

LISA WILLIAMS

SUPRAVIEȚUIREA SUFLETULUI

CE PUTEM ȘTI DESPRE VIAȚA DE APOI?

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU CEI DRAGI?

CUM SE FACE TRECEREA ÎN LUMEA CEALALTĂ?

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU SUFLETUL NOSTRU?

Lisa Williams este cunoscută și apreciată în toată lumea ca medium și clarvăzătoare cu extraordinare capacități de a lua legătura cu cei dragi, care au trecut în lumea de dincolo. Dacă vrei să știi ce s-a întâmplat cu cei plecați dintre noi, sau să descoperiți adevărul despre calea urmată de sufletele lor, cartea de față ne asigură că moartea nu este finalul, ci mai degrabă trecerea către lumea cealaltă - un tărâm pe care trebuie să-l respectăm și de care nu ar trebui să ne temem.

Născută în Anglia, dar stabilită acum în SUA, Lisa Williams a devenit cunoscută marelui public prin cele două sezoane ale showului TV de mare succes „*Lisa Williams: Life Among the Dead*”, urmat de serialul „*Voices from the Other Side*”. Conform publicației The Sun, Lisa Williams este „cel mai în vogă medium al momentului”.

Folosindu-se de puterile ei unice de mediu și de clarvăzătoare, autoarea ne oferă relatări directe cu privire la:

- propria ei experiență de moarte clinică și revelațiile pe care aceasta i le-a prilejuit despre lumea cealaltă;
- schimburile de mesaje dintre ea și spiritul ei călăuzitor, precum și planurile spirituale superioare pe care acesta i le-a arătat;
- calea către viața de apoi și reîncarnare.

Cuprins

Introducere

Partea întâi. Orientarea

1. Descoperirea
2. Sceptici și cinici
3. Religie și spiritualitate
4. De ce ne temem de moarte - când nu ar trebui să o facem

Partea a doua. Trecerea în lumea cealaltă

5. Trecerea prin vâl
6. Raiul sau iadul - două căi diferite
7. Legăturile sufletești
8. Viața posibilă datorită morții - renașterea!
9. Desfacerea legăturilor pământești

Partea a treia. Călătoria tămăduirii

10. Inițierea: sala de așteptare
11. Evaluarea vieții: camera de examinare
12. Tămăduire pură: încăperea tămăduirii
13. Cea mai mare putere a sufletului: camera gardienilor
14. Funcții înalte și întâlnirea cu Dumnezeu

Partea a patra. Revenirea pe pământ

15. Bun venit în lume - din nou
16. Trăind aici și acum

Epilog

Mulțumiri

Despre autoare

Introducere

Supraviețuirea Sufletului a apărut într-o perioadă când tot mai mulți oameni caută să înțeleagă ce se întâmplă atunci când părăsim această viață pământească. *Ce se întâmplă după moarte?* este o întrebare pe care mi-o pun multe persoane - fapt care este de înțeles, din moment ce sunt medium și vorbesc cu morții.

În ultimul timp, am auzit mai frecvent această întrebare, dat fiind că participanții la atelierele de lucru și la ședințele de comunicare spirituală în direct, pe care le organizez, sunt mai interesați de viața de apoi, mai mult chiar decât de mesajele de la cei dragi. Datorită acestui interes crescând, am gândit un răspuns scris, sub forma acestei cărți.

A spune că eu am răspunsul la cel mai mare mister al vieții poate părea exagerat și mult peste ce ar putea spera să știe un om obișnuit. Dar nu mă consider a fi o persoană specială, demnă de a fi așezată pe un pedestal. Nici nu sunt așa ceva. Ceea ce am scris în *Supraviețuirea Sufletului* a venit fie de la un spirit, în timp ce transmiteam mesaje altora, fie comunicat de către spiritele mele călăuzitoare - acele entități a căror prezență este plină de energie și care m-au însoțit de-a lungul vieții. (Rețineți că *spirit* este un termen generic pentru sufletele care au trecut în viața de apoi.) Experiența mea personală este și ea valoroasă: da, am „murit”, dar nu am finalizat tranziția; în loc de asta, am avut experiența unei morți clinice, la limita dintre viață și moarte, dar am fost trimisă înapoi, pentru a-mi înfăptui lucrarea pe pământ.

Sunt, pur și simplu, un vehicul de transmitere a unor cunoștințe și informații, pentru împărtășirea lor celor care vor să știe. Nu eu sunt sursa; de fapt, *toți* avem capacități paranormale. Dar nu orice persoană care are capacități paranormale este medium. Este nevoie să exersăm - exact la fel cum, prin exercițiu repetat, construim masă musculară - pentru a ne întări capacitatea de a contacta spiritele. În acest scop mi-am dezvoltat darul de medium și clarvăzătoare de-a lungul multor ani, transmițând mesaje de dincolo multor oameni și unui public larg (inclusiv la televizor), în diverse locuri din lume. Dar, întâi de toate, am învățat că trebuie să cred mereu în mine însămi.

Cum am ajuns să îmbrățișez această profesie specială este o istorie pe care am spus-o în prima mea carte, *Life Among the Dead*. În copilărie, vedeam și vorbeam în mod frecvent cu spiritele, dar am învățat să ascund ceea ce, în cele din urmă, am ajuns să numesc „darul” meu, deoarece oamenii din jur credeau că sunt ciudată și îi speria capacitatea mea de a vedea morții. Deși bunica mea din partea mamei, Frances Glayebrook, a fost de asemenea medium, am avut prea puțin contact cu ea în timpul copilăriei. Chiar și așa, în adolescență, mi-a spus că voi sta pe scenă în fața multor oameni, făcând ceea ce numea „munca” ei.

Atunci când am început să ofer oamenilor, în mod profesional, ședințe de comunicare cu spiritele, am fost șocată de cât de popular era acest lucru, dar niciodată nu m-am gândit că voi deveni celebră sau că voi ajunge la televizor. Eram mulțumită să fac ședințe particulare de comunicare cu spiritele, zi de zi, și să îi ajut pe drumul vieții. Apoi, acum circa șase ani, lucram ca medium în camera din față a casei mele din Redditch, în Anglia, când mi s-a oferit șansa de a merge la Los Angeles, pentru o perioadă mai mare de timp. Acest lucru a fost posibil datorită unui prieten căruia i-am transmis mesaje de dincolo și care m-a încurajat să îmi iau liber și să explorez ceea ce avea L.A.-ul de oferit. O călătorie care mi-a schimbat viața.

Se spune că nu există coincidențe, că totul se întâmplă cu un motiv, așa că, evident, a existat un motiv pentru care am fost foarte bolnavă și a trebuit să ajung într-un spital în timpul șederii mele în America. Vedeți, în cea mai mare parte a celor trei luni petrecute în Los Angeles, m-am luptat cu o infecție ginecologică gravă, care nu răspundea la antibioticele folosite în mod normal. După operație, medicii au considerat că nu este bine să zbor înapoi în Anglia, așa că, pentru a mă reface, mi-am extins viza cu încă zece zile.

În timpul celor zece zile de refacere, am făcut o ședință de comunicare cu spiritele pentru o femeie, care mi-a cerut să mă întâlnesc cu un prieten de-al ei, pe nume Merv Griffin, „cineva” în televiziunea din Statele Unite, dar, englezoaică fiind, nu aveam nici cea mai vagă idee cine era. M-am întâlnit cu Merv și, în timp, am ajuns să ne împrietenim. M-am întors în America pentru a lucra cu el și am creat un episod-pilot, care a devenit, apoi, seria de emisiuni *Lisa Williams: Life Among the Dead*. Datorită succesului acelei emisiuni, cariera mea m-a făcut să călătoresc prin toată lumea, unde am organizat ateliere de lucru, pentru a învăța grupuri restrânse de oameni cum să își dezvolte capacitățile

paranormale și de medium; în călătoriile mele am apărut și pe scenă, în fața a mii de persoane, transmițând oamenilor dintr-un public larg mesaje de la cei decedați, exact așa cum a spus bunica mea că voi face.

Cum am scris această carte

Povestea modului în care am scris această carte, cea de-a doua carte a mea, este una interesantă, care dezvăluie multe despre felul în care lucrez. În mare, lucrurile nu s-au petrecut așa cum mă așteptam, de fapt, la scurt timp după ce scrisesem mai multe capitole ale primei ciorne, am rupt întregul manuscris, dându-mi seama de faptul că aveam nevoie de o altă abordare decât planul inițial. După aceasta au urmat informații transmise de către spiritele mele călăuzitoare, informații pe care m-am străduit să le captez, lăsându-mi degetele să zboare pe tastatura computerului cât de repede puteau.

Totul a început când mă aflam în Australia, în aprilie 2009, unde urma să susțin patru spectacole în Sydney și Melbourne. Țara fusese, nu de mult, devastată de incendii, care avuseseră loc chiar în apropiere de Melbourne, așa că am donat banii adunați în timpul spectacolelor mele, pentru reconstrucție. De asemenea, mi-am prelungit șederea, pentru a face o călătorie la Uluru/Ayers Rock, un monolit gigantic despre care auzisem că era un loc de mare spiritualitate din centrul Australiei.

Stăteam afară, în balconul camerei mele de hotel, în apropierea acestui loc sacru, când am simțit o nevoie bruscă de a scrie. Mi-a venit ideea să scriu o carte despre ce se întâmplă atunci când murim. Am început să folosesc materialul pe care mi-l ofereau ședințele mele de comunicare spirituală, ca medium - iar apoi, aproape imediat, am simțit prezența cuiva care ședea lângă mine. Nu aveam idee cine era, dar eram conștientă de faptul că mi se transmiteau informații, ca într-o dictare.

Bine, m-am gândit, voi înceta să mai scriu într-un mod organizat și voi nota tot ceea ce mi se oferă. Dar întâi am întrebat: *Cine ești?* Și am auzit replica: *Sunt Ariel.* În acel moment, spiritul Ariel mi-a oferit un material pe care eu l-am scris, ca o transcriere și care includea o cantitate imensă de informație, pe care am folosit-o mai departe, în această carte.

La câteva luni după experiența mea din Uluru/Ayers Rock, mă aflam în New York și tocmai semnasem un contract cu editura Hay House. Abia revenisem dintr-o călătorie și aveam programat un turneu, așa că,

în loc să mă duc pe Coasta de Vest, în cele doar 36 de ore pe care le aveam la dispoziție, am hotărât să rămân câteva zile în New York și să încep să lucrez la carte.

S-ar putea să considerați că New York nu este tocmai locul potrivit pentru a canaliza energiile creatoare, dar am descoperit că a fost... de fapt, am ajuns să nu îmi mai părăsesc camera timp de trei zile. Mulțumesc lui Dumnezeu că există room service, fapt care mi-a permis să rămân acolo, să îmi fac ședințele de yoga și să îmi liniștesc mintea, astfel ca să mă păstrez receptivă pentru mai multe contacte cu spiritele.

După un timp, am simțit o prezență în spatele meu. Mi-am dat seama că este Ben, una din călăuzele mele spirituale, care mă însoțea de foarte mulți ani. Mi-a spus: *Vreau să îți fac cunoștință cu cineva, un spirit pe nume Josiah*. Apoi Ben mi-a arătat o viziune, în care mă aflam eu însămi în Australia, scriind și receptând informații de la Ariel. Din acea viziune am ajuns la concluzia că Josiah dorea ca eu să primesc și să notez materialul pe care îl avea el de oferit.

M-am îndepărtat din nou de planul pe care-l gândisem pentru cartea pe care, după întâlnirea cu Ariel, începusem să o organizez. Apoi m-am așezat liniștită și am gândit: *Bun, sunt gata*.

Oricând comunic cu spiritele încep cu o rugăciune, cerându-le sufletelor care mă ghidează să îmi ofere protecția de care am nevoie, pentru ca eu să pot livra în mod corect comunicarea pe care o primesc. Cer ca informația să îmi fie oferită în mod clar, precis și concis și să am parte numai de informațiile pozitive. Apoi închid ochii și simt cum apare o energie care se combină cu propria mea energie. În acea zi, în camera de hotel, am simțit o energie cu totul diferită de cele cu care eram eu obișnuită - acea energie am acum sentimentul că era extrem de puternică, exact ca și cum aș fi fost conectată direct la Sursa Universului.

Mi-am lăsat degetele conduse pe tastatura computerului. Printr-o fereastră a camerei de hotel puteam vedea copaci și un petic de cer în depărtare. Nu eram efectiv prezentă în corpul meu, ieșisem din el și am stat împreună cu călăuzele mele pentru o vreme. Numai trupul meu fizic era cel care tasta, deoarece sufletul meu ieșise din trup.

Din moment ce nu mă aflam în trupul meu, nu aveam idei despre ce era vorba în discuția pe care o aveam cu spiritele - și apoi, brusc, m-am simțit trasă cu forță înapoi, înăuntru. Primul meu gând a fost: *Am nevoie la toaletă*. L-am întrebat pe Ben, care era în apropiere, dacă pot merge, iar el mi-a spus că da.

Trebuie să mă uit pe ce am scris, mă gândeam, în timp ce mă îndreptam spre baie. Creierul meu nu procesase niciuna din informațiile primite, așa că m-am dus cu laptopul după mine, citind ce am scris. Eram așa de fascinată de ceea ce scria acolo, că nu puteam să las calculatorul din mână, deci încă citeam când am terminat la baie și mă spălam pe mâini. Ceea ce vedeam pe ecranul computerului mă lăsase, pur și simplu, cu gura căscată.

Asta este incredibil! am gândit. Trebuie să spun cuiva! Apoi am auzit. Mai ai douăzeci de minute și apoi reîncepem. Am dus laptopul înapoi la birou și am trimis pe mail o parte din ceea ce scrisesem asistentei mele, Caroline și, de asemenea, prietenului meu, Jonesy. Amândoi au răspuns imediat, spunând: O, Doamne! Oooo...! E cu adevărat incredibil!

După trecerea celor douăzeci de minute am simțit un cioc-cioc în cap. *OK, OK! Sosesec!* am răspuns, pregătindu-mă să mă întorc la lucru.

Nu! Mișcă-te!

Să mă mișc? am întrebat.

Da. Du-te în alt loc!

M-am așezat pe pat și, din nou, timp de alte două ore, același spirit, Josiah, mi-a transmis informații, pe care eu le scriam.

În momentul în care Ben îmi făcuse cunoștință cu Josiah, îmi spusese că este un înțelept, care are legătură directă cu Sursa, și că informațiile pe care mi le dă trebuie să fie reproduse într-un mod corect. Apoi, la un moment dat, pe la sfârșitul sesiunii noastre de comunicare, am devenit din nou prezentă în corpul meu și am început să procesez ceea ce primeam, probabil ca să pot verifica și lămurii informațiile obținute. *În regulă, am întrebări,* am spus. Și, timp de încă o jumătate de oră, am cerut clarificări referitoare la lucrurile pe care nu le înțelesesem, totodată procesând aceste noi informații.

În cele din urmă, am coborât la birourile hotelului și am printat ceea ce scrisesem, ceea ce a însemnat un teanc gros de hârtii. M-am întors în camera mea și am rupt capitolele pe care le redactasem înainte. Îmi devenise clar faptul că această lucrare trebuie să se bazeze pe informația pe care o primeam de la spirit, și nu pe propria mea minte.

Despre această carte - și această serie

Supraviețuirea Sufletului este prima dintr-o serie de cărți pe care le scriu, intitulată *VREI SĂ ȘTII CHIAR TOTUL?* Am ales acest titlu, deoarece aceasta este prima întrebare pe care o pun clienților care vin la mine în căutare de răspunsuri - este modul meu de a cere permisiunea de a da mai departe tot ceea ce îmi oferă spiritele. De asemenea, vreau ca oamenii să își asume dreptul de proprietate asupra informației pe care le-o dau, să își asume răspunderea pentru primirea ei. Uneori, mesajul nu este neapărat frumos, dar nu îl filtrez niciodată, încerc să ofer „veștile proaste” cu cât mai multă diplomatie și dragoste posibil, dar am nevoie să știu faptul că persoana din fața mea dorește să audă adevărul.

Fiecare carte din seria *VREI SĂ ȘTII CHIAR TOTUL?* se va concentra pe un anumit subiect despre care oamenii mi-au pus întrebări, dar informațiile și cunoștințele vin, în final, din partea spiritelor. O parte dintre subiectele pe care le voi dezbate în această serie ar fi modul în care, ca părinte, vă puteți sprijini copilul să își dezvolte abilitățile paranormale și cum să vă găsiți sau să lucrați cu sufletul-pereche, cunoscut și sub numele de *flacăra geamănă*.

În ceea ce privește această carte, Partea întâi vă pregătește pentru explorarea vieții de apoi. Aici fac o prezentare detaliată a comunicărilor mele cu spiritele, din timpul copilăriei, până când am crescut. S-ar putea să vă regăsiți în povestirea mea, deoarece mulți copii au abilități paranormale înnăscute și sunt nevoiți să se izoleze, pe ei și ceea ce cunosc, pentru a nu îi supăra pe cei din jur. Apoi abordez problema credinței. Este ceva normal să discut acest subiect la începutul sau pe parcursul acestei lucrări, deoarece știu că mulți oameni au de luptat cu îndoieli, ezitări și tatonări, referitoare la viața de apoi - fie ca rezultat al religiei în care au fost crescuți, fie ca urmare a cunoștințelor academice și/sau științifice care le-au fost împărtășite. Pe urmă investighez tendința oamenilor de a asocia moartea cu gânduri negative și modul în care am înțeles eu această tendință, după ce am trăit experiența stingerii din viață a bunicii mele.

În Partea a doua relatez propria mea experiență de călătorie în Lumea cealaltă, cum am trecut prin vâl și „prin lumină” până în brațele deschise ale bunicii mele Frances (pe care o numesc Buni Frances). Merg mai departe, pentru a explora cărările alternative pentru sufletele care trec dincolo după ce în viață au cauzat mult rău altora (iadul este

prezentat ca o stare a minții, mai degrabă decât ca un loc propriu-zis). Apoi, voi vorbi despre „familia” de călăuze și persoane iubite, care s-ar putea să vă aștepte în viața de apoi, pentru a se asigura că drumul pe care îl faceți reprezintă o puternică vindecare spirituală. Veți descoperi cum călătoria spre viața de apoi este o cărare a tămăduirii și a evoluției personale, dar, odată ce sufletele au trecut dincolo, se întorc, din când în când, pentru a verifica ce fac cei dragi lor, le oferă alinare, respectiv explicații, dacă este nevoie.

Partea a treia se referă la procesul prin care toate sufletele trebuie să treacă, pentru a se vindeca de viața pe care au dus-o pe pământ. Fiecare capitol se referă la o „încăpere”, sau un stadiu al acestui proces - de la primul stadiu, din sala de așteptare, unde sufletele nou-venite sunt verificate și primesc Contractele Vieții, până la stadiul final, camera gardienilor, unde sufletele primesc îndrumare și sfaturi înainte de a-și alege un drum în viața de apoi.

Partea a patra descrie modul în care sufletele, aflate pe lumea cealaltă, au șansa de a-și alege părinții, studiind atent posibili candidați în camera de selecție. Pregătindu-se pentru reîncarnare, sufletele pregătesc un nou Contract al Vieții și hotărăsc exact ce evenimente și ce condiții sunt necesare pentru evoluția lor viitoare.

Prezentarea grupului meu de călăuze spirituale

Pe parcursul cărții vă veți întâlni cu călăuzele spirituale cu care lucrez și, din când în când, veți citi în mod direct cuvintele lor, transcrise de mine. Deja i-am prezentat pe scurt pe trei dintre ei, dar aș dori să vă ofer acum o introducere mai detaliată:

Ben, ghidul meu principal, m-a însoțit toată viața, dar nu am fost conștientă de prezența lui până când nu am început să lucrez ca medium. Am trăit într-o viață trecută alături de Ben, iar el a ajutat atunci la salvarea vieții mele. După aceasta, am făcut o înțelegere, ca el să îi ajute pe ceilalți prin intermediul meu, și prin intermediul misiunii mele de a arăta altora calea spiritualității.

- **Ben** a apărut, însoțit de bunica mea, într-o noapte de duminică, pe când eu aveam 27 de ani. În timp ce îmi făcea cunoștință cu străinul înalt, brunet și chipeș, ea mi-a spus: *„Te-am adus până aici. ..Nu te pot conduce mai departe. De acum înainte asta este treaba lui Ben”*. De

atunci, el a fost o prezență permanentă în viața mea, oferindu-mi călăuzire și clarificări, când am avut nevoie. Dar scopul principal al lui Ben este să mă ajute să fac legătura dintre sufletele celor care au plecat și sufletele celor rămași pe acest pământ.

- **Ariel** este un suflet cu vibrație înaltă, care a rezonat pentru prima oară cu mine în locul sacru Uluru/Ayers Rock, din Australia, la începutul anului 2009. Meditam și priveam apusul soarelui atunci când Ariel a venit să mă viziteze și mi-a dat niște informații care formează baza acestei cărți. Îi sunt recunoscătoare că mi-a împărtășit cunoștințele care vor ajuta atât de mulți oameni.

- **Josiah** este un spirit care m-a vizitat de mai multe ori de-a lungul anilor, totuși, nu am reușit niciodată să mă conectez cu el la fel de profund cum o fac cu Ben, asta până de curând. Josiah este un înțelept, o îndatorire aflată pe scara ierarhică între cea de Spirit Călăuzitor și Dumnezeu. Prin transă profundă și meditație, Josiah mi s-a arătat și a putut să îmi vorbească despre procesul de trecere prin viață, mi-a arătat cărarea și diferitele etape ale morții, explicându-mi cum putem evolua, găsind sprijin pentru asta în profunzimea sufletului nostru, și, de asemenea, cum ne putem conecta cu Eul nostru Superior.

Acestea sunt cele trei călăuze principale, dar am avut și alți ghizi spirituali, cu care lucrez aproape zilnic, din felurite motive și care mă ajută atunci când este nevoie, în funcție de diversele situații care apar. Toată lumea are o echipă de călăuze, condusă de un maestru, iar al meu este Ben. S-ar putea să nu fiți conștienți de propriile voastre călăuze spirituale, dar, fiți liniștiți, ele se află, cu siguranță, lângă dumneavoastră. Maestrul spiritual le instruiește pe celelalte ajutoare sau călăuze, să vină și să ne ajute în diverse situații din viața *noastră*. Spre exemplu, una dintre călăuzele care mă ajută să transmit mesaje este Lucinda. Ea este adesea prezentă și îmi oferă informații când eu predau astfel de cunoștințe și țin ședințe de comunicare cu spiritele în fața unui grup mare de oameni.

Informațiile pe care le-am primit de la grupul meu de călăuze spirituale mi-au deschis ochii și, eu, personal, am învățat multe lucruri despre mine însămi în timpul acestui proces. Am inclus câteva pasaje din transcrierile a ceea ce mi-a fost transmis, pentru ca să vedeți exact modul în care călăuzele mi-au dat informațiile pe care le-am folosit. Rețineți că de fiecare dată când unul dintre ghizii mei - sau oricine altcineva care aparține lumii spiritelor - vorbește, în această carte, acest fapt este

indicat prin folosirea caracterelor italice. Am inclus, de asemenea, rezumate sau transcrieri ale unora dintre ședințele de comunicare cu spiritele pe care le-am realizat pentru alții, ajutată de ghizii mei spirituali. (Am schimbat numele și identitatea, din motive de confidențialitate.)

Deci, *dumneavoastră* vreți să știți chiar totul? Dacă spuneți că da, atunci veți găsi răspuns la multe dintre întrebări în paginile acestei cărți. Dacă sunteți cu adevărat pregătiți, haideți să pornim împreună în această călătorie captivantă.

Partea 1. Orientarea

Capitolul 1 **Descoperirea**

Ce se întâmplă atunci când murim?

Aceasta este o întrebare care mi-a fost pusă de multe ori, în munca mea de medium. Și am răspuns adeseori la ea, dat fiind că aduc oamenilor mesaje de la cei dragi, care vorbesc din afara spațiului pământesc. Aceste mesaje dezvăluie întotdeauna un tărâm surprinzător de cunoaștere a vieții de apoi, asigurându-ne de faptul că, într-adevăr, sufletul supraviețuiește.

Totuși, în ciuda progreselor tot mai mari în munca mea de medium, rămâneau încă multe întrebări la care chiar eu aveam nevoie de răspuns. În dorința mea de a înțelege întregul sens al călătoriei vieții, mi-am deschis sufletul pentru a fi vizitată de spirite și am primit informații de la ceea ce aş putea numi o instanță superioară. În căutarea mea, am

descoperit că suntem cu toții - în moarte, ca și în viață - într-o călătorie plină de bogății și de recompense, al cărei scop este ca noi să învățăm tot timpul și să evoluăm. Sufletul, precum am aflat, nu numai că supraviețuiește, dar și evoluează, iar cum se petrece aceasta este subiectul acestei cărți.

Pe parcursul vieții, cu toții ne întrebăm, la un moment dat, de ce ne aflăm aici și care este menirea noastră, dar prea puțini cunosc răspunsul la aceste întrebări. Există numai o mână de persoane în toată lumea care își cunosc adevărata chemare și adevăratul destin al vieții, dar sunt și mulți oameni aflați într-o căutare permanentă. Însă ei uită de un adevăr important, și anume faptul că *răspunsul se află în interior*.

Răspunsurile pe care eu le ofer în *Supraviețuirea Sufletului* vin toate din interior, cea mai profundă sursă de înțelepciune disponibilă ființelor umane. În paginile acestei cărți am utilizat dovezi strânse din multele ședințe de comunicare cu cei plecați, pe care le-am realizat pentru alții; din mesajele primite de la spiritele mele călăuzitoare; din propriile mele trăiri, cum ar fi momentul de acum câțiva ani când am avut o experiență la granița dintre viață și moarte (o să vă dau amănunte mai detaliate despre asta în cuprinsul cărții). Încă din copilărie, am avut deseori legături profunde cu spiritele, așa că acesta pentru mine a fost un mod de viață normal.

Scopul meu în această carte este de a răspunde întrebărilor voastre despre ceea ce se întâmplă când murim, pentru a vă ajuta să înțelegeți în totalitate călătoria pe care trebuie să o facem cu toții și lecțiile pe care trebuie să le învățăm. Vă veți întâlni cu membrii familiei care au trecut în lumea cealaltă înaintea voastră? Vă întoarceți înapoi pe pământ după ce petreceți un timp pe lumea cealaltă? Și, mai ales... există *cu adevărat* Dumnezeu?

Acestea sunt numai câteva dintre întrebările la care voi căuta să dau răspuns cu ajutorul acestei cărți. Dar, de un lucru sunt sigură: viața este pentru noi toți o călătorie care nu se termină niciodată, nici măcar după moarte. De fapt, momentul în care noi părăsim lumea pământească este începutul renașterii noastre într-o viață eternă, fără sfârșit, în care continuăm să iubim, să învățăm și să evoluăm. Acest lucru îl cunoșteam, datorită trăirilor mele, încă de copil, dar mă îndoiam oarecum că este adevărat până când am început să îmi folosesc din plin abilitățile de medium spiritual și clarvăzătoare.

Cele două lumi ale mele

Ca adulți, de obicei nu ne amintim perioada petrecută în lumea cealaltă între viețile pământești (deși unii copii o fac, din motive pe care le voi explica într-un capitol următor). Totuși, atunci când eram copil, aveam multe amintiri, dar și experiențe reale, legate de tărâmul spiritelor - în ciuda faptului că uneori aveam impresia că sunt nebună!

Mai târziu însă, în viață, legătura mea cu lumea spiritelor a fost confirmată de către un numerolog, care a remarcat: „Nu numai că puteți comunica cu lumea cealaltă - dar vă puteți *aminti* de ea!” O altă confirmare a venit de la un astrolog pe care l-am consultat și care mi-a spus: „Este în natura dumneavoastră să fiți fascinată de moarte”. Am crezut că acesta este un comentariu fără importanță, până când a continuat, spunându-mi că folosesc această fascinație legată de moarte pentru a-i ajuta pe alții, ceea ce era o caracterizare absolut exactă. A fost o mare ușurare să întâlnesc, într-un final, oameni care mă înțelegeau!

În tinerețe nu aveam o susținere atât de bună pentru a putea rezista în fața trăirilor mele, dintre care unele chiar m-au răscolit interior, atunci când s-au petrecut. Astăzi poate că sunt cunoscută ca Lisa Williams, medium, care are propria emisiune televizată și care comunică cu persoanele dragi plecate în lumea cealaltă. Dar atunci când eram numai un copil - un copil care vedea morți - îmi era teamă să am de-a face cu astfel de spirite.

Pentru a fi mai exactă, nu apariția spiritelor era ceea ce mă înspăimânta, nimic din frecvențele lor sosiri și plecări din timpul copilăriei mele nu îmi părea a fi ceva anormal. Am ajuns să mă tem de vizitele lor ca urmare a reacției adulților din preajma mea. Am fost crescută la școală într-un mediu religios, creștin, iar tatăl meu era (și încă mai este) ateu. Atunci când am spus familiei mele că am văzut spirite și am vorbit cu ele, am fost foarte rapid catalogată ca având „o imaginație prea bogată”, acesta era singurul mod în care puteau ei înțelege un lucru pe care îl considerau a fi comportamentul meu îngrijorător.

Am învățat să păstrez tăcerea cu referire la ceea ce, pentru mine, era normal. În consecință, am fost un copil destul de izolat, care se lupta să trăiască în două lumi extrem de diferite una față de alta. Într-una dintre ele, în care se aflau familia și prietenii mei, mă conformam ideilor altora referitoare la viață - făcând ceea ce li se părea normal să fac, ascultându-

le opiniile - și niciodată menționând propria mea realitate. În cealaltă, care din multe puncte de vedere era mai reală pentru mine, îmi vorbeau prietenii mei, spirite și vizitatorii din lumea cealaltă. În timpul copilăriei mă simțeam adesea parte a propriei mele lumi și destul de detașată de cea considerată de ceilalți ca reală.

Da, vedeam spiritele oamenilor care trecuseră în lumea cealaltă, le vorbeam, iar ei îmi vorbeau la rândul lor. Dar era ca și cum aș fi comunicat cu cineva în viață - iar în mintea mea ei erau în viață. Niciodată nu am putut înțelege cuvântul mort care, atunci când era rostit de alții, avea o semnificație de sfârșit fără drept de apel, ce mă lăsa confuză. A fi mort era ceva ce nu exista în realitatea mea.

* * *

Primele mele amintiri legate de spirite care îmi vorbeau datează de când aveam trei ani. Îmi plăcea să mă joc în dormitorul meu cu prietenii (cei pe care numai eu puteam să îi văd), un băiețel și o fetiță care muriseră într-un incendiu și care obișnuiau să mă viziteze adeseori. De multe ori observam în cameră un bărbat care stătea și ne urmărea. Din moment ce nu spunea niciun cuvânt, mă hotărâsem să îl ignor. Între timp, mama mea își făcea treburile zilnice, având grijă de fratele meu mai mic, Christian, și abia observând râsetele ce veneau din dormitorul meu - iar dacă le observa, sunt sigură că ea credea că este vorba numai de „Lisa care se joacă”.

Într-o seară, am fost chemată la cină. Omul care stătea în dormitorul meu m-a însoțit în sufragerie - plutind, mai degrabă, pentru că nu i-am văzut picioarele -, și a luat loc pe un scaun în colț. Stăteam la masă în fața farfuriei mele, pe care se aflau niște legume. În timp ce adunam mazărea cu furculița pentru a o duce la gură, s-a petrecut ceva neașteptat. Bărbatul a vorbit pentru prima oară.

— *Dacă mănânci mazărea, vei muri!* m-a prevenit.

Uimită, am lăsat jos furculița și am început să mănânc celelalte legume, cu grijă să nu pun niciun bob de mazăre în gură. Mama, desigur, a vrut să știe de ce nu mănânc mazărea.

— Mi-a spus că voi muri dacă o mănânc, am răspuns eu, arătând spre bărbatul din colțul camerei.

— Nu fi prostuță - nu e nimeni acolo, a spus mama, apoi a încercat să mă convingă să mănânc mazărea.

Dar eu am refuzat, ședeam acolo încăpățânată, cu brațele încrucișate și gura perfect închisă. Nimic nu pătrundea în gura mea, și nici măcar promisiunea unei înghețate la desert nu m-a putut face să mănânc acele lucruri mici și rotunde care ar fi putut să mă omoare. *Niciodată!*

Îmi amintesc că acela a fost momentul în care părinții mei nu spus pentru prima dată că am o imaginație prea bogată. Și chiar și astăzi am o aversiune față de mazăre, în ciuda a ceea ce am descoperit recent: că fratele străbunicului tatălui meu a murit înecat cu mazăre! Probabil că el era cel care mă supraveghea pe când mă jucam în camera mea, și care a încercat să mă prevină în legătură cu legumele „ucigașe”.

Aventurile din timpul nopții

Atâta timp cât spiritele vizitatoare veneau în timpul zilei, mă puteam juca cu ele și mă distram. Dar noaptea, era altceva. Tot felul de oameni - nu numai copii - intrau și ieșeau în mare grabă din camera mea, atunci când eu ar fi trebuit să dorm. Acest lucru mă speria în așa măsură, încât *nu puteam* să adorm. Mă ascundeam sub plapumă pentru a-i evita pe acești nepoștiți, dar, în cele din urmă, nu mai puteam respira și eram obligată să ies din ascunzătoare, adeseori pentru a descoperi că o femeie stătea la picioarele patului, cu mâinile în șolduri, privindu-mă furioasă. Atunci mă băgam repede înapoi sub plapumă. Când ieșeam ca să iau aer, îmi țineam ochii strâns închiși, ca să nu văd spiritele care se adunau în camera mea. Dar asta nu îi oprea să mă tragă de păr, să mă împungă cu degetul și să îmi vorbească. Îmi îngropam capul sub perne și speram din tot sufletul că vor pleca. Dar nu o făceau.

Am avut și alte experiențe nocturne care erau la fel de neliniștitoare. Îmi amintesc că mă aflu în pat și am început să plutesc afară din corpul meu, și mă uitam să mă văd cum dorm liniștită, în timp ce eu zburam deasupra trupului. La început mi s-a părut un lucru grozav. *Aaaa... pot să zbor!* M-am gândit cu un fior de bucurie, și am pornit prin casă să îl văd pe fratele meu dormind sau pe mama și tatăl meu care se uitau la televizor, în sufragerie.

Dar apoi, într-o noapte, m-am trezit izolată, în întuneric, destul de departe de casă. Nu aveam decât patru ani și am știut pe loc că nu ar fi trebuit să plec de una singură. Mama mea îmi spusese să nu plec niciodată din casă după lăsarea întunericului, pentru că atunci ies afară

„oamenii răi”. Acum eram afară, eram înspăimântată, și nu știam ce să fac.

Privind în jur, am recunoscut strada pe care mă aflam, dar nu mă descurcam să mă întorc acasă. Am recunoscut, de asemenea, locul în pantă unde venea tata să lovească mingile de golf, așa că știam că nu eram prea departe de casă. Însă începusem să intru în panică și am pornit să plâng, dar pe obraji nu îmi curgeau lacrimi, cum s-ar fi întâmplat dacă aș fi avut corpul meu fizic.

Am încercat să strig, dar nu am scos niciun sunet. Am încercat să vorbesc cu un bărbat care urca dealul, dar el m-a ignorat, ca și cum nu aș fi fost acolo. Apoi mi-am dat seama că zburam și că nu aveam corp, cu atât mai puțin gură. În acel moment l-am zărit pe omul care îmi spusese să nu mănânc mazărea. Spre deosebire de primul bărbat pe care îl văzusem, el și-a dat seama că sunt supărată și s-a oferit să mă ajute.

— *Imaginează-ți că ești întinsă în pat și ești în siguranță!* mi-a spus el.

Așa am și făcut. Mi-am imaginat că sunt înconjurată de animalele mele de pluș și am simțit căldura așternutului. Brusc, am descoperit că mă mișc, foarte repede, m-am simțit trasă înapoi în pat de o forță care părea că vine din zona burticii mele. Intensitatea acelei mișcări mă făcea să trec șuierând printre lămpile de pe stradă, în sus pe scările casei, prin ușă, pe lângă mama și tata, care se uitau la televizor, și... *bang!* Eram înapoi în pat.

M-am trezit plângând și m-am dus în sufragerie să cer alinare părinților mei, după acea experiență traumatizantă. Dar, odată ce m-au liniștit, îmi era în continuare teamă să mă întorc în pat și am refuzat să mă mișc din sufragerie. Părinții mei au suportat un astfel de comportament pentru o noapte - dar când a ajuns o rutină, au devenit din ce în ce mai nervoși și nu știau cum să facă față situației nou apărute.

O poveste care a fost spusă de nenumărate ori la întâlnirile în familie este cum am refuzat eu, într-o noapte, să mă întorc în pat, iar tata a plecat din sufragerie, a stins lumina și m-a părăsit acolo, singură. Încăpățânată și hotărâtă să fac numai cum vreau eu (și nu m-am schimbat!), nu am spus nimic, stăteam pur și simplu și mă uitam fix la ușă. În cele din urmă, sentimentul de vinovăție l-a învins pe tata - s-a întors în sufragerie, m-a luat și m-a dus în pat.

Acela a fost începutul multor nopți de acest fel. Un părinte îi spunea celuilalt: „În noaptea asta e rândul tău”. Iar eu ajungeam în cele din urmă în patul meu fie cu mama, fie cu tata, chirciți lângă mine, cu o

mână în jurul meu, ca să mă liniștească. Acum, că sunt și eu mamă, înțeleg cât rău făceam relației dintre mama și tata: dar pe atunci eram atât de recunoscătoare că e cineva acolo cu mine, încât nici nu mă gândeam cum se simțeau ei.

În perioada aceea nu știam că excursiile mele din timpul nopții erau momente de *călătorie astrală*, un fenomen în care sufletul și trupul sunt separate, în timp ce persoana este încă în viață. Odată separat, sufletul e liber să călătorească fără a fi împiedicat de materialitate, o experiență asemănătoare zborului. Cu toții călătorim atunci când dormim, dar majoritatea dintre noi nu suntem conștienți de acest lucru, când sau chiar și după ce se întâmplă.

Din copilărie am ajuns să mă tem în așa măsură de a călători în acest mod, că am reacția automată de a mă trezi brusc din starea de aproape somn, pentru ca nu cumva să ies „afară”, iar acest lucru poate fi extrem de neplăcut. Poate că vă puteți aminti că ați făcut și dumneavoastră ceva asemănător: În timp ce adormeați, subconștientul prelua comanda, iar legătura cu lumea fizică slăbea. În același timp, vibrația interioară creștea, făcând să vă fie mai ușor să vă conectați cu țărâmul spiritelor. Rareori reținem acest fapt petrecându-se dar, dacă de aici înainte sunteți atenți, s-ar putea să observați cum se întâmplă atunci când adormiți.

Amintirea completă a călătoriilor astrale din copilăria mea am obținut-o ca adult, numai după meditații profunde. Acum îmi dau seama că senzația ciudată pe care o aveam în stomac, atunci când mă întorceam în trupul meu, venea de la ceva ce numim *cordorul de argint*. El reprezintă o legătură care există între suflet și trup atâta timp cât suntem vii, localizată la doi centimetri și jumătate dedesubtul sternului. Acest fir nu se rupe până când nu este timpul să trecem dincolo, în viața de apoi. Eu mă gândesc la el ca la forța vitală pe care o avem cu toții, care vine de la Sursă, și care ne alimentează pe tot parcursul existenței noastre pământești.

Acum înțeleg că, în timp ce noi suntem pe acest pământ, sufletul părăsește adeseori trupul; în acest mod, corpul poate primi vindecare, dacă are nevoie, sau putem recepta în mod subconștient informații care să ne educe și să ne arate calea în viață. V-ați trezit vreodată după un somn de noapte cu sentimentul că știți răspunsul la o întrebare care vă tulbura înainte de a adormi? Este posibil ca, în timp ce vă aflați în călătorie astrală, spiritele să vă fi transmis informații, oferindu-vă ceea ce aveți nevoie pentru a vă rezolva dilema.

Acceptarea darului meu

În timp ce creșteam, am simțit, adesea, că eram o singuratică. Aveam prieteni, dar niciodată nu am fost „Miss Popularitate”. Totuși, o prietenă anume, Samantha, m-a ajutat să accept ceea ce ea a numit, pentru prima dată, „darul” meu. Eram încă foarte tânără când ea a folosit acest cuvânt și, deși gândul că aveam un dar mă făcea să mă simt ciudat, aveam senzația că este bine. Nu îmi dădeam seama atunci de ce ea mă vedea atât de specială, deoarece eu nu mă considerasem niciodată ca fiind o persoană ieșită din tiparele obișnuitului. Dar, după ce i-am demonstrat ceea ce ea părea să considere a fi abilitățile mele paranormale - a ști de la ce persoană vine un apel telefonic, de exemplu, sau a cunoaște faptul că un copil anume va lipsi de la școală, înainte ca noi să ajungem acolo -, Sam era convinsă că eu eram „diferită”.

Sam era singura persoană căreia i-am împărtășit aceste informații și, încetul cu încetul, am început să mă obișnuiesc cu gândul că, într-adevăr, aveam ceva special, diferit de alții. Dar nu luam asta prea în serios. Între noi, Sam și cu mine, ne distram cu acest dar al meu, râzând când un profesor confirma ceea ce eu știusem dinainte, de exemplu faptul că urma să dăm un test „surpriză”. Mă amuza să joc astfel de jocuri, și a-mi împărtăși experiențele cu Sam a fost o mare ușurare și m-a ajutat să accept ceea ce puteam face. În sfârșit, o persoană reală făcea parte din lumea mea!

* * *

Viața continua, și continuau și discuțiile mele zilnice cu spiritele. Părea că știu ce se va întâmpla, înainte ca lucrurile să aibă loc, sau îmi dădeam seama de starea de spirit a oamenilor, fără ca ei să îmi spună vreo vorbă. Părea că darul meu avea două părți, una era intuiția paranormală, iar cealaltă - capacitatea de a comunica cu cei plecați dintre noi. Totuși, numai pe la vârsta de șaptesprezece ani am ajuns să accept, în totalitate, abilitățile mele paranormale.

Împreună cu prietenii mei am organizat o călătorie la Blackpool, un oraș-stațiune la malul mării din nordul Angliei, de fapt, doar o bună scuză pentru a scăpa de școală și pentru a ne distra. Ieșirea a inclus și ceva băutură, dar eu m-am abținut, pentru că niciodată nu am avut

nevoie să bea pentru a mă distra - deși, dacă ne uităm la pozele acelea vechi, din timpul școlii, s-ar putea crede că am băut ceva! Dar sunt doar eu, prostindu-mă. Ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acea călătorie a fost ceva profund și a schimbat pentru totdeauna modul în care urma să privesc ceea ce Sam considera ca fiind darul meu.

Blackpool are trei pontoane, fiecare pătrunzând în mare și oferind diverse atracții pentru turiști. Unul dintre ele, cunoscut sub numele de Pontonul Nordic, era mai rafinat și organizat în stil mai tradiționalist decât celelalte două. Nu avea atât de multe facilități și centre de distracție precum celelalte, așa că avea aerul de a fi rămas în trecut, ceea ce îl făcea un loc interesant de vizitat. Era, de asemenea, mai liniștit și mai relaxant decât vecinii lui gălăgioși.

Plimbându-ne de-a lungul Pontonului Nordic, eu și prietenele mele am observat în fața unui cort o pancartă pe care scria: GHICITOARE. (Niciodată nu mi-a plăcut acest termen, dar accept faptul că unii oameni îl folosesc.) Câteva dintre noi ne-am hotărât să mergem să ne ghicească „doar de dragul distracției”, dar eu nu am lăsat să se știe faptul că, de fapt, aveam câteva întrebări la care chiar simțeam nevoia unui răspuns. Voiam să știu mai multe despre un băiat care îmi plăcea, dacă voi trece examenele cu care mă confruntam și ce voi face după ce voi termina școala, peste câteva luni. Știți, toate lucrurile obișnuite la care te gândești când ai șaptesprezece ani și crezi că lumea e a ta.

O altă fată a intrat înaintea mea și după cincisprezece minute a ieșit din cort privind în jos și bombănind: „Ei bine, spune numai tâmpenii”. Urmam eu. Am trecut de intrarea cu draperii și am pătruns într-o încăpere mică, în care era foarte cald. Două scaune se aflau așezate față în față, iar între ele era o masă mică. Pe masă era o față de masă, iar pe fața de masă, un pachet de cărți de tarot care îmi amintesc că mi-am dat seama vag că semănau cu cărțile pe care Buni Frances - bunica mea din partea mamei - le avea acasă, pe polița de deasupra șemineului. Totul avea aspect foarte „vrăjitoresc”, un termen pe care îl folosesc, în glumă, când mă refer la capacitățile mele paranormale.

Femeia mi-a făcut semn să iau loc, fără ca măcar să mă privească. Avea părul blond, dezordonat, care îi atârna mai jos de umeri, unghii lungi, roz, care păreau capabile să ucidă și un machiaj puternic. Era îmbrăcată în veșminte violet și purta cercei care zornăiau, costumul așteptat la o cititoare în palmă sau ghicitoare tipică. Da, avea aspectul perfect, din toate punctele de vedere.

Încet, și-a îndreptat privirea în sus, spre mine, cu ochii ei mari, albaștri, și, în același timp, a apucat cu o mișcare rapidă cărțile de pe masă. În momentul în care privirile noastre s-au întâlnit, ea a așezat cărțile jos în fața mea, fixându-mă, pătrunzător. M-am simțit de parcă se uita direct prin mine, și am fost atât de stânjenită, că m-am întors să mă uit cine se află în spatele meu.

— Interesant, foarte interesant! a remarcat ea.

Înmânându-mi cărțile, mi-a cerut să le amestec, să le tai cu mâna stângă și să le așez în trei grupuri. Deja eram nervoasă, dar, pentru că nu voiam să o supăr, am făcut exact cum mi-a cerut. Apoi mi-a spus să aleg două grupuri de cărți.

Păi, m-am gândit, care este corect? Cum îmi dau seama că am ales setul care trebuie? Dar, până să apuc să termin întrebarea din mintea mea, femeia spuse:

— Vei fi atrasă de grupul de cărți de care este nevoie. Nu alege, mai degrabă lasă cărțile să vină spre tine!

Ooo, m-a auzit! Așa că am făcut exact ce îmi spusese. Astăzi știu că mulți oameni fac același lucru când li se pune problema să aleagă cărțile pentru a li se ghici - se tem că vor alege setul de cărți sau mâna greșită. Dar, cum urma să aflu mai apoi, asta este o șansă de a face ceea ce îți dictează instinctele și a renunța la dorința de a controla rezultatul.

Femeia a mișcat de colo-colo cărțile pe care le alesesem și apoi m-a privit fix, ceea ce m-a făcut din nou să mă simt stânjenită.

— E ceva de rău? am întrebat, neștiind ce vedea ea - și, desigur, gândindu-mă la ce era mai rău.

S-a aplecat spre mine și a vorbit foarte încet, ca și cum nu ar fi vrut ca nimeni să audă ce avea de spus:

— Ai un dar - a spus ea. Dar nu știi ce să faci cu el.

Stăteam acolo, cu gura căscată, neștiind ce să răspund.

— Darul tău este foarte-foarte puternic, mult mai puternic decât al meu! a continuat ea. Nu am mai văzut asta la cineva de ani de zile.

Ei bine, asta era. Mi se confirma acum că vorbele spuse de prietena mea atunci când a ieșit din cort erau adevărate - femeia asta, într-adevăr, zicea numai prostii. Cum putea să îi spună unei școlărițe de șaptesprezece ani că este mult mai puternică decât ea însăși, cea care ghicea? Trebuie să fie vreo șmecherie...

Dar, stai puțin - cum de știa de darul meu? Ideea m-a făcut să prind rădăcini în scaun. Apoi m-a lăsat să îi pun întrebări și, desigur, întâi am

vrut să aflu despre băieți. (A avut dreptate când mi-a spus că bărbații din viața mea nu vor fi niciodată „omul perfect”.) De asemenea, am vrut să știu ce fel de meserie voi avea în viitor. Mi-a spus că mă voi pregăti pentru ceva vocațional și, deși voi avea mai multe cariere, numai una va fi importantă. Mi-a spus că va fi o decizie pe care voi fi nevoită să o iau. Prea puțin știam pe atunci că decizia pe care urma să o fac era aceea de a-mi folosi darul și de a-l transforma în meserie cu normă întreagă.

O să țin minte mereu vorbele pe care mi le-a spus femeia la plecare, în timp ce mă îndreptam spre colegele mele, trecând printre draperiile de la intrarea cortului:

— Vei ajuta mulți oameni și le vei schimba viața. Nu renunța să îți urmărești scopul!

Astăzi îmi dau seama că acea femeie era o clarvăzătoare extrem de puternică, una pe care alții ar fi putut ușor să o considere ca neimportantă, din cauza aspectului ei de vrăjitoare sau din cauza faptului că nu le spunea ceea ce voiau să audă. Rememorând faptele, îmi dau seama acum că prietena mea, care a intrat prima și a ieșit din cort bombănind, e posibil să fi avut această reacție din cauza faptului că nu i se spusese ceea ce ar fi vrut să audă, iar ceea ce vorbise clarvăzătoarea fusese probabil corect!

Imediat ce am ieșit, prietenele mele s-au adunat în jurul meu și au vrut să afle ce îmi spusese femeia. Am inventat un răspuns, pentru că nu eram pregătită să înfrunt realitatea mesajului pe care mi-l dăduse, vedeam darul pe care îl aveam ca pe ceva normal (și încă mi se pare așa). Cumva, faptul că ghicitoarea îmi confirmase darul și mi-a spus că voi ajuta mulți oameni era prea mult pentru a fi acceptat de mine în acel moment, și nu eram sigură că voiam ca toată lumea să afle ce îmi spusese. Acum întâlnesc oameni care reacționează în mod similar, dacă ceea ce le spun eu este prea departe de modul în care se văd pe ei înșiși în acel moment. Dar, pe atunci, habar nu aveam despre ce vorbise clarvăzătoarea, și, deși mesajul îmi făcuse o impresie profundă, l-am ținut numai pentru mine.

Influența bunicii

După acest incident de la Blackpool am devenit curioasă în legătură cu bunica din partea mamei, Buni Frances. Știam că ea era medium și clarvăzătoare, iar oamenii o vizitau acasă pentru ședințe de comunicare cu spiritele, dar nu făcusem legătura între ceea ce făcea ea și clarvăzătoarea de la Blackpool - până ce nu am observat că amândouă foloseau același set de cărți.

Știam că adeseori veneau oameni să o vadă pe bunica și așteptau răbdători să fie primiți, la picioarele scărilor care duceau către sufrageria ei. Îmi aduc aminte că îi auzeam discutând, cu voce joasă, despre ce s-ar putea întâmpla dacă ar reuși să comunice cu o anumită persoană iubită. Dar asta era viața lui Buni, ceva ce făcuse ea întotdeauna, de când mi-o aminteam eu. Niciodată nu mă gândisem prea mult la asta, nici chiar când îmi interzicea cu severitate să ating vreodată cărțile pe care le ținea pe polița de deasupra șemineului.

Apoi, am avut ocazia să o văd pe bunica în timpul muncii ei. Plecasem de acasă pentru a începe o nouă viață în Hertfordshire, care era la peste 160 de kilometri depărtare. Prietena mea, Sue, care crescuse, de asemenea, în Redditch, și cu mine ne îndreptam spre casă pentru o vizită, când am hotărât să trecem neanunțate și pe la bunica. Buni ne-a întâmpinat călduros, apoi, brusc, ne-a cerut să luăm loc la masa rotundă din colțul camerei de unde se putea privi grădina. În momentul în care eram toate jos, Buni s-a uitat direct către Sue și a spus:

— David e aici, pentru tine.

S-a oprit, apoi a continuat cu o ședință de comunicare spirituală pentru Sue.

Deși eu și cu Sue eram prietene apropiate, nu știam prea mult despre viața ei de familie. Știam numai că avea o soră și că nu prea se înțelegea cu mama, iar acesta era unul dintre motivele din cauza cărora se mutase la Hertfordshire. Sue mi-a dezvăluit mai apoi faptul că David era tatăl ei, care murise cu numai câțiva ani în urmă. Nu aveam habar de asta. Iar acela a fost momentul în care am văzut pentru prima oară ce putea face Buni Frances și am fost uimită de energia puternică pe care am simțit-o în timpul acesta.

Câteva săptămâni mai târziu, a fost rândul meu. O vizitam, din nou, și, ca din senin, Buni a spus:

— Lisa, trebuie să îți transmit niște mesaje.

Desigur, am fost curioasă, și am lăsat-o să facă ce dorea. Apoi mi-a spus ceva ce nu am înțeles pe moment, dar pe care îl înțeleg acum:

— Dacă îmi văd propria moarte, o să mă opresc.

Am luat loc la aceeași masă la care stătusem împreună cu Sue, câteva săptămâni mai înainte; numai că, de data asta, Buni mi-a cerut să amestec cărțile. Mă simțeam foarte confuză - Sue nu făcuse asta, așa că de ce mi se cerea mie așa ceva?

Știu acum că Buni era pe cale să își folosească darul de clarvăzătoare și voia să confirme informațiile pe care le avea, cu ajutorul cărților de tarot, o practică obișnuită în astfel de cazuri. Ceea ce se întâmplase cu Sue nu fusese, în fond, numai clarviziune, mai degrabă a fost vorba despre un mesaj direct, pe care tatăl ei voia să i-l transmită, și bunica mea a fost folosită ca „medium” (de aici vine termenul). Deoarece Buni lucra atunci cu un tip diferit de energie, aceea a unui spirit ce venise să o viziteze, cu Sue nu a avut nevoie să folosească tarotul.

Acest fapt ilustrează diferența dintre modul în care lucrează un clarvăzător și modul în care lucrează un medium. Clarvăzătorul este capabil să vadă evenimente și situații care se vor petrece în viitor, utilizând intuiția și accesând cunoștințele lumii interioare. Cum am menționat deja, suntem cu toții clarvăzători și avem acces la acest tip de cunoștințe. Unii numesc asta intuiție feminină, pe când alții îi spun cunoștințele lumii interioare, dar este vorba despre ceea ce se întâmplă când ești în acord cu tine însuși și îți asculți Eul Superior.

Un medium, pe de altă parte, este „omul de legătură” dintre un tărâm și celălalt. Un medium este ca un radio care transmite, iar spiritele sunt realizatorii emisiunii, care folosesc mediumul pentru a comunica un mesaj către cineva. Mediumul trebuie să facă reglajul fin, să se asigure că a nimerit postul potrivit, în așa fel încât informația să poată fi auzită cât mai clar și mai precis. Toți cei care sunt medium de obicei sunt și clarvăzători, dar foarte rar clarvăzătorii sunt și medium. Un medium nu folosește cărți de tarot, dar utilizează alte unelte - cum ar fi un obiect personal, care a aparținut ființei dragi cu care vrea să comunice clientul, ori poate mâna sau ceva al clientului însuși.

Revenind la casa lui Buni, draga mea bunică mi-a cerut să amestec cărțile și să le așez în trei grămezi. Nu a trebuit să folosesc o mână anume pentru a le tăia, cum s-a întâmplat cu ghicitoarea din Blackpool, fapt care, din nou, m-a zăpăcit. Buni Frances mi-a spus să aleg un grup de cărți, la care nu voiam să mă uit, și să îl pun deoparte. Când am auzit

asta, am intrat oarecum în panică: *Dacă aleg grămada greșită? Și renunț la viitorul meu în schimbul unui set greșit de cărți! Of... decizii, decizii!* Uram senzația de incertitudine, dar, așa cum mă sfătuisese să fac clarvăzătoarea de la Blackpool, am mizat pe ceea ce simțeam și am avut încredere în instinctele mele (chiar dacă eram așa de curioasă că voiam să văd *toate* cărțile).

Apoi mi s-a cerut să aleg un grup din care să mi se spună mai întâi și apoi un al doilea teanc. Asta era o sarcină ușoară, deoarece știam că ne vom uita la amândouă. (Chiar că eram prostuță - bănuiesc că de vină era numai curiozitatea mea exagerată!)

Am întrebat-o pe Buni de ce nu voia să se uite la cel de-al treilea grup de cărți pe care îl pusesem separat:

— Acela este trecutul tău și nu poți schimba trecutul - a răspuns ea. Celelalte sunt prezentul și viitorul tău. Asupra lor ne vom concentra.

Deci pot schimba evenimentele scrise în cărți? mi-am pus eu întrebarea.

Probabil că mi-a auzit gândurile, pentru că a spus:

— Nu, nu ai cum să schimbi evenimentele predestinate. Acele lucruri au fost deja decise, pentru a te învăța o lecție în viață, dar există liberul-arbitru. Poți alege, ceea ce îți dă posibilitatea de a hotărî dacă vei învăța acea lecție sau nu. Totuși, dacă anumite lucruri sunt predestinate să se întâmple, atunci se vor întâmpla.

A început să interpreteze ce vedea în cărți și m-am gândit pe loc la băiatul cu care mă întâlneam - oare el era „alesul”? Iar slujba pe care o aveam atunci - urma să se schimbe? Voi deveni vreodată cântăreață și voi avea o carieră profesională? Dacă e să mă uit în urmă, preocupările și întrebările mele erau superficiale și egoiste, dar pentru mine erau importante, aveam nevoie de răspunsuri.

Atunci când părea că totul se liniștise, Buni s-a uitat la mine și apoi deasupra mea, exact așa cum făcuse înainte clarvăzătoarea din Blackpool. *De ce oare clarvăzătorii se uită la mine, și apoi în jurul meu?* m-am întrebat. Apoi a vorbit:

— Ai lumina galbenă și violet deasupra capului!

M-am uitat în sus ca să văd despre ce vorbea. *Ce lumină?* Nu puteam să văd nimic. Dar ea a continuat, spunând că știa că vreau să aflu răspunsul la anumite întrebări, și a răspuns repede la întrebările principale. Nu, nu eram cu bărbatul vieții mele. Și da, slujba urma să se schimbe.

Terminând cu problemele lumești, era timpul ca ea să îmi spună lucrurile pe care nu voiam să le aud. Dar, înainte să o facă, m-a prevenit cu blândețe că acelea erau lucruri care trebuiau să îmi fie spuse și pe care era necesar ca eu să le ascult cu atenție.

Primul lucru pe care mi l-a prezis a fost că voi deveni celebră. Ei bine, atunci când ești tânăr, vrei întotdeauna să auzi că vei avea parte de faimă, datorită strălucirii și farmecului pe care le portretizează revistele și filmele. Eu, totuși, voiam numai să cânt - speram că faima despre care vorbea ea va veni datorită unui viitor contract cu vreo casă de discuri. Dar cât de departe de adevăr eram! Buni mi-a spus că voi deveni cunoscută pentru munca pe care o voi face și că este vorba despre aceeași muncă pe care o făcea și ea. Îi voi continua munca, dar voi sta pe scenă, ca medium, în fața a mii de oameni, din toată lumea.

În acel moment eram atât de șocată să aud că acela este viitorul meu, că aș fi căzut și la o simplă atingere. Dar astăzi nu pot să mă imaginez făcând altceva. Din fericire, superficialitatea mea a dispărut la scurt timp după acea primă ședință, datorită multelor evenimente care au urmat și care mi-au schimbat viața, cum ar fi să mă îmbolnăvesc de cancer și să devin unic părinte. (Povestesc despre asta și despre multe alte experiențe care mi-au modelat drumul și m-au făcut să devin capabilă de a-mi face munca în prima mea carte, *Life Among the Dead*.)

Astăzi „am intrat în afaceri”, cum se spune despre munca la Hollywood, dar pentru mine tot nu este vorba de strălucire și de farmec. Munca pe care o fac - așa cum mi s-a prezis - îi ajută pe oameni să se vindece, împăcându-se cu drumul lor prin viață și prin moarte.

Cum am început să muncesc

Numai după ce bunica mea a trecut în lumea cealaltă am început, în cele din urmă, să lucrez ca medium profesionist. Totuși Buni nu mă pregătise în niciun fel pentru a-mi folosi darul, așa că eram de capul meu când a trebuit să stabilesc condițiile pentru a le citi oamenilor. Din fericire, o prietenă cu mai mult simț practic decât mine mi-a sugerat să îi fac o ședință de comunicare spirituală cu ea pentru 20£, aproximativ 35\$.

Un lucru din ceea ce mi-a spus bunica mea mi-a rămas în minte pe viață:

— Să ai mereu încredere în instinctele tale - nu te vor dezamăgi niciodată!

Ghicitoarea din Blackpool din perioada când eram școlăriță mi-a transmis același mesaj, care a rămas ca o mantră puternică, pe care o împărtășesc elevilor mei care încearcă să își dezvolte propriile abilități de clarvăzători.

Devenind adult, am acceptat, într-un final, că a fi clarvăzătoare și medium face parte din mine. Nu m-aș putea nicicând schimba și nu m-aș putea ascunde de aceste lucruri, încetul cu încetul, am început să îmbrățișez această meserie, dar poteca nu mi-a fost ușoară. Am avut susținerea prietenilor (mai puțin a familiei), care m-au presat să nu mă mai ascund, să profuez ca medium cu normă întreagă - și să spun lumii întregi că asta sunt eu și asta fac.

Imediat ce am început să lucrez în mod profesional, am descoperit că din ce în ce mai mulți oameni acceptau ceea ce făceam. A fi medium nu mai era un lucru stigmatizat. Nu mai era ceva care trebuia ascuns în corturi, în spatele unor draperii grele și al ușilor închise. Nu era nevoie să fii un anumit tip de persoană care se îmbracă într-un anumit fel pentru a practica asta și nici măcar nu era cazul să îți fie rușine.

Dacă privesc acum înapoi, îmi dau seama că a afla acest lucru a fost o mare ușurare - să știu că nu trebuia să fiu ceea ce s-ar fi așteptat oamenii, atunci când veneau la ușa mea. Eram tânără, oarecum zăpăcită și veselă și arătam cu totul și cu totul normal. Ba, mai mult, încorporam abilitățile mele de clarvăzătoare în viața de zi cu zi. De exemplu, fiind mama unui copil mic, oamenii mă cunoșteau ca pe cineva care are toate problemele pe care o mamă le are. Munca și viața mea nu erau în mod artificial divizate între normal și „vrăjitoresc”, cum fusese cazul în trecut, când cei care erau medium aveau nevoie de acoperire. Mă bucuram de un nou tip de integritate, din moment ce devenise absolut inutil să ascund cine eram cu adevărat.

O altă descoperire pe care am făcut-o, pe măsură ce ofeream tot mai multor oameni ședințe de comunicare cu spiritele, era că, lucrând cu darul meu, el devenea mai puternic. În același mod în care, cu cât o cântăreață cântă mai mult, cu atât devine mai largă aria ei vocală, cu cât lucram mai mult, cu mai multă lume, informația devenea mult mai clară și mai multă. Inițial mă ocupam de clarviziune, dar apoi am evoluat la a fi medium. Eram, și încă sunt, mulțumită să fac și una, și alta.

Am învățat că existau energii diferite cu care puteam lucra, în funcție de ceea ce doream să fac - să citesc viitorul sau să aduc un mesaj din lumea cealaltă. Am comparat cele două abordări cu două scări diferite: urc pe scara clarviziunii atunci când mă deschid pentru a afla destinul și drumul în viață ale unei persoane; alternativ, urc pe scara comunicării cu lumea cealaltă când mă deschid către tărâmul spiritual. Mereu am nevoie de mai multă energie atunci când sunt medium; dar merită cu prisosință, pentru că îi ajută cu adevărat pe oameni să comunice cu cei dragi, care au plecat din această lume. Nu spun că munca unui clarvăzător nu are darul de a-i ajuta pe alții, deoarece poate oferi mai multă claritate și speranță în anumite situații, dar, pentru mine, a fi medium este lucrul care îmi oferă mai multe satisfacții.

Uneori simt nevoia să schimb scările, în miezul zilei, pentru a verifica informațiile primite fie printr-o abordare, fie prin alta. Au fost momente când am început ca medium, primind informații de la spirite, iar apoi a trebuit să schimb modul de comunicare, pentru a verifica dacă am înțeles corect - un fel de reexaminare și control folosit pentru tărâmul spiritelor. Lucrurile astea sunt mereu o provocare, dar este, de asemenea, plăcut, mai ales când primesc confirmarea cerută.

Exact acest lucru s-a petrecut, odată, când o clientă pe nume Claire a venit la mine. Ea voia să se conecteze cu bunica ei, care trecuse în lumea cealaltă în timp ce Claire era plecată în concediu, așa că nu avuseseră șansa să își ia rămas-bun una de la cealaltă. Imediat ce am început ședința, bunica ei a venit și și-a confirmat prezența, oferindu-i lui Claire informații personale pe care numai ea le știa. A fost o legătură frumoasă și foarte puternică.

Apoi bunica a început să îi spună lui Claire anumite lucruri legate de viața ei particulară. I-a spus nepotei că bărbatul cu care este acum nu este omul potrivit pentru ea și că se va trezi într-o bună dimineață, se va uita la el și îi va spune pur și simplu: „Nu te mai iubesc. Trebuie să ne despărțim”. Vor mai fi niște probleme de rezolvat, dar, în cele din urmă, Claire și prietenul ei se vor despărți, iar acest lucru o va face pe clienta mea mult mai fericită.

După ce bunica ei a început să închidă legătura și ședința se apropia de final, Claire mi-a zis că se simțea puțin cam depășită de mesaj, spunând că nu îi stă în fire să rupă o relație în modul în care bunica ei prezisese că o va face. În urma acestor cuvinte, m-am hotărât să fac o investigație mai aprofundată a realităților vieții ei și să cercetez faptele

cu ajutorul clarviziunii. I-am cerut spiritului meu călăuzitor să se conecteze cu spiritul călăuzitor al lui Claire și să îmi ofere noi informații. Energia s-a modificat, creând o senzație mai ușoară, caracteristică clarviziunii, iar apoi informațiile au început să curgă.

Ghidul meu spiritual mi-a arătat o viziune în care Claire împacheta niște cutii și lăzi, dar era clar că lucrurile nu îi aparțineau. Se dovedea că eu vedeam scena în care prietenul ei se muta, după ce ea îi ceruse să plece, iar ea îl ajuta să își împacheteze lucrurile. Am putut, de asemenea, să văd perioada de timp în care se vor întâmpla toate astea. Această viziune descria exact lucrurile despre care bunica lui Claire spusese că se vor întâmpla.

Optsprezece luni mai târziu, făceam cumpărăturile la un magazin local, când m-am întâlnit cu Claire. Mi-a povestit ce se mai întâmplase în viața ei, după ce îi văzusem eu viitorul. Lucrurile s-au petrecut exact așa cum prezisese bunica ei și spiritul meu călăuzitor - Claire îi ceruse prietenului ei să plece - și era mult mai fericită acum, lucru pe care, de asemenea, îl prezisese bunica ei.

Darul meu, astăzi

Lucrez deja de ani buni ca medium și comunic aproape zilnic cu tărâmul vieții de apoi. Totuși, spre deosebire de perioada copilăriei, pot să aleg dacă vreau să mă deschid spiritelor și să le permit să dea mesaje persoanelor iubite și celor care se mai află încă pe acest pământ. Pentru cei care simt nevoia să audă asta clar: *Vorbesc cu morții!*

Nu este ceva diferit de lucrurile pe care le-ați văzut în multe filme și programe de televiziune care au ca subiect clarvăzători și persoane cu abilități de medium - cum ar fi *Ghost Whisperer*, *Medium*, *The Sixth Sense* și *Ghost*, ca să numesc câteva - numai că eu chiar fac asta. Comunic și aduc mesaje de dragoste, alinare, speranță și vindecare de la cei dragi, care au trecut în lumea cealaltă.

Drumul meu nu a fost unul ușor. Chiar și astăzi sunt momente când îmi pun întrebarea dacă mă aflu pe calea corectă, dar îmi place mult ceea ce fac. Am fost nevoită să învăț multe lecții pe care mi le-a dat viața de-a lungul drumului și încă mai învăț - un proces pe care îl veți înțelege mai bine după ce veți citi această carte. Pe măsură ce continui să evoluez, spiritele mă surprind întotdeauna și fac lucrurile distractive, aruncând

ceva neașteptat în calea mea. Niciodată nu știu ce va ieși până la urmă. Acesta este motivul pentru care, înainte de a citi oricărei persoane, întreb: „Vrei să știi chiar totul?”

Pentru mine, a fi o clarvăzătoare și un medium este cea mai bună meserie posibilă. Iubesc faptul că am șansa să ajut oamenii să găsească un gând de adio, după ce au pierdut pe cineva drag, dându-le posibilitatea de a-și lua rămas-bun, ajutând la rezolvarea unor mistere sau a vreunei crime sau, pur și simplu, să mijlocesc întâlnirea a două suflete, ca să aibă o conversație. Adesea oamenii mă întreabă: „Considerați că această capacitate a dumneavoastră este un dar sau un blestem?”, iar atunci trebuie să râd. Pentru mine a fost întotdeauna un dar, unul fără de care nu îmi pot imagina viața.

Capitolul 2

Sceptici și cinici

Poate că ați avut vreodată ocazia să vizitați un medium sau un clarvăzător; pe de altă parte, poate că nu ați avut niciodată o astfel de experiență. Oricum ar fi, ați putea să vă asemănați altor oameni, și să puneți sub semnul întrebării realitatea contactului cu lumea spiritelor, întrebându-vă cu ce vă ajută citirea acestei cărți. La acestea răspund: Nu lăsați convingerile sau părerile să vă împiedice să explorați posibilități de a evolua și de a vă vindeca. O minte deschisă poate culege roade neașteptate.

Diverse tipuri de reacții

Fiecare are un motiv diferit pentru a se conecta cu tărâmul vieții de dincolo, și reacția fiecărei persoane diferă în funcție de mesajul pe care îl primește. Majoritatea aleg ce doresc din comunicare, asimilând numai ceea ce îi ajută pe moment. Apoi, la o dată ulterioară, poate că înțeleg pe deplin sau își amintesc mesajul complet pentru a-l folosi în vindecare și

pentru evoluție. Alții asimilează complet informația, în momentul în care o primesc, și acceptă faptul că este transmisă pentru îndeplinirea unui scop mai înalt.

Mai sunt alții care vin să audă ce am să le spun și nu sunt prea siguri cum să interpreteze mesajul pe care îl primesc. Aceștia sunt fie sceptici, fie cinici care pot nutri convingeri care fac dificilă acceptarea a ceea ce fac. În acest capitol, vizez reacțiile lor, deoarece consider că este important să mă ocup în mod direct de realitatea reacțiilor oamenilor și să dau posibilitatea cititorilor să afle părerea mea referitoare la acest subiect.

* * *

Scepticii și cinicii se ascund, punând o versiune oarecare a întrebării: „Cum de știți acest lucru?” Uneori mi se întâmplă să mi se solicite calitățile de medium de către persoane care cer asta cu unicul scop de a vedea personal dacă ceea ce fac este chiar real.

Îmi amintesc cu deosebire de un bărbat, care a părut foarte uimit când i-am spus: „Bunicul tău, Arthur, este aici”. Atunci el m-a întrebat, cu un ton clar provocator: „Cum de știți că numele bunicului meu este Arthur?” În loc să accepte faptul că bunicul lui se afla acolo, gata să îi dea un mesaj, acest bărbat îmi pune la îndoială sursele, suspectând faptul că am primit informația de la altcineva decât bunicul lui. Era mai interesat să mă interogheze pe mine decât să valorifice ceea ce îi ofeream.

Deși scepticii au ceva îndoieli, ei nu s-au hotărât definitiv, și rămân deschiși - spre deosebire de cinici, a căror îndoială este mult mai ferm gravată în minte. Chiar dacă aş alege să încerc să dovedesc cinicilor că munca mea este reală, nu aş putea să îi fac să se răzgândească. Cei pe care i-am întâlnit vor dovezi totale, cum ar fi nume complete, adrese și numere de telefon, ca și cum, dacă aş veni cu aceste date, mesajul meu ar deveni, cumva, „real”. Apoi, după ce le dau ceea ce vor, încearcă să dovedească faptul că am căutat informațiile pe internet înainte să vină ei.

Din fericire, majoritatea celor care vin la mine sunt oameni cu mintea deschisă, inclusiv cei cu diferite puncte de vedere religioase (un subiect pe care mă voi concentra în capitolul următor). Chiar dacă, la început, nu sunt prea convingși, nu mă deranjează... atâta timp cât informația pe care le-o dau îi ajută cumva pe drumul vieții lor. Acesta este scopul principal al ședințelor pe care le ofer: să îi ajut pe oameni să evolueze și să meargă

mai departe. Realitatea este că eu comunic cu lumea cealaltă, iar ceea ce împărtășesc sunt informațiile primite de la sufletele care mă contactează, nu propriile mele opinii sau scopuri.

Simt că este important să discut această problemă a îndoielii și a credinței acum, înainte de a continua lectura, pentru că există pe lume mulți sceptici, cinici și oameni neîncrezători, care vor fi primii să critice această carte sau capacitățile mele. Am avut de-a face cu ei toată viața, de fapt, am trăit, chiar, cu ei.

Mai întâi însă, vreau să explorez modul în care ne formăm părerile despre lumea cealaltă și despre tot ce este legat de spirit.

Copilăria și credințele

Suntem cu toții influențați de părerile celor din jurul nostru, începând de la o vârstă extrem de fragedă. Ca mamă, vreau ca fiul meu să crească cu propriile opinii, dar știu că acțiunile mele și lucrurile, care îmi plac sau nu îmi plac mie, îl vor influența acum. Este imposibil să împiedicăm asta.

Când eram copii mici, am fost cu toții modelați de către părinții noștri, de către cei care ne educă și de către cei din jurul nostru. Aveam credințe puternice și vorbeau despre ele, adeseori cu multă emoție; în consecință, am învățat ce este „bine” și ce este „rău”. Credeam că este corect ceea ce spuneau acești adulți, pentru că ei ne protejau și pentru că nu aveam niciun motiv să nu îi credem.

Îmi amintesc cum, în fiecare sâmbătă după-amiaza, îi ascultam pe tatăl și pe bunicul meu discutând despre politică și am descoperit că, deși eu nu eram neapărat atentă la dezbaterile lor înfocate referitoare la ce partid este mai bun pentru a conduce țara, am adoptat totuși părerile lor. Apoi, când am auzit alți oameni discutând politică, am descoperit că am o opinie, bazată pe ceea ce auzisem cu o săptămână înainte într-una dintre aceste discuții în familie.

Când vine vorba despre subiectul vieții de apoi, adulții au adeseori credințe puternice, și aici este momentul în care copiii pot deveni confuzi. Din moment ce copiii mici au cele mai pure vibrații și nu au fost alterați încă de valorile altora, sunt, în mod natural, deschiși către lumea spirituală și către viața de apoi. Încă nu și-au dezvoltat propriile păreri,

sunt inocenți și curați, căutându-și calea în lume și având o capacitate pe care adulții nu o mai au, și anume, de a se mira cu ochii mari, deschiși.

Deoarece percepția lor despre lucruri este atât de pură, copiii adeseori își aduc aminte de viețile lor trecute, dar și ceea ce s-a petrecut în lumea cealaltă, înainte ca ei să se încarneze din nou. Pot chiar să își amintească discuțiile cu Dumnezeu și alte conversații care au avut loc înainte ca ei să se nască. Micuții dau adeseori dovadă de cunoștințe și de o înțelepciune care ne fac să ne întrebăm de unde vin acestea. Asta se întâmplă deoarece copiii rezonază perfect cu sufletul lor, iar sufletul este cel în care se află cunoașterea de care avem cu toții nevoie.

De asemenea, copiii văd lucrurile în alb și negru. Ei nu observă niciodată zonele gri, iar asta se întâmplă deoarece ei nu emit judecăți. . În momentul în care emitem judecăți, punem amprenta opiniei noastre asupra celorlalți. De exemplu, nu demult, fiul meu, Charlie, a vrut să știe de ce era supărată una dintre prietenele mele, așa că i-am spus adevărul. I-am spus că prietena mea era căsătorită cu un om care o făcea foarte nefericită și că nu știa ce să facă.

— Păi, e simplu - a răspuns Charlie. Ar trebui să îl părăsească și să găsească pe cineva care să o facă fericită.

I-am spus că nu era așa de ușor, deoarece prietena mea și soțul ei aveau copii împreună, dar asta nu era un obstacol pentru fiul meu:

— Mami, noi locuim împreună, așa că și copiii ei pot locui cu ea, mi-a răspuns, fără să se gândească sau să își facă griji cu privire la complicațiile materiale sau la creșterea unor copii.

Pentru el soluția nu avea zone gri, ci era un caz simplu de alegeri în alb și negru, care trebuiau făcute. Unii pot considera că acest mod de a vedea lucrurile este iresponsabil pentru un adult, dar, după divorțul meu, adevărul este că am ajuns ca eu și Charlie să urmărim exact calea pe care o prescria fiul meu - în cele din urmă, niciuna dintre celelalte îngrijorări nu s-a dovedit mai importantă decât fericirea vieții noastre actuale.

Fiecare copil vine la noi direct de la Sursă, care se află în lumea cealaltă, locul de unde provenim cu toții. Corpul lui poate că este nou, dar sufletul care se încarnează în acel corp este adeseori foarte bătrân. Copiii au mai trăit pe această planetă și înainte și aduc, din lumea spiritelor, cunoștințele necesare vindecării multor situații, cum ar fi provocări pline de furie, supărări emoționale, ba chiar abuz fizic și bătaie.

Fiecare vine pe acest pământ cu un scop sau o lecție care trebuie învățată (și voi discuta despre asta în capitolele care vor urma), dar sunt unii copii care vin cu minunatul dar al puterii spirituale și vindecătoare. Despre ei s-au scris în ultimul timp cărți, și au fost numiți copiii „Cristal” sau copiii „Indigo”, lucru care denotă faptul că au calități speciale pentru a stimula evoluția omenirii pe această planetă. Astfel de suflete au reținut cunoștințele din lumea cealaltă în conștient și știu ce lecții au de învățat aici. Dar chiar și acești copii sunt uneori incapabili să comunice respectivele informații, fiind prea tineri pentru a-și găsi cuvintele să o spună.

Datorită apropierii lor de Sursă, toate vibrațiile copiilor sunt mai puternice decât cele ale adulților. Poate că ați observat că bebelușii au o zonă moale în creștetul capului, unde oasele nu s-au lipit încă. S-a dovedit faptul că această deschidere lasă expusă chakra creștetului capului. Aceasta este chakra intuiției și a cunoașterii spirituale și este, de asemenea, o legătură directă cu tărâmul spiritual. De aceea mulți bebeluși și copii mici pot vedea și simți spirite. Pot, de asemenea, să aibă și prieteni imaginari, acești prieteni sunt, de obicei, suflete pe care le cunosc din lumea cealaltă și care iau acum legătura cu ei.

Mamele observă cum uneori bebelușii se uită fix la un colț anume al casei, ca și cum ar comunica cu cineva pe care nu îl văd. Atunci când mama merge în locul spre care se uita copilul ei, ar putea simți un aer rece, care să îi dea un scurt fior. Acela este semnul că bebelușul se uita la un spirit, a cărui prezență este semnalată de faptul că aerul se răcește brusc, aproape cum se întâmplă atunci când deschidem ușa frigiderului.

Un alt mod în care copiii ne informează în legătură cu conexiunile lor cu lumea cealaltă este atunci când ne spun că au alt nume decât cel dat lor de părinți. În lumea cealaltă, cu toții avem un nume sub care este cunoscut sufletul nostru, așa că nu este neobișnuit ca un copil să vrea să fie strigat cu acel nume original al sufletului. De exemplu, când fiul meu, Charlie, avea între trei și cinci ani, insista să fie numit Sam. Nu aveam nici cea mai vagă idee de ce îmi spunea asta, dar l-am înțeles, pentru că, atunci când eram copil, și eu doream să mi se spună Victoria.

Într-o zi, când Charlie era în starea lui de persoană deschisă la discuții, l-am întrebat de ce voia neapărat să i se spună Sam.

— Mami, acela a fost numele meu în ceruri - mi-a răspuns - am fost adus de acolo cu vântul. Charlie mi se pare ciudat - a continuat - și vreau să fiu numit Sam.

În cadrul aceleiași conversații l-am întrebat pe fiul meu dacă își mai aducea aminte ceva din ceruri și mi-a spus:

— Da, mamă. Dumnezeu mi-a spus că trebuie să vin și să am grijă de tine. Pentru că tati nu te iubea și aveai nevoie de mai multă dragoste.

Din nou am fost șocată, dându-mi seama, din cuvintele lui, că îmi fusese scris să îmi cresc copilul singură și să am probleme în relațiile cu bărbatii... dar asta este o cu totul altă poveste.

Nu am putut să îl contrazic pe fiul meu în legătură cu numele ales, așa că timp de doi ani am acceptat ca el să își păstreze acest alt nume și să semneze felicitările de ziua mamei cu: „Cu dragoste, Sam”. În cele din urmă s-a hotărât să folosească numele dat lui în această viață, Charlie, probabil pentru că se obișnuise cu el, odată cu înaintarea în vârstă.

* * *

Copiii pot ajunge să fie extrem de confuzi în legătură cu lumea spirituală, dacă adulții din jurul lor nu validează în niciun fel ceea ce simt ei. Băieții și fetițele simt adeseori că sunt împovărați de ceea ce știu și ce cred, mai ales când aceste lucruri intră în conflict cu ce le spun părinții, protectorii sau alte figuri autoritare din viața lor. Adeseori copiii nu sunt ascultați atunci când vorbele pe care le spun pornesc din cunoștințele lor înnăscute legate de lumea spirituală - iar asta este exact ce mi s-a întâmplat și mie, așa că înțeleg ruptura care se poate petrece înăuntrul lor.

Oricare ar fi opinia dumneavoastră legată de acest subiect, este extrem de important să arătăm respect față de părerile pe care și le exprimă copiii. Țineți minte! Copiii sunt mai aproape de Sursă decât suntem noi, adulții, așa că trăirile și gândurile lor merită, cu adevărat, ascultate. Și mai rețineți faptul că s-ar putea să își blocheze simțurile, pentru a se desprinde de orice posibil contact cu spiritele, deoarece se tem de reacții negative și nu vor să îi supere pe adulții din jurul lor. S-ar putea să le ia ceva timp să vorbească despre experiențele lor, așa că este esențial să păstrăm deschise liniile de comunicare și să ascultăm ceea ce spun, fără a ne îndoi sau a eticheta.

Pe măsură ce noi, oamenii, îmbătrânim, părerile noastre legate de diverse lucruri se modifică, sub influența societății. Pe de altă parte, unele persoane se păstrează deschise față de spirite, în ciuda influenței societății - iar dacă o persoană rămâne deschisă după vârsta de opt ani,

atunci există mari șanse să devină un adult extrem de înzestrat din punct de vedere spiritual.

De exemplu, fratele meu, Christian, obișnuia să audă și să vorbească cu spiritele tot timpul, pe când era copil. Era extrem de deschis și ar fi putut să își intensifice mai departe acest dar, dacă l-ar fi lăsat să se dezvolte. Totuși, până la urmă a devenit cel mai mare sceptic pe care îl cunosc.

În dimineața în care a murit bunicul nostru, l-am găsit pe fratele meu afară, lângă casa bunicului, extrem de îngrijorat. L-am calmat și l-am întrebat care era problema, alta decât suferința evidentă de a fi pierdut pe cineva drag. Mi-a răspuns:

— Tocmai l-am auzit - pe un ton speriat și neliniștit. L-am auzit, a repetat. A vorbit cu mine și îmi e foarte frică.

Știam despre ce vorbea Christian: Bunicul venise să își ia un ultim rămas-bun, lucru care se potrivea în totalitate stilului său. Ceea ce m-a surprins a fost reacția fratelui meu, atât de speriat că primise acest mesaj de la bunic în timp ce trecea pragul lumii acesteia. Nu sunt sigură dacă fratele meu va fi vreodată dispus să accepte faptul că s-a întâmplat asta, dar așa a fost.

Cinicii dintre noi

În ciuda perspectivei pe care o avem cu toții când suntem copii, mulți oameni sunt incapabili să accepte realitatea comunicării cu lumea cealaltă, atunci când simt adulți. Din nefericire, închid imediat acest subiect, dând argumente împotriva lui până la nesfârșit. Acești bărbați și femei nu vor să vadă posibilitățile nețârmurite pe care universul le are de oferit, ceea ce îi face să fie niște cinici ai vieții.

Cinicii pot fi persoane care nu cred în absolut nimic. Am întâlnit și le-am transmis mesaje multora dintre ei, ca medium spiritual și clarvăzătoare. În unele cazuri am rămas să mă întreb, apoi, de ce oare m-am mai obosit. Acești oameni erau hotărâți să nu valorifice în niciun fel ceea ce le spuneam eu, voiau numai să-și confirme lor că lucrurile spuse de mine nu aveau cum să fie „reale”.

Acest lucru s-a întâmplat odată și la televiziune. Fusesem invitată să apar în *The Oprah Winfrey Show*, împreună cu alte două persoane cu abilități de medium, John Edward și Allison DuBois, pentru a discuta

despre spiritualitate și pentru a stabili dacă oamenii pot, cu adevărat, comunica cu „lumea cealaltă”. Ni s-a cerut fiecăruia să ne exercităm capacitatea de medium pentru trei oameni diferiți. În timpul ultimei mele ședințe, am avut de-a face cu o femeie care era în mod clar o neîncrezătoare. Chiar înainte de a începe înregistrarea ședinței mediumistice, le-am spus cosmeticienei și publicistului meu că:

— Următoarea persoană vrea să ia legătura cu un tată.

Aceste două prietene apropiate mă văzuseră și înainte la lucru și nu se îndoiseră niciodată de abilitățile mele, așa că au răspuns pur și simplu:

— Păi, tu ar trebui să știi!

Aveau dreptate - îmi dădusem seama corect. Dar nu eram în niciun caz pregătită pentru ceea ce a urmat.

Am intrat în studio pentru înregistrare și m-am trezit față în față cu Laura, om de știință și cinic. Am început să îi transmit mesajul, iar informația pe care o primeam era clară și, după părerea mea, corectă.

I-am comunicat că un tată și-a făcut apariția și că vrea să comunice cu ea, iar ea a răspuns:

— Ei bine, oricine are un tată, așa că bănuiesc că este ușor să mă legați de apariția unui tată.

În acel moment m-am oprit ca să o întreb direct dacă tatăl ei este mort. I-am explicat că tatăl *meu* nu murise încă, așa că nu oricine are un tată în Lumea spiritelor. Ea a confirmat că, da, tatăl ei era mort.

Am continuat, spunându-i Laurei că tatăl ei spunea cuvintele *fetița mea mică*.

— Tatăl meu nu m-a numit niciodată fetița lui cea mică, chiar dacă eram cea mai mică din patru copii, a pufnit ea. Dar, desigur, se poate presupune o astfel de interacțiune. Este ceva ce se poate potrivi oricui.

Milioane de oameni priveau emisiunea și, cu riscul de a părea prea dură, am întrebat-o direct de ce a vrut această ședință mediumistică, dacă nu avea de gând să accepte nicio informație pe care i-o dădeam. În acel moment, s-a întors spre producătorii emisiunii, care stăteau în afara scenei, și a întrebat exasperată:

— Sunt oare prea sceptică?

Bineînțeles că nu au răspuns, dar era clar că Laura era hotărâtă să își mențină atitudinea agresivă.

Ședința a continuat. Când am menționat faptul că tatăl ei îmi dădea numele John, mi-a spus repede că numele tatălui ei nu era John. Era

chemat, de regulă, cu numele întreg, care începea cu John, dar i se adăuga încă un nume, cum ar fi John-Roger, sau John-Michael. Se agăța de orice!

Am continuat și i-am spus acelei femei că tatăl ei îmi arăta o viziune cu el dansând și că părea să danseze cu *ea*. S-a încruntat și mi-a făcut cu mâna semn că nu am dreptate.

— Niciodată nu am dansat cu tatăl meu. Era dansator, dar *eu* nu am dansat niciodată cu el.

Acum era clar că Laura, om de știință, nu avea în niciun caz de gând să accepte informațiile pe care i le dădeam - era deja convinsă că nu vorbeam cu spiritul tatălui ei.

Mă întristează să constat că oameni ca Laura ratează adesea șanse minunate de a lua legătura cu membrii familiei pe care i-au iubit din suflet. Dacă s-ar deschide și ar accepta și alt punct de vedere, în afara celui științific, ar putea să se bucure de valoarea unei ședințe de comunicare spirituală. Dar, în loc de asta, ei aleg să lupte împotriva procesului, încercând din greu să arate că au dreptate și să dovedească faptul că eu greșesc.

* * *

De-a lungul anilor, am ajuns să aflu că, atunci când oamenii sunt cinici, nu am cum să îi fac să se răzgândească. Insistă să primească o formă anume de validare - cum ar fi fapte brute, clare - pentru a fi convinși. Dar când spiritele comunică din lumea cealaltă fac asta cu ajutorul gândurilor și viziunilor, nu prin fapte. Nu au nici măcar gură pentru a rosti cuvintele, așa că lucrurile pe care le spun sunt abia șoptite și greu de înțeles. De asemenea, nu întotdeauna înțeleg toate cuvintele dintr-o propoziție, așa că nu pot da decât mesajul pe care îl primesc. Acest lucru nu face decât să alimenteze neîncrederea cinicului, ce abia așteaptă să primească informații neclare sau incorecte.

La început, informațiile care sosesc pot să pară că nu au niciun înțeles, dar, când eu și clientul continuăm, înțelesul devine clar. De exemplu, îmi amintesc cum unele spirite mi-au dat nume de care numai mă puteam lega, ca un mod de a face conexiunea. Îmi amintesc de o femeie care a venit la mine pentru că își pierduse fiul și voia să comunice cu el. Am primit vizita fiului ei, dar viziunea pe care o aveam era imaginea fostului meu prieten, Colin. Nu aveam nici cea mai vagă idee de ce el, dintre toți oamenii de pe lumea asta, mi-a apărut brusc în creier.

În cadrul ședinței am stabilit clar că fiul femeii trecuse în lumea cealaltă din cauza unui accident de mașină și, pentru identificare, i-am dat și alte informații pe care numai fiul ei le putea ști. Totuși, încă avea nevoie de dovezi că este el cu adevărat.

— Eu îl văd pe fostul meu prieten, și nu sunt sigură de ce, dar vi-l voi descrie, să vedem dacă puteți face legătura între el și fiul dumneavoastră, i-am spus.

Apoi am trecut prin tot, spunându-i cum arăta Colin, ce fel de mașină conducea și locurile care îi plăceau. Dar nu a putut să facă legătura cu nimic din toate acestea.

Brusc, spiritul fiului ei mă atinse ușor să mă atenționeze și rosti cuvântul *nume*.

— Oh, apropo, numele fostului meu prieten este Colin, am spus eu brusc.

Fața femeii se luminează ca un pom de Crăciun:

— Numele *lui* era Colin! exclamă ea, acum fericită și emoționată.

Fiul ei utilizase referirea la fostul meu prieten, pentru a-mi da mie acea informație importantă de care femeia avea nevoie pentru a fi sigură că el se afla cu adevărat acolo. Ideea este că o comunicare cu un spirit nu se întâmplă întotdeauna în moduri logice și concrete la început și, pentru a înțelege comunicarea, este nevoie să fim dispuși să renunțăm la cerința obișnuită ca totul să „fie clar”.

Scepticismul: O perspectivă sănătoasă și o provocare

În timp ce cinismul poate fi o problemă, deoarece persoana este pur și simplu blocată și nu poate vedea dincolo de ea, scepticismul poate fi pozitiv și sănătos. De fapt, și eu obișnuiam să fiu sceptică (și încă mai sunt uneori). Nu sunt sceptică cu privire la faptul că este reală comunicarea cu spiritele, pentru că știu că este - altfel n-aș fi cinstită cu mine însămi și cu această carte. Dar, la început, sunt mereu sceptică în ceea ce privește abilitățile pe care oamenii pretind că le au. Știu că există pe lumea asta unii indivizi care pretind că se conectează cu lumea cealaltă, dar care, de fapt, sunt numai dornici de a lua banii muncii din greu de alții. Chiar am fost eu însămi la unele dintre aceste persoane care se autointitulează „medium” și, în timp ce luam loc pentru a mi se citi,

mă întrebam: *De ce oare mă aflu aici, când este clar că această persoană nu are niciun dar?*

Atunci când mă gândesc la sceptici, îmi apare imediat în minte tatăl meu. Este greu de crezut că a trăit alături de mine aproape douăzeci de ani și, mai înainte de asta, a fost căsătorit cu o femeie a cărei mamă era un medium renumit și, totuși, nu credea în ceea ce făceam noi. Când începeam să îi transmit mesaje, tata dădea doar din cap și pleca. Niciodată nu a venit la vreunul dintre spectacolele pe care le-am organizat în Marea Britanie și nici nu a participat la vreuna dintre adunările spirituale de la biserică, în care eu eram mediumul prezentat în respectiva seară.

Ani buni după ce eu începusem să lucrez ca o clarvăzătoare profesionistă și munceam și ca medium cu normă întreagă, tatăl meu mă întreba încă:

— Când ai de gând să îți iei și tu o slujbă decentă?

Iar răspunsul meu la asta era:

— Ce înseamnă o slujbă decentă?

Și lăsam lucrurile așa, nu avea niciun rost să încep să mă contrazic cu el.

Prima dată când a participat la una dintre ședințele mele publice a fost în aprilie 2008 și a fost pentru că nu a avut cum să evite asta. Eram pe o corabie, în mijlocul oceanului, într-o croazieră, având drept temă conexiunea spirituală, croazieră sponsorizată de Hay House. Deci, nu avea cum să evite asta, decât dacă avea de gând să se întoarcă pe țarm înotând.

Niciodată nu sunt nervoasă înainte de a ieși pe scenă, dar, știind că tata face parte din public, am fost. Am început să vorbesc, întrebând dacă era vreun neîncrezător în încăpere și, deși mulți au privit în jur, nu am văzut nicio mână ridicându-se. Am așteptat, și apoi am arătat spre tatăl meu, spunând:

— Știu că avem aici cel puțin un sceptic, iar acesta este tatăl meu!

Cu toții au fost șocați, iar tata nu a făcut decât să facă cu mâna, elegant, Domnul să îl binecuvânteze.

Motivul pentru care am arătat spre tatăl meu nu era fiindcă voiam să îl fac să se simtă stânjenit, ci pentru că voiam să arăt oamenilor că nu este nimic rău în a fi sceptic, în a căuta răspunsuri și în a pune la îndoială ceea ce primești. Am explicat publicului că scepticismul tatei a fost un lucru bun pentru mine în timp ce creșteam. M-a provocat, atunci când

îmi dezvoltam pentru prima oară abilitățile, ajutându-mă să înțeleg că aveam mult de muncit pentru a-i convinge și pe alți sceptici. M-a făcut să încerc din greu să obțin informații clare, nu numai informațiile generale pe care le-ar ști oricine. M-am străduit mai tare să înțeleg oamenii, să-mi dezvolt empatia și pentru asta îi mulțumesc tatei, care nu a fost dispus să își schimbe părerile.

De aceea apreciez orice sceptic care vine în spectacolul meu, deoarece știu că acea persoană mă va provoca să fac lucrurile cât pot eu de bine. Când întâlnesc oameni care îmi spun că au venit la spectacolul meu sceptici și au plecat crezând, îi întreb întotdeauna când anume și-au schimbat punctul de vedere. De obicei, îmi spun că a fost vorba despre un moment în care li s-a potrivit ce am spus sau că au auzit alte persoane vorbind despre cât de exact fusese ceea ce spuseseam. Adeseori oamenii conștientizează adevărul unui mesaj mult timp după ce îl transmit și dezvăluie cât de impresionați sunt de răspunsurile care li s-au dat.

Tatăl meu a privit multe dintre programele mele și a participat la multe dintre spectacolele mele, înainte de a fi convins că lucrurile pe care le fac eu sunt reale. O săptămână de croazieră pentru Hay House, în care a luat parte la toate cursurile pe care le ofeream și chiar a participat la câteva exerciții de grup, nu a fost suficient ca să se convingă. A mers, de asemenea, la multe ateliere de lucru legate de spiritualitate, care erau organizate de alte persoane. Își făcuse temele, dar încă a rămas pe bară.

Apoi, bunica mea, mama tatei, a trecut în lumea cealaltă, în aprilie 2009. În după-amiaza zilei care a urmat înmormântării, ne-am întors cu toții la casa părinților mei, pentru a ne odihni. Fratele meu, Christian, și soția lui, Claire, erau în camera lor, dormind; mama se odihnea în sufragerie, iar tata era în dormitorul părinților mei. Brusc s-a trezit și a strigat:

— Imediat, mamă!

Mama l-a întrebat pe tata ce se întâmplase. A scuturat din cap și a spus că i s-a părut că o auzise pe mama lui strigându-l, în timp ce ațipea, și că l-a trezit chemarea ei. Și-a dat seama apoi ce spusese și a încercat să își retragă cuvintele:

— Oh, probabil că a fost ceva la radio!

Părinții mei nu au radio, iar televizorul era oprit - în casă era o liniște totală. Așa că se părea că mama tatei venise să îl vadă și luase legătura cu el în timp ce visa, lucru care este extrem de obișnuit.

Să fiu sinceră, scepticismul tatei nu m-a deranjat niciodată. Abia în septembrie 2009 a venit, în sfârșit, la mine după un spectacol pe care îl dădusem în Wellington, Noua Zeelandă, și mi-a spus:

— Te cred.

Aș fi căzut din picioare de uimire doar dacă mă atingeai cu o pană!

Tata a participat la nouă spectacole, urmărind modul în care reacționau oamenii din public și făcea comentarii precum:

— Mesajul pe care l-ai transmis... femeia aceea nu-ți dădea nici o informație, nu-i așa? Dar ai reușit! Ai chemat-o pe mama ei și a fost așa de fericită în final.

Așa că știam că făceam progrese. Apoi, când în cele din urmă tata s-a hotărât să accepte ceea ce făceam, a devenit un adept.

Mai târziu tata mi-a spus că, de fapt, se temea de darul meu, pentru că nu exista nicio explicație logică pentru el.

— Ești fiica mea și știu că nu minți, mi-a spus el. Dar nu pot să înțeleg asta. Știu doar că dai oamenilor speranță și alinare, iar acesta este un dar neprețuit. Ai făcut treabă bună.

Cum să te descurci cu scepticii - printre care chiar și eu!

Traiu alături de un sceptic a fost un lucru greu pentru mine în copilărie, mai ales că aveam daruri și capacități pe care nu aș fi avut cum să le înțeleg. Acestea fiind spuse, consider că este un lucru sănătos pentru noi toți să punem la îndoială ceea ce este adevărat și ceea ce nu este și simt că este nevoie să hotărâm singuri ce credem și ce nu credem. Acest lucru mi se aplică și mie - chiar dacă sunt un medium profesionist, îmi mențin scepticismul atunci când am de-a face cu cineva din domeniu.

La începutul carierei, am fost la un moment dat la o femeie, care mi-a spus ce credea ea că vreau să știu despre viitor, nicidecum ceva cu adevărat util. M-am simțit înșelată, ca și cum îmi aruncasem banii pe fereastră, iar această experiență m-a făcut să devin prudentă. În cele din urmă, am trecut peste asta și am vizitat un alt medium, care mi-a fost de mai mare ajutor. Ea mi-a spus despre viața mea prezentă și, de asemenea, despre ce s-a petrecut în trecut, toate fiind informații exacte, care

m-au făcut să am încredere în ea. Când mi-a spus despre viitor, am primit mesajul cu mintea deschisă.

Uneori știm ce se va întâmpla în viață, deoarece lucrurile sunt deja stabilite și putem vedea drumul. Am avut astfel de viziuni legate de viitorul meu, la momentul când am fost să caut acea a doua persoană cu har de medium și am fost uimită atunci când ea a primit informațiile pe care eu le cunoșteam deja.

În propria mea viziune mă aflam pe scenă, comunicând cu un public numeros. Iubeam muzica și lucram și ca o cântăreață profesionistă, dar nu mi-am făcut o carieră din asta. În viziunea mea nu cântam, dar totuși eram pe scenă, vorbind publicului, făcându-i să râdă, ba chiar să izbucnească în lacrimi. Totuși, nu eram convinsă, încă, de faptul că voi deveni un medium profesionist.

De asemenea, în acea perioadă am avut și o altă viziune a viitorului meu, în care îmi vedeam numele pe cotorul unei cărți așezate pe un raft. Un lucru chiar bizar, deoarece nu am fost prea interesată să scriu în timpul școlii - deși m-am străduit să cunosc limba engleză la un nivel avansat, considerând că acest lucru îmi va fi util la un moment dat în viață.

Când am vizitat cel de-al doilea medium, mi-a spus că mă voi afla pe scenă, dar nu în modul în care mi-aș putea imagina. Deși pe atunci toată lumea se aștepta ca eu să devin o cântăreață, acea femeie mi-a spus că voi face un lucru cu totul diferit și în cadrul muncii mele voi scrie, de asemenea, și cărți. Este cu adevărat incredibil, pentru că asta fac eu acum!

Acest medium, în mod deosebit, mi-a dat și alte informații care s-au dovedit corecte de-a lungul timpului, și mi-a redat în totalitate încrederea în persoanele cu capacități paranormale. Ca rezultat al acelei experiențe am devenit mai puțin sceptică. După care, am fost eu medium pentru prima dată - o povestire pe care o spun în prima mea carte, *Viața printre cei morți* - și am devenit chiar mai convinsă.

Odată, în timp ce vorbeam cu o prietenă la telefon, am avut, în mod spontan, o viziune. M-a întrebat ce credeam despre prietenul ei și i-am spus adevărul, că o înșela. I-am dat o mulțime de informații, inclusiv numele persoanei cu care avea relația și locul în care lucra ea. În următoarele săptămâni am fost complet uimită că lucrurile s-au dovedit a fi exact cum prezisesem. Am devenit mai puțin sceptică după asta și încrederea mea a continuat să crească din ce în ce mai mult, până am

ajuns să nu îmi mai pun la îndoială darul. În cele din urmă, scepticismul meu a murit, și mi-am recâștigat încrederea pe care o aveam în copilărie.

Scepticii trebuie să-și găsească singuri drumul și să își formeze convingerile. Credeam, cândva, că era misiunea mea să fac oamenii să-și schimbe părerile, dar, după ce am luptat atât de mult timp cu asta, am decis că nu merită efortul. Este mult mai important pentru mine să mă concentrez asupra celor care au nevoie de ajutor pentru a auzi un cuvânt de adio și a primi alinare și sunt deschiși la asta. După ce am hotărât acest lucru, tot mai mulți sceptici veneau pe scenă să-mi spună că, deoarece nu am încercat să-i conving, erau mai înclinați să mă creadă. Acum știu că nu mă aflu aici pentru a încerca să îi conving pe alții. A-i converti pe sceptici este o senzație minunată, dar, în fond, dacă puterea mea i-a ajutat pe ei sau pe alții din jurul lor, atunci mi-am îndeplinit misiunea pe acest pământ.

* * *

Se întâmplă ca, în spectacolele susținute în întreaga lume, să întâlnesc oameni care sunt sceptici. Când mă ofer să le fiu medium, astfel de persoane îmi spun fără ocoliș că sunt sceptici, fiind cinstiți și deschiși în legătură cu aceasta. Răspunsul meu este mereu același:

— Atâta timp cât aveți mintea deschisă și sunteți gata să acceptați informația pe care urmează să v-o dau, ei bine, asta este tot ce contează pentru mine.

Ca exemplu, pentru a înțelege puterea sentimentului unui sceptic care, în cele din urmă, ajunge să creadă, aș vrea să vă împărtășesc o ședință care a fost prezentată în spectacolul de televiziune *Lisa Williams: Life Among the Dead*. Un bărbat participa la una dintre discuțiile mele, împreună cu mama sa, care mi-a adus la cunoștință faptul că fiul ei este extrem de sceptic. După aceea, părerea lui s-a schimbat radical. Informația pe care a primit-o a fost corectă și, datorită acestui lucru, a fost de mare ajutor întregii familii să-și revină după o tragedie teribilă.

Iată o transcriere a emisiunii:

LISA: Simt aici prezența spiritului unui frate. El spune, *eu sunt fratele, eu sunt fratele*. Ați avut multe în comun, dumneavoastră și fratele dumneavoastră.

BĂRBATUL: Da, este adevărat. Făceam totul împreună când eram mici.

LISA: Vrea să o salute pe mama.

BĂRBATUL: Mama este chiar aici. (arată în fața lui, printre scaune)

LISA: Vă iubește foarte mult și a trecut în lumea cealaltă foarte repede. *Tata este cu mine*, spune. Fratele recunoaște că fusese prevenit și există senzația că s-a pus singur în pericol, că a acționat prosteste.

MAMA: Da, așa a făcut, așa a făcut!

LISA: *Ar fi trebuit să ascult! Ar fi trebuit să ascult...* A fost cumva împușcat în cap, pentru că tot am o senzație aici...? (arătând spre cap)

BĂRBATUL: A fost ucis într-un schimb de focuri din mașină. Și da, a fost împușcat în cap. Jumătate din cap i-a fost spulberat.

LISA: Oh, îmi pare rău! (oftează și face o pauză) Știți cine este Jim?

MAMA: Oh, Doamne! (scuturând din cap)

BĂRBATUL: Jim a plecat imediat după ce s-a întâmplat. S-a mutat.

MAMA: Vreau să pun o întrebare: Este fiul meu împreună cu fiica mea? Și ea a murit de curând. **LISA:** Fiica dumneavoastră avea păr blond și iat-o că sosește. Oh, bună!

MAMA ȘI PUBLICUL: (râsete)

LISA: Oh, drăgălașa mică, tocmai a coborât grațioasă și zâmbește, radioasă. O privesc, este în capul scărilor. A murit de două...? Nu sunt sigură dacă este vorba de două săptămâni sau de două luni.

BĂRBATUL: Au trecut aproximativ două luni.

LISA: (sărind în sus) Este fericită și râde. Sunt împreună.

MAMA: (fericită, dar încă gândindu-se la ce i se spusese) În legătură cu Jim... uitați ce s-a întâmplat. El a fost la spital înaintea noastră, apoi a plecat și s-a mutat din oraș. Poate că știa cine a făcut-o, dar s-a temut să spună...

BĂRBATUL: Trebuie să fiu cinstit: Nu credeam. Speram doar, de dragul mamei, că vom afla ceva. Aveți dreptate în proporție de sută la sută cu tot ce ați spus. Asta este o experiență schimbătoare de destin - ne-ați schimbat tuturor viața.

Această familie a reușit să se simtă împăcată, chiar dacă uciderea fiului și fratelui lor rămânea în continuare nerezolvată și au crezut,

deoarece informația pe care au primit-o a fost atât de exactă. Puteau acum să se aline cu gândul că persoanele dragi lor ajunseseră în lumea cealaltă și erau împreună. Acesta este cel mai bun rezultat posibil pentru o ședință mediumistică și face ca munca mea să merite efortul.

Capitolul 3

Religie și spiritualitate

În plus față de scepticism și cinism, mai există un motiv pentru care oamenii se îndoiesc de ceea ce fac clarvăzătorii și mediumurile. Din cauza credințelor lor religioase, multe persoane nu sunt capabile să accepte faptul că vreun lucru pe care îl are de spus un medium sau o clarvăzătoare poate fi adevărat. Propria mea experiență mi-a arătat cum credința în Dumnezeu - sau lipsa ei - poate influența perspectiva unui om asupra tărâmului spiritelor. Totuși, am fost uimită să descopăr că munca mea se aseamănă, de fapt, cu opiniile pe care le au unele dintre cele mai religioase persoane pe care le-am întâlnit.

Deși tatăl meu era ateu, eu am urmat cursurile unei școli organizate sub egida Bisericii Anglicane. La adunarea zilnică, toți elevii ascultam câte un profesor vorbind despre învățături biblice, după care ne ridicam în picioare și cântam psalmi. În plus, vicarul de la biserica Sfântul Petru venea să ne vorbească o dată pe lună; din când în când, primeam chiar și vizita membrilor unui grup, Gideonii, care distribuia Biblia în lume, și fiecare elev primea o Biblie.

Acela a fost momentul în care am început să fiu interesată de religia creștină, nu pentru că mi se impunea la școală, ci pentru că îmi doream sincer asta. Totuși, pe la vârsta de treisprezece ani, a fi interesat de religie nu era cel mai grozav lucru în ochii prietenilor mei, așa că am ținut lucrul acesta pentru mine. Cum am mai spus deja, nu am fost niciodată „Miss Popularitate”, iar faptul că, din când în când, ziceam lucruri care se adevereau era suficient de ciudat, fără să mai adaug și informația legată de Dumnezeu și de Iisus Hristos.

În pofida acestui fapt, îmi făcusem o misiune în viață din a citi Biblia în întregime și visam să devin călugăriță. Noaptea stăteam întinsă în pat, cu mica mea Biblie roșie primită de la Gideoni, și mă pierdeam cu totul în limbajul arhaic. Istoriile din Biblie păreau mereu extrem de impresionante, atunci când vorbeau despre ele profesorii de la școală, dar în scurt timp mi-am dat seama că profesorii adaptau acele povestiri, pentru a le face atrăgătoare pentru grupul nostru de vârstă, iar adevărata poveste nu era nici pe departe interesantă.

Nu aș fi putut spune niciodată familiei mele despre interesul meu legat de Biblie sau despre visul meu de a deveni călugăriță. Tatăl meu, de exemplu, ar fi fost extrem de deranjat să afle așa ceva. Iar în ceea ce privește familia din partea mamei, propria ei mamă vorbea cu morții, iar răposatul ei tată fusese un sceptic, deci avuseseră loc și așa destul de multe drame. Pentru a mări dificultățile, citisem în Biblie că persoanele cu abilități de medium nu erau deloc bine văzute de Dumnezeu - așadar, faptul că bunica mea era medium era clar „greșit”.

Deci, iată-mă, aveam viziuni, vise și vizitatori din lumea celor morți, și, totodată, voiam să devin călugăriță. Cumva, părea că lucrurile nu se potrivesc. *Eu* eram nepotrivită. Adeseori îmi doream să nu mai fiu vie, ca să mă pot întoarce „înapoi acasă”. Nu am înțeles niciodată de ce lumea cealaltă o simțeam ca pe o casă; știam doar că există o viață de apoi, pe care era clar că mi-o puteam aminti și mi se părea o lume sigură. Acolo aș fi putut comunica liberă cu spiritele, într-un mod care îmi era imposibil atunci când vorbeam cu membrii familiei și cu alte persoane.

Găsirea lui Dumnezeu pe două tărâmuri

Ca adult, am ajuns să îmi dau seama că religia este un subiect extrem de sensibil pentru oameni, mai ales pentru cei care cred în totalitate în Biblie și în tot ce spune aceasta. Ca rezultat al muncii mele, am ajuns să pun din ce în ce mai mult la îndoială viziunea biblică referitoare la clarviziune și la comunicarea cu lumea cealaltă.

Multe religii au ca trăsătură comună existența vieții de apoi și toate par să fie de acord că, dacă trăiești conform regulilor lor, vei fi binecuvântat cu viața veșnică. Așa că, existând „viață eternă”, asta nu înseamnă că oamenii există, într-un anumit fel, în viața de apoi? Și, dacă

se află acolo, pare chiar așa de imposibil ca ei să dorească să comunice cu cei vii?

Totuși, Biblia afirmă că practicile mediumurilor, clarvăzătorilor și științelor oculte sunt modul Satanei de a ne abate de la calea cea dreaptă. Ar trebui să cercetăm adevărul la Dumnezeu, căci, căutând răspunsuri la mediumuri și la clarvăzători, ne îndepărtăm de la credința adevărată în Iisus și nu dăm ascultare cuvântului Bibliei. Totuși, eu am început să observ că lumea religioasă și cea a clarviziunii au multe în comun.

O ședință de comunicare cu spiritele pe care am întreprins-o pentru un bărbat care era în fruntea corului unei biserici m-a făcut să îmi dau seama că lumea spiritelor și credința creștină nu trebuie să fie neapărat în contradicție. Când șeful corului a sunat pentru a-și face o programare, a fost extrem de politicos și mi-a vorbit în mod clar despre credința lui, spunându-mi deschis că nu era prea sigur dacă este bine că se adresează unui medium, din cauza religiei lui. Am înțeles în totalitate acest lucru și i-am respectat sinceritatea - nu aveam de gând să forțez problema. De fapt, i-am spus că poate să se hotărască în ziua stabilită pentru întâlnire, și, dacă voia să o anuleze, îl rugam să mă anunțe telefonic. A insistat să mă plătească în avans, ca să nu pierd banii în caz că el nu venea. Trebuia să călătorească cu mașina mai mult de patru sute de kilometri ca să ajungă la mine, așa că știam că nu este vorba despre o decizie pe care să o trateze cu ușurință.

Când bărbatul a sosit pentru întâlnirea stabilită, am observat că era nervos, așa că l-am întrebat dacă nu dorește o ceașcă de ceai - căci, englezoaică fiind, eu cred că o ceașcă de ceai poate rezolva problemele mondiale. A zâmbit și mi-a acceptat oferta.

Am început să îi vorbesc, iar ce a urmat a fost chiar uimitor. Șeful corului a renunțat la rezerve și s-a deschis când am stabilit conexiunea cu mama lui, în legătură cu care se simțea extrem de vinovat, considerând că o neglijase și o dezamăgise în multe feluri. În timpul ședinței am reușit să avem cu ea acea ultimă conversație pe care el o dorea. Reușind să se apropie cumva de ea - și, totodată, găsind oarecare pace și alinare - a început, în sfârșit, să se vindece.

La sfârșitul ședinței omul m-a întrebat dacă îmi aminteam conversația noastră inițială și cum îmi spusese că religia îi interzicea să comunice cu viața de apoi prin intermediul mediumurilor. Când i-am spus că da, am fost șocată de vorbele pe care le-a rostit. Mi-a spus că în acea dimineață se trezise devreme pentru a se ruga și i-a cerut Domnului

Dumnezeu un semn ca să știe dacă ar trebui sau nu să vină la mine. Mi-a spus că Dumnezeu îi dăduse, într-adevăr, un semn (nu am întrebat despre ce era vorba) că această experiență era necesară, deoarece o ședință cu mine era singura cale ca el să își poată lua rămas-bun de la mama lui, cum dorea de ani de zile.

Când a plecat, șeful corului bisericii mi-a dat cea mai mare îmbrățișare și mi-a spus:

— Să nu întorci niciodată spatele darului tău. Dumnezeu ți l-a dat cu un motiv anume - fă-L să fie mândru de tine.

În timpul multelor exerciții de meditație pe care le-am făcut pentru a mă pregăti în munca mea și pentru a scrie această carte, mi s-a arătat că există cu siguranță Dumnezeu, un subiect pe care îl voi discuta în profunzime într-un alt capitol. Cred că puterile mele sunt date de Dumnezeu și că le am pentru un motiv anume, așa cum fiecare dintre noi are un dar unic în viață. Este decizia noastră dacă muncim în acel domeniu și îl folosim. Unii dintre noi pot fi vindecători, artiști sau cântăreți; lista este fără sfârșit. Avem aceste daruri pentru a-i ajuta pe alții, așa că de ce am fi binecuvântați cu ele, dacă nu ar trebui să le folosim? Dar ceea ce contează este *modul în care* le folosim: dacă facem asta cu intenții bune, atunci vom fi îndrumați spre a face ce trebuie.

Îmbinarea dintre spiritualitate și religie

Ca oameni, începem să stăm pe propriile noastre picioare și să ne găsim propriul sistem de credințe căutând răspunsuri și călăuzire, din ce în ce mai mult, în noi înșine. Acesta este motivul pentru care mulți începem să ne dezvoltăm darurile individuale. Scepticii devin din ce în ce mai puțini la număr, în timp ce sunt din ce în ce mai mulți cei care cred. Chiar și cei care sunt religioși încep să înțeleagă faptul că spiritualitatea și capacitățile de clarvăzător pot funcționa mână în mână cu religia mai tradițională.

Deși spiritualitatea a fost asociată cu religia timp de mulți ani, acum ne lărgim viziunea în legătură cu acea relație, începem să asociem și religia, și spiritualitatea cu dezvoltarea personală și înțelegerea prin meditație, rugăciune și contemplație, iar, între timp, ne îndepărtăm de practicile și dogmele religioase mai rigide.

Îmi amintesc de prima discuție foarte sinceră cu coafeza mea, care este o creștină „renăscută”. Am fost cu adevărat neliniștită când am vorbit așa, deschis, cu ea, din moment ce ea este creștină și eu medium. Mă temeam că ar putea apărea un conflict de opinii, dar, spre uimirea mea, nu a fost așa. Am continuat să avem multe conversații lungi, pe tema spiritualității, discutând inclusiv despre motivul pentru care ea s-a îndepărtat de biserica ei (a considerat că era prea închistată). Ea spunea că simte că, atâta timp cât Dumnezeu se află în inima ta și îi ești credincios, în rest poți să te descurci și singur. Mi-a spus, de asemenea, că Dumnezeu este un spirit - cu alte cuvinte că ea crede că există tărâmul spiritelor și nu se îndoiește de ceea ce fac. Credințele noastre sunt, în fond, foarte asemănătoare.

În cea mai recentă conversație am întrebat-o ce crede despre ceea ce fac. Mi-a explicat că, spre deosebire de un medium, ea lucrează în mod profetic cu Dumnezeu, ceea ce înseamnă că vorbește cu el direct, nu prin mijlocirea unei alte persoane. Ea acceptă faptul că am un dar și că lucrez în același mod, deși mă refer la conexiunea mea ca fiind cu spiritele, și nu cu Dumnezeu. După acea conversație am plecat simțind că mi s-a dat un semn că puterile mele vin de la Dumnezeu.

Au existat multe momente când puritatea darului meu a fost pusă la îndoială. Asta s-a concretizat prin adunarea unei mulțimi de protestatari religioși în fața sălilor în care eu țineam ședințele publice de comunicare cu spiritele, deoarece ei credeau că intenționez să formez un cult. Trebuie să recunosc, am râs în sinea mea de această idee, dar am reușit să înțeleg și punctul lor de vedere: acești oameni au avut sentimente suficient de puternice ca să vină, să îi binecuvânteze și să se roage pentru sufletele oamenilor care treceau pe lângă ei, la intrarea în sală. M-a mișcat acest lucru și, ajunsă pe scenă, le-am mulțumit pentru că s-au rugat pentru sufletele noastre. Voiam să arăt că respect efortul lor de a lupta pentru ceva în care credeau cu atâta putere, știind chiar prea bine de cât curaj este nevoie pentru așa ceva.

Am avut de multe ori parte de opoziții religioase față de munca mea. Prima dată când am fost confruntată cu așa ceva s-a întâmplat atunci când doi Martori ai lui Jehova au venit la ușa mea pentru a-și prezenta credința. Una dintre doamne a fost destul de nepoliticoasă atunci când i-am spus că avem religii diferite și, pentru că insistă în continuare, i-am spus că lucrez ca medium. A fost ca și cum i-aș fi arătat steagul roșu unui taur.

Prietena doamnei era totuși o persoană foarte amabilă și calmă, și chiar m-a învățat ceva în acea zi:

— Dacă nu aș fi fost crescută să cred în religia mea, poate aș fi crezut în munca dumneavoastră - a spus ea, dar, pentru mine, atâta timp cât am o credință, ei bine, asta este tot ce contează.

Mi-a spus asta cu un zâmbet pe față și apoi m-a rugat să îi permit să citească un pasaj din Biblia ei. Am fost de acord, și a fost foarte plăcut.

Această experiență m-a învățat faptul că toți avem dreptul de a avea propriile credințe și acesta este motivul pentru care eu mărturisesc asta, în modul în care am făcut-o de fiecare dată când au existat protestatari religioși afară, pe când eu țineam ședințe publice de comunicare cu spiritele. Accept faptul că nu pot face nimic pentru a-i face pe alții să se răzgândească. Nici măcar nu vreau asta. Atâta timp cât oamenii au credință în ceva, cum a spus Martora lui Jehova, acest lucru îi va ajuta să creadă în ei înșiși și în alții.

Scepticism, cinism, credințe religioase fundamentaliste - toate acestea pot face dificilă comunicarea cu spiritele. Dar un lucru rămâne adevărat, și anume că noi înșine suntem cei care trebuie să hotărâm în ce credem și apoi să acționăm conform acestui lucru. Nu putem permite să fim controlați sau dominați de influențe exterioare - fie că este vorba despre societate, părinții noștri sau instituțiile lumii în care ne-am născut - pentru că altfel nu am mai fi cinstiți cu noi înșine, am simți în permanență că nu am mers pe calea noastră și nu ne-am îndeplinit rolul pe pământ.

Astfel, pe măsură ce continuați să citiți, provocarea pentru dumneavoastră ar fi să vă examinați îndeaproape propriile opinii și păreri, alături de sursa lor, ca să vă hotărâți cu adevărat ce părere aveți despre comunicarea cu spiritele din viața de apoi. Numai *dumneavoastră* puteți face asta, și vă invit să o faceți.

Capitolul 4

De ce ne temem de moarte - când nu ar trebui să o facem

Cineva mi-a spus cândva că, atunci când o persoană vine la tine cu o întrebare importantă legată de orice în viață, ea este pregătită să audă răspunsul. Acest lucru corespunde credinței mele că, de fapt, noi cunoaștem răspunsul la întrebările noastre importante - întrebăm numai pentru a primi confirmarea că intuiția noastră este corectă și că ne aflăm în viață pe drumul cel bun.

Când vin la mine oameni, cu îngrijorări referitoare la persoanele iubite care au trecut în lumea cealaltă, știu că, deși probabil au intuit răspunsurile, ei caută, de asemenea, asigurări și alinare, prin mesajele pe care le primesc. Cei lăsați în urmă vor să știe dacă dragii lor erau conștienți de faptul că mor sau dacă au simțit durere. Or, întrebările lor sunt de natură personală, cum ar fi „El știe oare că mă aflu acolo în cameră, lângă el?” sau „Ea știe că am ratat ultimul moment înainte ca ea să plece dintre noi cu numai cinci minute?” Oamenii, mai ales, își pun la îndoială propriile reacții, întrebând: „Am făcut ce trebuia? Ar trebui să mă simt vinovat/vinovată că nu am ajuns la înmormântare sau la comemorare?”

Deoarece, pe parcursul anilor, am fost medium pentru atât de mulți oameni, acum văd mai degrabă asemănările decât deosebirile dintre ele. Majoritatea întrebărilor au la bază următoarea problemă: „*Îi este bine acolo?*” Dar, odată ce problema aceasta este rezolvată, clienții par să dorească să afle mai multe despre ce se întâmplă după ce plecăm de pe lumea aceasta. Își fac griji: „*Viața mea continuă sau asta este tot? Eu voi înceta să exist; chiar nimic nu mai supraviețuiește?*” Totuși, aceste întrebări nu fac decât să arate spre cea mai mare întrebare pe care o are aproape orice persoană care este vie, iar aceasta este: „*Ar trebui să mă tem de moarte?*”

O teamă firească, omenească

Este cât se poate de normal să ne temem de moarte, mai ales dacă tocmai am pierdut pe cineva drag sau ne aflăm, noi înșine, față în față cu ea. Probabil că ați auzit zicala cum că există numai două certitudini în viață: moartea și impozitele. Acest lucru este adevărat, iar majorității dintre noi nu ne face plăcere să ne gândim nici la una, nici la cealaltă. Totuși, așa cum toți am venit pe lumea aceasta, toți trebuie să o părăsim. Fanteziile despre a fi mușcat de un vampir și a trăi o viață eternă alături de persoana iubită sunt romantice, într-adevăr, dar nemurirea nu este singurul mod de a rămâne alături de cineva drag. *Vă veți vedea* prietenii și membrii familiei în lumea cealaltă, așa că veți avea șansa să îi iubiți din nou.

Nici mediumurile sau clarvăzătorii nu sunt imuni la această teamă de moarte. Când Buni Frances a mea era spre sfârșitul vieții, a fost dusă la spital, unde a rămas în comă mai multe zile. În timpul acesta eu i-am stat la căpătâi și, cumva, am putut să-i pătrund în suflet. Știind la ce se gândea bunica mea - și că se temea să treacă dincolo - mi s-a părut ciudat, pentru că eu nu îmi recunoșteam încă în întregime propriile abilități. Îmi era limpede că puterea de a comunica cu ea era parte a harului meu, dar nu explorasem alte posibilități legate de aceste puteri și, în general, țineam darul meu în secret. Îmi era clar că, dacă îi spuneam mamei despre informațiile pe care le primeam de la Buni, acest lucru o va supăra ... mai ales că deja se crease o dramă în familie în jurul situației de la spital.

Mă întreb de ce se face de obicei atâta vâlvă când cineva părăsește această lume. Desigur, experiența personală (din informațiile căpătate atunci când am transmis altora mesaje și din propria viață) m-a ajutat să văd câteva dintre motivele care îi fac pe oameni ca, în astfel de momente, să se simtă într-o situație conflictuală. Stresul este primul dintre ele. Este suficient de greu să vezi o persoană iubită cum suferă și este nevoită să facă față plecării din lumea aceasta, dar, în plus, membrii familiei și prietenii apropiați trebuie să se confrunte și cu faptul că pierde pe cineva foarte special pentru ei. Din nefericire, situația devine extrem de tensionată, nervii sunt întinși la maximum și pot avea loc certuri - iar acest lucru este foarte normal. Toți se gândesc cum va fi viața de aici înainte, iar fiecare persoană reacționează la asta în propriul fel.

Membrii familiei au, de asemenea, păreri diferite referitoare la modul de a rezolva problemele legale, medicale și financiare, adeseori având senzația că acționează spre binele celorlalți, fără să își dea seama că, de fapt, îi *forțează* pe ceilalți să le accepte punctul de vedere. Acest lucru, desigur, poate duce la dispute, care implică un cerc din ce în ce mai mare de rude. Este un scenariu adeseori întâlnit, iar când privești lucrurile din afară, le vezi extrem de diferit.

Apoi, sunt situații în care oamenii nu încearcă să acționeze în beneficiul celorlalți, ci își urmăresc, pur și simplu, propriul interes. Unii indivizi fără scrupule se gândesc numai la proprietățile și la bijuteriile de familie sau alte lucruri care fac obiectul moștenirii și pe care au pus ochii. Din păcate, asta se întâmplă destul de des și duce la comportamente și acțiuni care cauzează mari conflicte interpersonale.

Pentru a evita toate acestea, dragostea ar trebui să fie cuvântul de ordine, lucrul la care să rămânem conectați. Atunci când se acționează din dragoste față de persoana iubită, fie că acțiunile sunt înțelese așa cum trebuie sau nu, toată lumea are de câștigat.

* * *

În perioada când bunica mea era în comă, iar eu comunicam cu sufletul ei, m-am simțit foarte singură și izolată de ceea ce era în jur, ca în copilărie. Din nou aveam sentimentul că nu pot spune nimic nimănui, de teamă să nu îi supăr pe cei din jurul meu. Nu aveam nici cea mai vagă idee că îmi va lua așa de mult să înțeleg prin ce trecea bunica mea înainte ca ea să părăsească, în cele din urmă, acest pământ.

La șase ani după ce bunica mea trecuse în lumea cealaltă am fost medium pentru o femeie pe nume Jill, care strângea nervoasă, în mână, telefonul mobil. Mi-a spus că aștepta un apel urgent și că, dacă îl va primi în timpul ședinței, va trebui să plece de îndată. Am înțeles asta fără probleme - de fapt, nu era prima dată când un client venea la mine cu telefonul în mână - și am asigurat-o că poate pleca oricând este nevoie.

În timp ce mă concentram să primesc un mesaj pentru Jill, am început să simt o energie venind din partea mea stângă. De obicei mesajele le primesc din dreapta, deci era ceva neobișnuit. Am început să îi spun lui Jill că socrul ei este cu mine și că voia să-i spună că este în regulă, că își părăsise temporar corpul și că de fapt îi privea pe toți de la distanță. A spus că ea ar trebui să îi anunțe pe toți că el se simțea bine și că era numai „o chestiune de timp” până să plece din această lume.

Jill plângea și își verifica telefonul tot timpul, dar când i-am dat aceste informații s-a oprit, a privit în jur și a întrebat:

—Chiar sunteți aici?

Socrul ei a răspuns:

—Da, dar nu îmi place pijamaua asta.

Jill a oftat, s-a cutremurat și mi-a spus că apelul pe care îl aștepta urma să o înștiințeze dacă socrul ei, care era în comă, a murit. Știa că el nu putea suporta pijamaua cu care era îmbrăcat în spital, dar fusese singura pe care soția lui o găsisese în graba de a pleca de acasă. Telefonul nu a sunat în timp ce îi citeam, dar, câteva zile mai târziu, Jill m-a sunat să mă anunțe că socrul ei părăsise, într-adevăr, această lume.

Din această ședință cu Jill am învățat faptul că, atunci când o persoană este în comă, sufletul ei este eliberat din corp și poate să meargă oriunde dorește. Această eliberare a sufletului are două scopuri: fie să permită corpului să se vindece și să își revină (caz în care sufletul se va întoarce atunci când trupul este vindecat), fie se întâmplă deoarece sufletul este pe cale să se imbarce în călătoria spre viața de apoi. Cordonul de argint care leagă trupul și sufletul unul de altul poate fi rupt în astfel de momente, dar sufletul nu părăsește cu totul trupul până la ultima suflare și până când inima nu încetează să bată.

Atunci când bunica mea zăcea, în comă, eu nu știam că sufletul ei își începuse călătoria și că ea se confrunta cu teama referitoare la ceea ce se va întâmpla în procesul de tranziție. Știam, din ceea ce îmi spusese cu câțiva ani înaintea, în timp ce era medium pentru mine - „Dacă îmi văd propria moarte, o să mă opresc!” -, că se temea de inevitabil. Pe atunci nu mă gândisem prea mult la asta. Dar mai târziu, stând lângă patul ei de moarte, mi-am dat seama că se ruga să nu moară, din teama ei anterioară legată de trecerea în lumea cealaltă.

Reacția bunicii în fața morții mi s-a părut ciudată, din moment ce venea de la o femeie care avea legături zilnice cu sufletele din lumea cealaltă, datorită multelor ședințe de comunicare cu spiritele pe care le făcuse de-a lungul anilor. Era cineva care putea sta în fața unui public larg și apărea pe scenă în multe biserici spirituale, oferind mulțimii dovezi că viața continuă și după moarte. Și iată-o acum - îi era frică de moarte!

Atunci nu am putut să accept asta în legătură cu ea, dar, uitându-mă în urmă, îmi dau seama că asta era din cauza propriei mele imaturități. Pe măsură ce am îmbătrânit și am avut și eu propria experiență în pragul

morții, am ajuns să înțeleg că, deși noi, persoanele cu puteri de medium, știm cu siguranță că viața continuă, tranziția în sine poate fi un lucru îngrijorător. Este natural și omenește să te temi de necunoscut.

Cu toții trebuie să înfruntăm realitatea că într-un anumit moment din viață vom avea de-a face cu moartea - fie pentru că o persoană din lumea noastră va trece dincolo sau pentru că noi înșine avem parte de această tranziție. Oricum, acesta este unul dintre motivele care m-au determinat să scriu *Supraviețuirea Sufletului*. Scopul meu este de a reduce teama de necunoscut pe care o are aproape oricine. Vreau să vă asigur pe toți nu numai că *există* viață de apoi, dar și că nu avem de ce să ne temem de moarte. Să vă fac să înțelegeți că momentul morții depinde de sufletul dumneavoastră și de lecțiile pe care v-ați decis deja să le învățați, ca și de lecțiile pe care trebuie să le învețe cei din jur din moartea dumneavoastră.

Buni a continuat să stea în comă pentru un timp, din nefericire avea o teamă disperată, în pofida anilor ei de comunicări zilnice cu sufletele care trecuseră dincolo. Faptul că o vizitam în timp ce zăcea în patul de spital m-a făcut să mă gândesc la moarte și la posibilitatea unei vieți după moarte, mai ales în timpul lungului drum spre casă, după ce plecam de la ea. Întrebările mele erau cele normale, pe care și le pune oricine: „*Îmi voi vedea oare familia în lumea cealaltă? Există lumina cea albă? O să mă doară? Ce faci toată ziua pe lumea cealaltă? Există cu adevărat viață după moarte sau totul se sfârșește aici?*”

În cele din urmă am primit răspuns la aceste întrebări... așa că o să vă împărtășesc ce am aflat, în paginile care urmează.

Buni se desprinde de viață

Buni Frances mi-a arătat că nu moartea în sine este cea care îi înfricoșează pe oameni - este aruncarea în necunoscut, care marchează tranziția noastră de la existența terestră la viața de apoi. De atunci, bunica m-a ajutat să văd imaginea completă a ceea ce am trăit inițial alături de ea, pe când era pe cale să părăsească viața pământească. Această imagine este fascinantă și foarte nesofisticată din punctul de vedere al conținutului, și am primit-o atunci când m-am întâlnit cu ea în pragul morții mele (care va fi descrisă într-un capitol ulterior), ca și în

timp ce eram medium pentru diverse persoane, iar ea vorbea direct cu mine.

Pentru a înțelege teama bunicii mele este nevoie să știți puțin mai multe despre ea. Bunica mea avea o personalitate jovială, exteriorizată, caracterizată de o poftă de viață pe care rareori am întâlnit-o la altcineva. În ultimii ei ani petrecuți pe acest pământ a călătorit peste tot în lume - nici chiar un atac de cord într-o croazieră în Mexic nu a oprit-o! Bucuria și râsul ei erau contagioase; și radia dragoste, căldură, putere și pasiune. Aceste calități pozitive le-a avut până la sfârșit.

De asemenea, a continuat să bea. Nu foarte mult, dar adeseori găseam sticle miniaturale cu alcool în poșeta ei. Mergea la bingo cu mama și își turna gin și tonic direct din rezerva ei personală. Și adora să meargă să danseze sâmbătă noaptea și, pur și simplu, să se simtă bine... asta tot timpul, până la ziua aceea sortită, când a fost dusă la spital și am primit un apel care mă anunța că era în comă.

Deși bunica era, cu siguranță, o femeie incredibilă, nu am fost foarte apropiată de ea în copilărie. Asta numai din cauza faptului că mama nu avea carnet de șofer și era o distanță apreciabilă între casele noastre. Totuși, când am devenit independentă și am avut propriul mijloc de transport, treceam adesea să o vad. Am descoperit că bunica era o femeie stilată, cu o viață socială de invidiat, cineva care primea invitații frecvente la întâlniri interesante, de la o listă de prieteni care părea fără sfârșit. Să spunem numai că iubea viața, iar viața o iubea pe ea.

Deoarece lucra ca medium de ani de zile, clienții veneau din toată Marea Britanie să o vadă și ea zbura în toată lumea să îi vadă pe ei. Credea în așa mare măsură în ceea ce făcea, că acest lucru pusese stăpânire pe viața ei, din multe puncte de vedere. Și era atât de bine-cunoscută în zonă încât, chiar și astăzi, oamenii mai vorbesc despre ea și despre previziunile ei.

Buni Frances nu era doar un medium înzestrat, ci avea și o mare putere de clarviziune și adeseori făcea previziuni despre viitor. Era, de asemenea, vizitată cu regularitate de către spirite vindecătoare, care o ajutau să treacă peste multele boli pe care le prelua de la clienți - un rezultat al faptului că nu se baricada și nu se proteja în mod corect atunci când lucra cu ei.

Într-o noapte, bunica a fost vizitată de grupul ei de spirite vindecătoare, iar acestea i-au spus că nu mai are decât optsprezece luni de viață și că nu pot face nimic să împiedice asta. Ei bine, a și se spune că

vei muri de către un doctor este una, dar a auzi asta de la călăuzele spirituale care îți cunosc calea vieții este altceva! Doctorii pot să greșească în astfel de situații, dar este imposibil ca spiritele să se înșele.

Această informație despre faptul că îi sosise timpul a îngrozit-o pe bunica, pentru că nu era încă pregătită să moară. Sunt convinsă că pe măsură ce timpul trecea, gândul la asta se afla în permanență în mintea ei și îi apăsa greu inima. De aceea mi-a spus că dacă își va vedea propria moarte în timp ce îmi vedea mie viitorul, va fi nevoită să se oprească. Știa că nu mai avea decât un timp de trăit și, pur și simplu, nu voia să afle detalii.

Buni Frances a trecut brusc de la a se bucura de existența pe pământ și a-și împărtăși exuberanța cu atâția oameni, la a fi confruntată cu necunoscutul, și era o mare schimbare. Nu voia să-și părăsească viața; îi plăcea prea mult. Chiar și către final, când puterile trupului o lăsau, tot adora să audă râsul din camera de spital și sunetele familiei în jurul ei. Niciodată nu a uitat să se bucure de viață.

Când am vizitat-o pentru ultima oară, era inconștientă. Am întrebat-o pe asistentă care erau șansele ca bunica să își revină și mi-a spus că erau mici. Trebuia să mă obișnuiesc cu gândul că sunt pe cale să îmi pierd bunica iubită.

În timpul comunicării dintre sufletele noastre, am întrebat-o pe bunica de ce continua să se agațe de viață și am auzit răspunsul ei: „*Mi-e frică!*” Mi-am pus mâna peste mâna ei și am început să o bat ușor. Nu știam dacă îmi putea auzi gândurile, așa că am vorbit cu voce tare, fără teama de a-i necăji pe cei din jurul nostru. Deja fusese destulă suferință în familie, așa că m-am gândit că a vorbi cu bunica mea în acel moment nu ar fi schimbat mare lucru.

În timp ce o băteam peste mână i-am spus să nu se teamă - putea să se desprindă și să se alăture prietenilor și membrilor familiei care se aflau în lumea cealaltă, ei vor avea grijă de ea și îi vor arăta calea. Nu știam dacă spuneam ceea ce trebuia, dar îmi amintesc că am văzut pe fața ei o mică schiță de zâmbet și am simțit o mișcare ușoară a mâinii, care e posibil să îmi fi indicat că m-a auzit. Apoi a venit mama să o vegheze și am simțit că era timpul să plec. Energia era atât de grea că simțeam nevoia să fiu singură. A fost ultima oară când am văzut-o pe bunica în viață. Două zile mai târziu a trecut pragul lumii noastre.

Din lunga ei experiență ca medium, bunica știa că există viața de apoi și că va fi bine, dar anticiparea momentului trecerii a fost cauza marilor ei temeri.

Cum am spus și mai înainte, a avut o reacție umană normală, pe care mulți o avem. Imaginați-vă că săriți pentru prima dată de la trambulină și nu știți dacă apa va fi rece sau aterizarea dureroasă. Plonjarea în ceva cu totul străin este suficientă pentru a cauza extrem de multă îngrijorare.

Poate că este în natura noastră să ne temem de necunoscut, dar a înfrunța acele lucruri din viața noastră despre care știm prea puține ne dă un sentiment de mulțumire, de realizare. De obicei, privim în urmă și spunem: „Ei bine, nu a fost atât de rău pe cât mă așteptam!” în ceea ce privește tranziția noastră în lumea de apoi, același lucru rămâne adevărat: vom merge mai departe și ne vom bucura de ea. Deoarece eu chiar am trecut pragul morții, aveți încredere în mine când vă spun că tranziția către viața de apoi este o călătorie incredibilă, ba chiar plină de bucurie - una încărcată de frumusețe, siguranță și dragoste pură.

A ști când vei muri

Când sufletele noastre fac trecerea din corp în afara lui, se întâmplă frecvent să știm dinainte că va avea loc tranziția. De fapt, cu toții știm când vom pași dincolo. Vedeți, înainte de a sosi pe pământ, am făcut o înțelegere să trecem prin anumite situații și circumstanțe și am stabilit inclusiv cum și când vom muri. Totuși, atunci când ne aflăm aici, mulți dintre noi alegem să nu căutăm în subconștientul nostru și să nu aflăm când vom face tranziția din această viață. Este nevoie de o persoană puternică pentru a accepta această informație și pentru a se confrunța cu aflarea momentului și modului în care aceasta se va întâmpla.

Un avertisment: dacă *într-adevăr* decideți să accesați această informație, lucru pe care eu l-am făcut, s-ar putea să fiți criticați când împărtășiți mesajul cu alții. Încă de când cartea *The Secret* a popularizat credința că orice vizualizăm și proiectăm în univers se va întâmpla, oamenii ezită să facă (sau chiar să audă!) afirmații radicale, care s-ar putea îndeplini. Vechea zicală „Ai grijă ce îți dorești; s-ar putea să capeți!” întrupează credința că, atunci când le spui altora când și cum vei trece în lumea cealaltă, ei cred că proiectezi acest lucru și îl faci să se întâmple. Totuși, o astfel de preocupare este irelevantă, din moment ce, la un nivel mai adânc, deja știm totul despre propria trecere.

Așa cum spune Ben, ghidul meu spiritual, *Dacă dorim, putem extrage orice cantitate de informație pur și simplu pătrunzând în ceea ce propriul nostru suflet cunoaște. Și iată vorbele pe care el le-a folosit pentru a-mi comunica adevărul despre ceea ce cunoaștem cu toții, ca și despre modul în care putem avea acces la aceste cunoștințe.*

În propriul nostru fel, cu toții cunoaștem răspunsurile pe care le căutăm... este destul de simplu. Avem cunoștințele de dinainte de a veni aici, în existența noastră pământească. Ni s-a dat o cale și răspunsurile de care avem nevoie; nu trebuie decât să privim adânc înăuntrul nostru ca să aflăm că ele se află acolo. Ca și în cazul citirii unor mesaje ascunse și codificate, trebuie doar să descoperim codul pentru a descifra o mare cantitate de cunoștințe și de informație.

Ben continuă, descriind modul în care putem descifra codul:

Meditația este cheia care deschide ușa către toate cunoștințele și către înțelegerea vieții - cu siguranță a vieții acesteia și, de asemenea, a multelor vieți pe care le-am avut înainte.

Ben face referire la faptul că sufletul a făcut o înțelegere, în lumea cealaltă, numită „Contractul Vieții”, înainte de a se întoarce pentru actuala existență pe pământ. În concluzie, de fapt, avem în interiorul nostru răspunsurile pentru orice am pornit să realizăm și să experimentăm în viață. Meditația este cheia.

A ști în mod clar momentul când vom trece în lumea cealaltă poate fi o binecuvântare și un blestem. Sunt cunoscută prin faptul că mă uit la oameni, fie față în față, fie prin intermediul unei poze, și pot spune când vor muri. Chiar dacă se întâmplă ca și persoana să cunoască această informație, nu este niciodată un mesaj ușor de transmis sau de primit.

Elevii mei care încearcă să își dezvolte propriile abilități de medium sau de clarviziune adeseori se plâng de faptul că primesc numai mesaje negative, cum ar fi despre boli sau despre momentul în care cineva va muri. În ciuda dorinței lor de a primi mesaje pozitive, cu toții avem daruri diferite - unii dintre noi avem, pur și simplu, un mod mai bun de a comunica altora informațiile negative, de aceea primim numai date de acest fel. Asta nu înseamnă că o persoană nu se va dezvolta mai mult, ci,

mai degrabă, că fiecare bărbat sau femeie primește numai informația care este necesară și care va fi de ajutor.

Adeseori sunt întrebată: „Înainte de a muri, primim vreo atenționare că o să trecem în lumea cealaltă?” Pentru a răspunde acestei întrebări, haide să examinăm exact perioada de timp dinaintea momentului trecerii. Unora dintre oameni poate că li se spune, de către un medic, cât timp mai au de trăit și simt cum condamnarea la moarte atârână deasupra lor ca o bombă cu ceas. Alții nu primesc astfel de avertismente, iar moartea lor se petrece destul de subit. Puneți-vă această întrebare: doriți să cunoașteți momentul când veți trece în lumea cealaltă ca să vă puteți lua la revedere sau preferați să plecați pur și simplu și să nu fiți nevoiți să faceți față faptului că ați aflat momentul și circumstanțele?

Deși cu toții știm când vom muri, majoritatea dintre noi aleg, în cele din urmă, să nu devină conștienți de acea informație. Acestea fiind spuse, există clipe în care putem fi conștienți că urmează să se întâmple ceva, de obicei acest lucru este semnalat de o vagă modificare a senzațiilor sau un vag sentiment de dejă-vu. Sunt multe astfel de exemple, inclusiv unul petrecut în timp ce eram medium pentru părinții unui băiat care murise într-un ciudat accident naval.

Jordan nu voise să urce pe iahtul familiei în acea zi, dar părinții au insistat. Se observa clar că este înspăimântat, având senzația că urma să se petreacă *ceva*. Când am vorbit cu părinții lui, mi-au mărturisit puternicul lor sentiment de vinovăție pentru faptul că își forțaseră copilul să urce pe vapor. Dar, în marea schemă a lucrurilor, viața lui Jordan era programată să se sfârșească în acel moment și în acel loc, lucru stabilit în Contractul lui de dinainte de naștere. Dacă nu ar fi trecut dincolo în acel anumit accident naval, atunci trecerea lui s-ar fi petrecut altfel.

Transcrierea ședinței care a avut loc va arăta că Jordan știa că urma să treacă în lumea cealaltă ca rezultat al acelui accident:

LISA: Îl numește un accident ciudat și vrea să îi spună tatălui său: *Te rog, nu te simți vinovat, pentru că știam că urmează să se întâmple. Îmi arată că de câteva săptămâni vă pregătea pe amândoi pentru acest eveniment.*

MAMA: După ce a trecut în lumea cealaltă, am găsit ceva ce scrisese pe MySpace și mă întrebam ce vrea să însemne.

LISA: Știa că urmează să treacă dincolo.

MAMA: Chiar știa? Undeva în străfundurile minții lui era conștient de asta?

LISA: Știa.

TATA: În mesajul de pe MySpace a scris cine era eroul lui. Ar fi trebuit să fie numele meu (râsete și zâmbete) dar, în loc de asta, a scris *Iisus*.

MAMA: Iar după aceea a scris: *Ne vedem curând* și nu: *Ne vom vedea cândva*, cum ar scrie cineva care are de gând să mai trăiască. Apoi a încheiat, scriind: *Până atunci, multă dragoste*. Acest lucru ni s-a părut destul de bizar.

Într-adevăr, Jordan avusese, de ceva timp, senzația că trecerea lui era iminentă. Nu știa asta în mod conștient, dar pătrunsese în subconștient și informațiile care ieșiseră la suprafață îl făcuseră să scrie pe MySpace acest mesaj criptic.

* * *

Există și alte modalități în care ni se poate revela informația despre inevitabila noastră trecere, cum ar fi prin intermediul intuiției. Călăuzele spirituale și cei dragi trecuți dincolo, de asemenea, ne pot spune aceasta în mod direct, adeseori în vis. Aceste vise vor fi extrem de vii, lăsând impresia că suntem cu adevărat vizitați de cei dragi. (Astfel de vizite ce par reale nu înseamnă neapărat că urmează să treceți dincolo, așa că nu vă îngrijați dacă le aveți.) Sau puteți fi treaz și să vedeți spiritul cuiva foarte apropiat, dar acel spirit arată ca o persoană reală. Din nou, sunt mulți dintre noi care avem astfel de viziuni ale spiritelor, deci nu vă gândiți că, numai pentru că vedeți un spirit, urmează să muriți. Mesajele transmise Amandei vor evidenția diferența.

Amanda își pierduse bunica numai cu un an înainte să vină la mine. Femeia mai în vârstă trecuse dincolo în mod subit, în timp ce se afla în spital, iar Amanda simțea nevoia unui cuvânt de adio. Deși voia cu adevărat să ia legătura cu bunica ei, ca și cu alți membri ai familiei, era nervoasă, pentru că nu știa la ce să se aștepte.

Clienta mea mi-a explicat că, înainte ca bunica ei să treacă în lumea cealaltă, stătea pe patul de spital și arăta bine. Amanda venise să o ia, dar trebuia să îl aștepte pe doctor, ca să semneze foaia de externare. Cele două femei discutau, când bunica a exclamat brusc:

– Oh, uite! Uite-l pe bunicul tău, iar în spatele lui este lumina aceea albă despre care se spune că apare când moare cineva!

Amanda, al cărei bunic murise cu cincisprezece ani în urmă, a întrebat-o pe bunică ce vedea.

– Oh, tu nu poți să îl vezi, dragă? zise femeia în vârstă. Ei bine, eu pot, foarte clar. Mă întreb ce vrea.

Bunica Amandei se uita fix către colțul încăperii, unde îl vedea pe răposatul ei soț. Tânăra a simțit că în cameră se făcuse puțin mai frig, dar atunci nu a dat importanță aceluia fapt. Nu vedea nimic, și s-a gândit că era vorba numai de dorința bunicii de a-și vedea din nou soțul.

Brusc, bunica anunță:

– Oh, vrea ca eu să vin cu el! Cred că vă voi părăsi în curând.

Amanda nu fu prea fericită să audă asta, în fond, ea era acolo să o ia pe femeie acasă, după o operație minoră, efectuată cu succes.

– Nu vei pleca nicăieri, încă, i-a spus ea bunicii. Doctorii nu te-ar lăsa să pleci dacă ai fi pe moarte!

A trecut aproximativ o oră, în care cele două femei au râs și au discutat despre ultimele scandaluri din telenovelele lor favorite, apoi Amanda a fost chemată în cabinetul asistentelor, să semneze hârtiile pentru ieșirea din spital. Amanda a lăsat-o pe femeie, acum îmbrăcată și așezată în scaun, pentru cinci minute, tricotând ... Când a revenit, a găsit-o în continuare în scaun, dar cu andreele căzute pe podea, cu ochii închiși și cu un zâmbet pe față. Trecuse dincolo în cele câteva minute când Amanda fusese plecată!

Am confirmat în timpul ședinței cu Amanda faptul că bunica ei fusese călăuzită să plece alături de soțul ei și a fost bucuroasă să facă asta. A apărut și a spus: *Îmi făcea semn să vin cu el și își ținea brațele întinse. Toți mă întâmpinau așa de frumos. El arăta bine, nu ca ultima oară când l-am văzut, avea în jur de treizeci și cinci de ani și era frumos și aranjat.* Mi-a spus că, pe când stătea în camera de spital, a închis ochii, sperând să îl tragă pe soțul ei mai aproape de ea, apoi a zâmbit, pentru că era în brațele lui. Deși pe certificatul ei de deces scrie că a trecut în lumea cealaltă din cauze naturale, ca să spunem adevărul, era pur și simplu timpul ei să plece și a făcut asta în cunoștință de cauză și voit, fericită să fie din nou împreună cu soțul ei.

Moartea bunicului meu

Ca și în cazul bunicii Amandei, bunicul meu din partea tatei a plecat dintre noi fiind conștient de ceea ce urma să se întâmple. Și eu aveam sentimentul că urma să ne părăsească - și, privind în urmă la acele evenimente, pot să observ că anumite comportamente și interacțiuni, care mi s-au părut de neînțeles atunci, acum au un sens clar.

Cu puțin timp înainte de momentul plecării lui, l-am tot bătut la cap să curețe colțul sufrageriei unde își ținea toate ziarele vechi, în ceea ce păreau a fi teancuri la întâmplare. Bunicul iubea cursele de cai; deși paria din când în când, nu era un mare parior, cheltuind în mod normal jumătate de liră (aproximativ șaptezeci și cinci de cenți) pe un cal. Dar studia cursele ore în șir și păstra toate ziarele, ca să își poată face cercetarea.

În cele din urmă, într-o zi, m-a sunat și mi-a spus: „Ei, Liz, ghici ce-am făcut? Am făcut curat în sufragerie, ca să nu mă mai bateți la cap tu și cu bunică-ta” și a râs. Am mers acolo în weekend și, într-adevăr, curățase mizeria - totul era așa de frumos aranjat. Bunica mea era fericită până peste cap datorită acestei bruște schimbări de comportament, încântată să aibă din nou spațiu în sufragerie.

O săptămână mai târziu, bunicul s-a internat în spital cu o infecție pulmonară minoră, lucru care i se mai întâmplase și înainte și niciodată nu se dovedise a fi ceva serios. Era într-o vineri după-amiaza, când am primit un apel pe celular. Fără ca măcar să mă uit la număr, i-am spus unei colege: „Oh, este bunica, să mă anunțe că bunicul este internat din nou cu problema lui la plămâni”. Și exact așa a fost. Când am răspuns, bunica mi-a spus să nu mă îngrijorez, că va fi în regulă. Bunicul nu avea nevoie decât de niște antibiotice administrate intravenos și urma să se externeze luni.

Sâmbătă după-amiaza, i-am făcut o vizită. În timp ce ieșeam din mașină și mă îndreptam spre intrarea spitalului, am simțit o energie ciudat de grea în jurul meu și am știut că se va întâmpla ceva. Am intrat și mi-am văzut bunicul stând pe pat, cu familia și prietenii în jurul lui, întreținând atmosfera cu glumele lui inepuizabile, ba chiar făcând cu ochiul asistentelor - toate acestea fiind pentru mine dovezi ale faptului că își revenise.

Totuși... ceva nu mi se părea în regulă, iar această senzație devenea mai puternică de fiecare dată când bunicul se uita la mine. Privirea lui

era pătrunzătoare, ca și cum se uita prin trupul meu, direct în suflet. Era o senzație incredibilă, încă îmi amintesc momentul când am mers spre el să îmi iau rămas-bun și l-am privit în ochi pentru ultima dată. Era ca și cum conștiința lui umană încetase a exista, iar sufletul, adevărata esență a lui, preluase pentru o secundă controlul - dar a fost suficient pentru mine ca să îmi dau seama ce se petrecea.

În acel moment, m-am conectat cu sufletul bunicului. Ochii lui erau strălucitori, albaștri și clari precum cristalul. Cum spune vorba: „Ochii sunt oglinda sufletului”, lucru foarte adevărat. Ne-am privit unul pe altul și am avut senzația unei legături totale. Știa că este ultima oară când mă vede și mi-a susținut privirea mai mult timp decât de obicei, bucurându-se de ceea ce vedea. Nici eu nu am rupt contactul vizual, simțind că între noi se desfășura o comunicare la un nivel mai adânc, care nu avea nevoie de cuvinte.

La un moment dat am simțit impulsul să zic: „Te iubesc!” dar, din moment ce în familia noastră nu era un lucru obișnuit o astfel de exprimare a emoțiilor, să spun un astfel de lucru ar fi alarmat pe toată lumea. În loc de asta, am rostit cuvintele în gând, și, din aprobarea lui tăcută, mi-am dat seama că primise mesajul.

Niciodată înainte nu avusesem parte de o conexiune atât de puternică cu un suflet, nici de atunci nu mi s-a mai întâmplat și mă îndoiesc că mi se va întâmpla vreodată. A fost ceva absolut indescriptibil. Energia din jurul bunicului meu era așa de clară, strălucitoare, radiantă. Acela a fost momentul când înlăuntrul meu am înțeles ce se întâmpla - că atunci era ultima oară când îl mai vedeam în viață.

În timp ce bunica mă conducea afară din camera de spital, mi-a spus că bunicul va putea pleca acasă în ziua următoare și că arăta mult mai bine. Habar nu am de unde mi-au venit aceste cuvinte, dar am spus brusc: „Nu, urmează și alte lucruri”.

Bunica a părut uimită la auzul cuvintelor mele: „Nu, arată mult mai bine!” m-a contrazis. Am aflat mai târziu că, atunci când bunicul era luat cu ambulanța, el a încercat să îi spună unde se aflau documente importante referitoare la casă și la alte averi. Nici nu a vrut să audă de așa ceva, insistând: „Nu fi prostuț, Jack! Vei fi acasă în câteva zile!”

În ziua care a urmat vizitei mele, bunicul a murit de o embolie la stomac, cauzată de schimbarea medicației care îi fusese administrată. Mai târziu, când am început să sortez documentele legale, am observat că adunase împreună și datase câteva hârtii. Ele erau datate în ziua când

mă sunase să mă anunțe că făcuse curat în sufragerie. Pe una dintre hârtii subliniasse cuvintele: *În caz că voi muri, vă rog sunați...* Era clar că știa că i se apropie sfârșitul.

Oamenii încep adeseori să își facă ordine în casă atunci când se apropie momentul tranziției lor. Se uită la polițele de viață, finalizează hârtii legate de finanțe sau se asigură că dorințele li se vor duce la îndeplinire. Asta, deoarece, în subconștient, știu ce urmează să se întâmple, exact ca în cazul bunicului meu.

Cum ne pregătesc spiritele

Căutând mai multe informații referitoare la modul în care putem ști că ni se apropie momentul, am meditat și am primit următorul mesaj de la Ben - degetele mele au tastat cât de repede au putut, ca să rețin cât mai mult posibil. Vă împărtășesc și dumneavoastră, în continuare, cu mulțumiri pentru Ben și pentru restul grupului.

Înainte de a trece dincolo, te pregătim pentru drumul care urmează. În timp ce dormi, ai parte de călătorii astrale, vizitându-i pe alții în visele tale, pentru a te obișnui cu procesul. Vezi situațiile și oamenii pe care îi iubești și vizitezi locurile în care ai vrut întotdeauna să mergi. Noi te ghidăm când faci asta, de aceea adeseori oamenii povestesc vise vii, nebunești, înainte de marea trecere.

Timp de aproximativ o lună înainte de trecere, te pregătim cu multă blândețe, așezând în jurul tău situații care vor ușura procesul. Fie că urmează să mori din cauze naturale, într-un accident de mașină sau ucis, îți vei fi îndeplinit misiunea pe acest pământ și îți vei fi încheiat Contractul. Totuși, trebuie să te pregătim încet. De asemenea, trebuie să îi pregătim pe cei dragi ție din lumea cealaltă pentru a-ți primi sufletul. Se petrec o mulțime de lucruri atunci când primim un suflet în lumea noastră și trebuie să ne asigurăm că toți aici sunt pregătiți să își preia rolurile. Dar poți să fii sigură că te urmărim și te îndrumăm, știind când va avea loc marea ta trecere.

Poți alege să părăsești această lume atunci când există un punct de ieșire sau poți alege să o părăsești înainte să îți fi sosit timpul, în acest caz te trimitem înapoi, așa cum se întâmplă în experiențele de moarte temporară, pentru că nu ți-ai îndeplinit scopul pe pământ. Există suflete care fac alegeri pe care noi nu le putem controla, în legătură cu marea lor trecere, totuși, acesta nu este un lucru de care trebuie să ne ocupăm acum, ci va fi explicat mai târziu.

De obicei, devenim mai apropiați și mai activi în ajutorul pe care îl dăm, două săptămâni înainte de trecere. De asemenea, începem să îi ajutăm pe prieteni și pe membrii familiei tale, în acea perioadă. Un mod de a face asta este să te influențăm să dai telefoane, să scrii scrisori celor dragi și, de asemenea, să faci ordine în orice este dezordonat în jur - problemele materiale care sunt inerente vieții - astfel ca să nu te îngrijorezi că lași în urmă neorânduială.

Deci facem totul ca să te influențăm și să te ajutăm să te pregătești, dar nu putem să te forțăm. Unii oameni nu doresc să fie conduși de noi, și acceptăm asta. Dar va fi mai greu pentru ei atunci când vor veni aici, pentru că, fiind prea puțin sau deloc pregătiți pentru tranziție, va fi un șoc pentru ei să descopere unde se află. Dacă ești conștientă de faptul că în curând vei pleca, atunci este probabil să ne vezi pe când ne facem munca de pregătire în jurul tău. Perdeaua care desparte cele două lumi devine mai subțire când ești pe cale să treci dincolo și o vom face încă și mai subțire, ajutându-te să îți crești vibrațiile, arătându-ți cum să faci asta. Crescându-ți vibrațiile, vei putea, cu mai multă ușurință, să renunți la corpul tău pământesc. Din nou, asta este parte a procesului de tranziție, a modului în care te pregătim să treci dincolo.

Dacă ți s-a spus că vei muri, este mai ușor pentru noi să te pregătim, pentru că ești mai mult dispusă să ai de-a face cu inevitabilul. Poate că un medic ți-a dat informația că vei muri într-o perioadă anume și ai fost nevoită să te confrunți cu dura realitate, că urmează să se întâmple. În caz că nu ai primit nicio informație referitoare la momentul în care vei trece dincolo, vei fi mai greu de pregătit, dar nu cu mult. Posibil să fii puțin mai încăpățânată, așa că facem pregătirile când dormi, îți ajutăm sufletul să se

obișnuiască cu faptul că urmează să treci dincolo. Îți spunem ce se întâmplă și îți dăm voie să mergi acolo unde simți nevoia să mergi și să vizitezi oamenii pe care simți nevoia să îi vezi. Te ajutăm în acest proces, de aceea știi că urmează să pleci, atunci când ești gata să treci dincolo. Călăuzele spirituale fac asta pentru tine și, deoarece ele au avut încă de la începutul acestei vieți pământești o relație cu tine, știu ce ai și ce nu ai nevoie. Trei zile înainte de marea trecere, intensitatea procesului începe să devină mai puternică. Suntem în jurul tău în permanență, stând aproape de vâlul dintre lumi, și te secondăm în tot ce faci. Mai ales, îți urmărim starea minții și te ajutăm să devii cât mai împăcată posibil. Este esențial să reușim să te cufundăm în acea stare de pace, deoarece, dacă nu ești calmă și liniștită, riști să devii prizonier între cele două lumi, în timpul tranziției. Ne străduim să te introducem în această stare din mai multe motive, dar o să intru în detalii referitoare la acest lucru mai târziu, ca să nu te zăpăcesc. Trebuie să te ajutăm să devii calmă și împăcată, ca să ne asigurăm că faci tot ceea ce ai nevoie să faci înainte de tranziție. Acesta este momentul în care prietenii și familia ta vor începe să primească telefoane la care nu se așteptau și când începi să le împărtășești emoții și gânduri pe care le-ai ținut pentru tine în trecut. Pe măsură ce se desfășoară aceste tipuri de evenimente, toți cei din jurul tău vor simți schimbarea și apropierea tranziției, chiar și la un nivel subconștient. Acesta este motivul pentru care atât de des se întâmplă ca o persoană să știe că urmează să se întâmple ceva, dar pur și simplu nu poate să își dea seama ce. În această perioadă încercăm, de asemenea, să îți curățăm sufletul de atâta greutate, încât să simți că ai o nouă putere de viață - cu siguranță, asta este senzația pe care o ai atunci când simți că, în sfârșit, vei trece dincolo. Vei simți eliberarea și bucuria de a fi tăiat legăturile și obligațiile pământești. Faptul că noi curățăm sufletul este numai un alt mod de a ne asigura că tranziția va fi ușoară. Încercăm să îndepărtăm toată vinovăția, ura, teama, furia - tot ce este negativ. Asta nu este mereu ușor, așa că adeseori facem acest lucru noaptea, atunci când egoul tău nu ne stă în cale și îți putem pătrunde în suflet. Egoul este un lucru uriaș, de care cu toții trebuie să trecem; când ajungem în partea cealaltă, ne pierdem egoismul, dar pe pământ are loc o bătălie dură. Noaptea, când dormi, trupul se autorepară, iar noi îți curățăm și îți

reparăm sufletul. În mod normal, cu douăzeci și patru de ore înainte de marea ta trecere începi să vezi străfulgerări de lumină albă. În acest stadiu al procesului de tranziție, toate spiritele venite să te ia apar împreună, ca un grup. Acesta este modul în care noi, ca Spirite, putem lua legătura cu tine, prin vâlul care desparte cele două lumi, folosind toată energia pe care o putem strânge în masă. Acea cantitate de energie trebuie să vină din mai multe surse. Poți să ne simți aproape sau să ne vezi și să spui că suntem în cameră. În unele cazuri, o persoană care trece în lumea cealaltă ar putea să folosească energia noastră pentru a proiecta imaginea cuiva pe care el sau ea îl recunoaște, poate imaginea unui om pe care l-a cunoscut în viață. Cu toții ajutăm pentru ca acea imagine să treacă dincolo la persoană, lucru care necesită foarte multă energie, dar ne-am pregătit un timp îndelungat pentru a fi în stare să oferim un astfel de ajutor celor care trec prin tranziție și au nevoie de asta.

Pe măsură ce se apropie momentul trecerii, cei care sunt bolnavi și se confruntă cu moartea - și știu că urmează să moară - vor lua o decizie referitoare la momentul în care vor trece dincolo. Acesta a fost cazul cu Buni Frances care, la început, s-a luptat cu toate puterile împotriva trecerii. S-a luptat chiar și cu mine, Ben, până când, într-un final, m-a recunoscut, pentru că fusesem împreună într-o viață anterioară. Chiar și atunci, tot nu accepta faptul că își părăsise trupul. „E posibil să fii chiar tu?” a întrebat ea când, în cele din urmă, s-a uitat la mine și a realizat cine sunt. Amândoi am izbucnit în râs și ne-am îmbrățișat. A fost un moment minunat, pentru că, în sfârșit, se hotărâse să părăsească această lume. Dacă o persoană se luptă și refuză să treacă dincolo, nu avem decât să așteptăm până când corpul ei nu mai poate deloc - cum a fost cazul cu Buni Frances - apoi putem ridica sufletul din trup, ca să îl aducem la noi.

Majoritatea sufletelor sunt ușor de convins și totul se petrece direct, dar există câteva cu care este mai greu decât cu altele. Cele cu care este ușor își aleg momentul și vin din proprie voință. Ele decid să ia legătura cu noi când suntem aproape, în timp ce ele sunt sau nu conștiente, le vorbim. Acești oameni ne spun dacă sunt sau nu pregătiți și, atunci când sunt, ajutăm sufletul să se ridice din trup,

apoi tăiem firul care le leagă pe cele două. Adeseori, atunci când îți alegi momentul, îl alegi pentru că ai primit permisiunea să pleci, cum ar fi atunci când un copil este cu tine sau când ai primit vizitele tuturor celor la care ții. Sau poate că alegi un moment în care prietenii și membrii familiei nu sunt lângă tine, pentru că egoul tău este încă puternic și nu vrei să superi pe nimeni. Toate aceste alegeri depind de caracterul și personalitatea omului care urmează să treacă dincolo.

Până la momentul când ai trecut de vâl, rămâi o persoană care poate face alegeri, de aceea poți decide când vrei să pleci și pe cine vrei să aștepți să vezi. Uneori nu apuci să vezi pe toată lumea, pentru că trupul tău este cel care cedează primul. Acest lucru este neplăcut, dar sufletul tău poate să rămână în preajmă, până când îi vezi pe toți cei pe care doreai să îi vezi pentru ultima oară.

Atunci când cineva trece brusc dincolo, în circumstanțe care pot fi violente, noi, în Spiritul Lumii, știm când se va întâmpla acest lucru, totuși, nu cunoaștem momentul exact, așa că trebuie să fim pregătiți pentru asta. Este ca și cum ai rămâne pregătit să prinzi o minge care poate fi aruncată oricând în direcția ta. Astfel suntem pregătiți să prindem sufletul când este aruncat din trup, înainte ca orice traumă sau șoc să lovească trupul, de aceea mulți din cei aflați aici spun că nu au simțit nimic în momentul accidentului fatal. Este greu de înțeles cum se poate să nu fi durut, mai ales când moartea a survenit în urma unei împușcături sau a unui accident deosebit de violent. Dar, întotdeauna, atunci când corpul trece printr-o traumă sau un șoc în timpul tranziției, sufletul iese, pentru a se asigura că rămâne complet și intact. Asta nu se întâmplă pentru că un suflet poate fi afectat, ci pentru că alege să iasă afară ca să se protejeze de orice durere. În cazul unui suicid, lucrurile sunt un pic mai complexe. Facem tot ceea ce putem pentru a alina și înțelege sufletul, înainte ca asta să se întâmple. Adeseori, atunci când sinuciderea a fost planificată într-o perioadă mare de timp, putem ajuta la pregătirea suficientă a sufletului pentru marea tranziție. Dar, dacă este o sinucidere decisă pe moment, poate fi o surpriză și trebuie să adunăm repede sufletele, pentru a ajuta la tranziție. Nu este simplu, dar o facem și o facem rapid. Unele sinucideri pot fi

predestinate - decizia a fost luată de mult timp, adeseori în funcție de lucruri petrecute în ultima ta viață. Faci asta deoarece sufletul tău are nevoie să aibă o anumită experiență sau este nevoie să îi înveți o lecție pe oamenii pe care îi lași în urmă. Știu că asta este greu de crezut, dar vom discuta mai târziu acest subiect și atunci lucrurile vor deveni mai clare.

O comunicare revelatoare cu spiritele

Învățăturile lui Ben sunt clar demonstrate în povestirea care urmează, când am fost medium pentru o femeie al cărei fiu murise într-un accident de motocicletă.

Kay a venit să mă vadă la scurt timp după ce fiul ei, Chris, trecuse dincolo. Chris a apărut așa cum era de obicei, plin de entuziasm și fermecător, lucru care a făcut-o pe mamă să se bucure, vă puteți închipui. A început prin a vorbi despre viața lui și despre ce a realizat, ca să îi poată dovedi că este chiar el.

Deoarece Chris murise într-un accident urât, Kay nu a vrut să știe toate detaliile trecerii lui, dar acum voia. Pe atunci a refuzat să audă raportul poliției referitor la ce se întâmplase exact. Fără a avea nicio informație, rămăsese cu o senzație de incomplet și nu putea să se împace cu ideea pierderii.

În timpul ședinței, Chris i-a povestit exact ce se întâmplase în timpul accidentului, lucru verificat mai apoi cu ajutorul polițiștilor care fuseseră la locul faptei. S-a dovedit că tânărul mergea pe motocicletă și a luat o curbă prea strâns, trecând peste o porțiune a șoselei care era alunecoasă, din cauza unei pete de ulei lăsate în urmă de alt vehicul, lucru care l-a făcut să piardă controlul. Din fericire, nimeni altcineva nu a mai fost rănit în timpul accidentului.

Chris a descris sentimentele pe care le avea în timp ce aluneca cu motocicleta peste pata de ulei.

CHRIS (vorbind prin intermediul Lisei): *Știam că este acolo, mamă. Știam. Pierdeam controlul. Nu am putut să o controlez. Am încercat, dar nu am putut. Niciodată nu ai fost de acord cu*

motocicleta și îmi pare rău. Dar am condus mereu atent. (Kay dă din cap, plângând ușor)

CHRIS: *Ei bine, a fost ciudat, am pierdut controlul. Totul s-a petrecut foarte încet, parcă era filmat cu încetinitorul. Am început să cad, iar piciorul meu a rămas sub motocicletă. Mă îndreptam spre peretele de piatră al curbei și mă gândeam: Aoleu, o să mă doară! Mi-am acoperit capul, dar următorul lucru pe care îl știu este că am fost tras afară din trupul meu... iar apoi zburam, privind la tot ce i se întâmpla corpului meu dedesubt.*

KAY: (trăgând aer în piept) *Asta este uimitor. Nu știu ce să spun. Sunt șocată!*

CHRIS: *Am ieșit din trup înaintea impactului, așa că nu am simțit nimic, mamă. Fără păcăleală. Se întâmplă deseori. Călăuzele spirituale știu când să vină să te ia și să te ajute, ca să nu simți nicio durere. Am fost binecuvântat. Nu plânge, mamă! Te iubesc și te rog să fii sigură că sunt bine.*

* * *

A ști că tranziția în viața de apoi este nedureroasă și în întregime susținută de spirite ar trebui să fie o mare alinare și, de asemenea, să diminueze teama de moarte. Dar modul exact în care se petrece tranziția, cine ne întâmpină când sosim, dacă există rai sau iad și când sau dacă îi mai putem vizita pe cei dragi, rămași pe pământ, sunt lucruri care mai rămân de spus.

În Partea a doua veți descoperi ce vă așteaptă la ieșirea din existența pământească și plecarea în călătoria spre tărâmul celălalt, un proces care nu numai că este sigur și fără dureri, dar este un frumos început al „vieții de după viață”.

Partea a doua. Trecerea în lumea cealaltă

Capitolul 5 **Trecerea prin vâl**

A trece prin vâl din lumea aceasta în cealaltă poate fi un proces minunat, unul cu care trebuie să ne confruntăm cu toții și ar fi bine să îl acceptăm și să fim conștienți că trebuie să îl includem în viața noastră. Cum am mai discutat, nu avem motive să ne temem de trecerea din lumea aceasta în cealaltă; de fapt, tranziția putând fi chiar palpitantă. Cum spune călăuza mea spirituală Ariel:

Moartea este ca o călătorie în spațiu, nu știm niciodată peste ce vom da. Trebuie să o îmbrățișăm și să o acceptăm. Să știm că acest moment va sosi, indiferent de ce am face în viață.

Datorită experienței mele de moarte clinică, știu cum este să treci pragul, spre viața de apoi. Experiența mi-a lăsat în urmă o revelație personală, referitoare la ce se întâmplă când murim, pe care aș dori să v-o împărtășesc în acest capitol.

Trecerea mea peste prag - și întoarcerea

În aprilie 2004, eram tratată de o infecție severă a trompelor uterine, când mi-am părăsit trupul, ca un suflet în tranziție. Am trecut prin vâl și am fost trasă către lumina albă, spre ceea ce ne așteaptă pe toți pe lumea cealaltă.

Multe persoane au declarat că au avut experiențe la limita dintre viață și moarte, când li s-a oprit inima pe masa de operație sau în timp ce așteptau să fie salvați și resuscitați după un accident. Remarcabil, cu doar cu puține excepții, oamenii povestesc experiențe care se aseamănă extrem de mult unele cu altele.

În cazul meu nu a existat vreo dovadă medicală verificabilă a faptului că am „murit”, deoarece în acel moment nu eram conectată la vreun aparat care să monitorizeze bătăile inimii. Îmi amintesc cum m-am întors în trupul meu - după ce am trăit, fără îndoială, și în cel mai mic detaliu, experiența trecerii, ca un suflet care intră în lumea cealaltă - și l-am auzit pe partenerul meu de atunci, Kevin, cum striga disperat după un doctor.

În ziua dinaintea internării în spital, îmi amintesc că m-am comportat și m-am simțit ciudat și l-am simțit în jurul meu pe ghidul meu spiritual, Ben, care se purta într-o manieră extrem de protectoare. În acea după-amiază, mă sunase o prietenă ca să mă întrebe dacă vreau să ies în oraș. În mod normal mi-aș fi luat haina pe mine și aș fi zis: „OK, unde mergem?” Dar de data asta, când am încercat să spun OK, un cuvânt diferit mi-a ieșit de pe buze. Chiar îmi amintesc cum îmi formam gura să spun „OK”, când de fapt am rostit „Nu”. Era ca și cum aș fi pierdut controlul propriei mele guri. M-am gândit o clipă la ce spusesem, apoi mi-am dat seama că mă durea trupul prea tare și nu puteam ieși. Am decis ca, în loc de asta, să stau în pat.

În acea noapte am visat toate persoanele dragi mie, inclusiv pe bunicul meu și pe Buni Frances, și a fost incredibil să le simt prezența. Eram adunați împreună pentru o nuntă - nunta *mea*. Deși dansam cu un bărbat pe care nu l-am recunoscut, eram înconjurată de oameni pe care îi cunoșteam și îi iubeam din tot sufletul: familia mea, călăuzele mele spirituale, ajutoarele mele... toți cei din lumea spiritelor.

Brusc, în mijlocul acestei petreceri, m-am simțit înjunghiată în spate. Durerea era foarte reală, însă nu știam cine mă atacase. Eram șocată - era nunta mea și cineva mă înjunghia în spate! Îmi amintesc cum îmi făceam griji că veșmintele mele vor fi pătate de sânge dacă nu încercam să le salvez, în timp ce din rană radia o suferință intensă. M-am trezit cu o durere puternică, de parcă aș fi fost străpunsă cu cuțitul, în partea de jos a spatelui. Precum rana din visul meu, acest chin se răspândea în tot corpul, învăluindu-mi întregul trunchi într-o senzație de arsură. Era groaznic, nu puteam îndura durerea. Am fost dusă la cel mai apropiat spital, care s-a întâmplat să fie în campusul Universității California, Los Angeles (UCLA).

În loc să mă simt aproape orbită de suferință, eram conștientă de faptul că Ben, Buni și bunicul erau cu toții în mașină, alături de mine, în timp ce eram dusă la spital. Nu era vorba numai despre o senzație de

energie care mă făcea să știu asta - îi puteam vedea clar stând pe bancheta mașinii. Puteam să le observ formele, expresia, părul, culoarea ochilor, ba chiar și modul în care se mișcau. De fiecare dată când priveam în spatele meu la unul dintre ei, era ca și cum aș fi privit spre o persoană reală, deși știam că erau cu toții spirite.

De asemenea, auzeam un murmur ușor în cap. Când am reușit să trec de durere și să mă concentrez asupra lui, am descifrat sunet de discuții - atât de multe discuții, încât părea că sunt mulțimi întregi de oameni care șopteau ușor, de parcă nu ar fi vrut să fie auziți. Era ciudat, aproape liniștitor într-un fel. Cumva, am știut că totul va fi bine cu mine.

Când am fost primită în camera pentru urgențe, am văzut cum cele trei spirite care mă vizitau mergeau pe lângă scaunul meu cu roțile. Deși mă întrebam ce se petrece, m-am gândit că se află acolo ca să aibă grijă de mine. Nu era neobișnuit pentru mine să văd spirite când eram bolnavă. De fapt, am observat de-a lungul anilor că aceste capacități ale mele erau mai puternice în astfel de momente.

Nu aveam habar de faptul că vizitatorii mei veniseră cu un scop mai clar: să îmi ajute sufletul să se elibereze din trup c să pot îndura trauma prin care urma să trec.

* * *

Zăcând în patul meu de spital, am trăit cea mai puternică durere din viața mea - venea în valuri și devenea din ce în ce mai puternică. A ajuns să fie atât de intensă, încât nu le mai puteam acorda atenție spiritelor care se aflau cu mine. În loc de asta, mă concentram să îmi trimit mie însămi energie vindecătoare, ca să pot face față agoniei. Îmi era prea greu să mă mișc și să-mi așez mâinile pe mine, pentru vindecare, dar mi-am folosit mintea pentru a mă concentra cât de mult am putut.

În timp ce turnam energie vindecătoare asupra trupului meu, o stare de calm exterior m-a cuprins. Senzația de panică s-a topit și am acceptat ce se petrecea. Am respirat adânc și știam că o să-mi fie bine. Chiar și așa, junghiul continua să se accentueze, în ciuda dozei din ce în ce mai mari de morfină care mi se administra. Ușurarea alinată de medicament nu a durat decât cincisprezece minute, în loc de patruzeci și cinci, cât ar fi trebuit. De fiecare dată când un val de durere venea asupra mea, era mai puternic decât precedentul. Am zăcut acolo timp de trei ore, cu o senzație de arsură care îmi cuprindea abdomenul inferior ca o

împuşcătură, trupul mi se convulsiona la fiecare contracţie, pe măsură ce ele deveneau mai puternice şi mai rapide.

Îmi amintesc cum am gândit: *Te rog, ia-mă; nu mai pot suporta!* Apoi mi-am închis ochii, am încetat să opun rezistenţă şi m-am predat, lăsând suferinţa să mă inunde. Brusc, am simţit că plutesc, ca şi cum mi-ar fi fost tăiate legăturile cu o ancoră care mă ţinea legată de corpul meu şi de problemele lui. Nu pluteam aşa de mult în sus, cum poate că v-aţi fi aşteptat, ci, mai degrabă, mă îndepărtam plutind. Mişcarea mea era fără efort, de parcă aş fi fost dusă de un curent invizibil, dar puternic. Sufletul meu nu mai era prizonier în trup. *Eram liberă!*

Am observat că nu mai aveam senzaţia de durere. Ca suflet, mă simţeam bine; de fapt, mă simţeam mai mult decât bine. Ştiam că, dacă mă voi uita înapoi, îmi voi vedea trupul zăcând în pat - nemişcat, fără viaţă şi cu o expresie de suferinţă extremă pe faţă - şi am ales să nu fac asta. Aveam sentimentul că scăparea de chin nu va dura decât puţin timp, chiar dacă părea că va fi pentru totdeauna. Mă înălţam ca pasăre în zbor, alunecând peste planetă cu uşurinţă. Sufletul meu era eliberat.

Am avut senzaţia că trec printr-un vâl de lumină diafană, pe care l-am recunoscut ca fiind cel care desparte lumea pământească de lumea cealaltă. M-am simţit trasă prin acest vâl, ca de un magnet. Imediat după ce am trecut, am văzut o minge uriaşă de lumină, atât de strălucitoare, că ar fi putut orbi orice ochi uman. Dar, ca suflet, eu nu aveam ochi fizici, aşa că am „văzut” lumina ca fiind caldă şi strălucitoare, fără niciun pic de asprime.

Părea că mă mişc printr-un fel de tunel, care era viu şi făcut din lumină. Şi acolo, la capătul tunelului, se afla lumina cea albă, care mi-a umplut fiecare celulă cu iubire necondiţionată, din cea mai pură. Dragostea pe care am simţit-o, păşind în lumină, nu poate fi măsurată în termeni pământeşti, pentru că era mult mai puternică decât orice formă de afecţiune umană pe care o putem avea pentru un iubit sau chiar şi pentru un copil.

În continuare plutind şi alunecând, m-am trezit faţă în faţă cu Buni Frances, care în viaţă a avut aceleaşi puteri ca şi mine şi al cărei spirit a fost alături de mine pe pământ, în timpul acestei lupte a vieţii. Acum stătea în faţa mea, zâmbind şi cu braţele deschise; pe măsură ce mă apropiam, m-am simţit îmbrăţişată de dragostea ei şi de dragostea tuturor celor care se aflau în jur. Nu am putut desluşi figurile niciunei alte persoane care era acolo cu ea - ea fiind singura pe care o vedeam.

Am privit, în speranța să îl zăresc pe dragul meu bunic, dar, din nefericire, nu l-am văzut.

Buni a spus:

— Nu ești încă pregătită să îl vezi.

Am fost șocată de faptul că îmi putea citi gândurile, dar apoi mi-am dat seama că sufletele comunică prin gânduri, nu prin vorbe rostite cu voce tare.

Bunica mea zâmbea în continuare și am observat că era mult mai tânără și mai sănătoasă decât ultima dată când o văzusem. Radia și era minunată, iar simplul fapt de a mă afla în prezența ei era incredibil de frumos. Am vrut să-i vorbesc,

dar, pe când încercam să formez cuvinte în mintea mea, ea mi-a spus:

— *Șșt, nu încerca să vorbești! Trebuie să asculți.*

Pentru un lung moment, ne-am uitat fix una la cealaltă.

Buni vedea direct prin mine, de parcă îmi intra în cap și îmi citea toate gândurile. În timp ce ne priveam așa, mintea mea a început să o ia la galop: *Unde mă aflu? Ce caut aici? Sunt moartă? Cine sunt acești oameni? De ce aud un bâzâit?* Toate aceste întrebări îmi treceau prin creier. Buni mă întrerupse brusc.

— *Încă nu ți-a sosit timpul, mi-a spus ea. Te vei întoarce pe pământ.*

Știam ce îmi spunea, dar nu voiam să aud asta. Eram eliberată de durere și a mă întoarce în trupul meu însemna că trebuie din nou să înfrunt acea suferință agonizantă. Voiam să rămân acolo unde mă aflu. Știam că fiul meu va fi bine îngrijit, că va fi în siguranță și bine cu părinții mei și cu tatăl lui. De fapt, și fără mine, cineva se va ocupa de *tot* ce era important în viața mea și totul va continua. Și din moment ce deja mă aflu în lumea cealaltă, oare asta nu însemna că trebuia să rămân acolo?

Din nou vocea lui Buni s-a adresat gândurilor mele:

— *Ai multă muncă de făcut. Ești profesor și vei ajuta mulți oameni pe parcursul vieții tale.*

Apoi am văzut un ecran mare în fața mea, pe care erau proiectate toate lucrurile pe care îmi spunea ea că o să le fac în viață. În timp ce asimilam toate aceste informații, am înțeles ce voia să spună - nu era momentul ca eu să rămân în lumea cealaltă și mai aveam muncă importantă de făcut.

Buni Frances a continuat să-mi vorbească despre înțelesul existenței noastre pe pământ și despre modul în care darul meu îi va ajuta pe alții, permițându-mi să intervin și să pun întrebări din când în când. Mi s-au arătat mai multe evenimente și circumstanțe care mă vor influența și, de asemenea, multe decizii pe care le voi lua. În acel moment, am înțeles totul, dar apoi, când m-am întors, am uitat. Oricum, informația s-a stocat în subconștientul meu - așa că, acum, când ajung la unul dintre momentele care mi-au fost arătate, îl recunosc din experiența mea de trecere în cealaltă lume și am o senzație de deja-vu, de parcă aș mai fi fost pe acolo înainte. Și chiar așa este!

A discuta cu bunica mea a fost ciudat și minunat; a fost de parcă brațele vremii s-ar fi oprit. Pentru a pune totul în perspectiva timpului de pe pământ a fost ca și cum aș fi stat cu ea ore întregi, rămânând acolo, nemișcată, fără ca „trupul” meu să obosească. A fost o senzație minunată, eternă. Dar m-a lovit tristețea când am simțit că Buni și toți cei din jur au început să dispară, indicând faptul că acea conversație, plină de incredibil de bogate semnificații și de dragoste, se apropia de final.

Din nou, bunica mea a spus că va trebui să mă reîntorc pe pământ, să fiu o mamă bună pentru fiul meu, Charlie, și, de asemenea, să predau ca profesoară. Nu eram prea sigură ce voia să spună despre a preda, din moment ce viziunea pe care mi-o arătase începuse să pălească pe când eram pe cale să mă întorc. Eram destul de uimită deoarece, chiar dacă mă pregătisem să devin profesor de școală, am decis să nu îmi aleg această carieră, după o scurtă experiență într-o clasă reală. (Mai târziu, mesajul bunicii s-a clarificat, când mi-am dat seama că trebuie să predau lecții spirituale, lecții de clarviziune și de paranormal - și că mulți oameni vor învăța de la mine.)

Am simțit că bunica și ajutoarele ei pleacă și apoi am privit în jos ca să văd din nou familiarul fir de argint, pe care îl știam din copilărie, pe când călătoream afară din corp. Am avut senzația că sunt târâtă cu forța și gata, asta a fost. O putere care venea din plexul meu solar m-a adus înapoi cu un zgomot, de parcă aș fi fost trasă prin furtunul unui aspirator.

A avut loc o aterizare forțată în trupul meu, care se zvârcolea de durere. Din nou sufletul meu se simțea prizonier în corpul meu fizic, un lucru de care eram conștientă în ciuda torturii prin care treceam. Am deschis ochii pentru a vedea ceasul digital de pe masa de lângă mine, și

am observat că nu trecuse decât un minut, dacă nu și mai puțin. Timpul chiar că se oprise!

Puterea sufletului

De acum, presupun că puteți accepta mai ușor ideea procesului de tranziție prin care trebuie să trecem cu toții: modul în care sufletul pășește din viața asta, în lumina albă, înainte să ajungă în lumea cealaltă. Ar putea, de asemenea, să vă fie de ajutor dacă înțelegeți exact cât de puternic poate fi sufletul dumneavoastră. Întâi, permiteți-mi să vă explic *cine* este, cu adevărat, sufletul dumneavoastră.

Sufletul nostru - nu conștiința, și nici egoul - este esența absolută a ceea ce suntem, deci guvernează fiecare aspect al vieții și al morții noastre. Sufletul cuprinde personalitatea, temerile, dragostea și pasiunile care ne sunt caracteristice. *Este partea noastră indestructibilă ce nu poate fi distrusă.* Oamenii pot încerca să ne distrugă sufletul, dar este prea puternic pentru a putea fi în vreun fel zdrobit. Puterea sufletului nu este un fenomen fizic, ci este energie pură, care pulsează și radiază prin întregul trup.

În sufletul nostru se află cheia a tot ce ni se va întâmpla pe pământ în viitor, ca și a ceea ce am trăit deja în viața noastră actuală și în încarnările noastre din trecut. Este minunat de puternic, așa că trebuie să respectăm și să onorăm acea putere și ceea ce reprezintă.

Imaginați-vă, dacă doriți, că sufletul conține personalitatea dumneavoastră și, prin acea personalitate, guvernează modul în care trupul exprimă esența dumneavoastră. De exemplu, dacă sufletul nostru este fericit, vibrant, ne vom exprima ca o persoană plină de viață. Aceasta, deoarece sufletul nostru proiectează acea energie veselă în creier, iar acesta răspunde trimițând semnale mușchilor pentru a ne face mâinile și fața să se miște într-un mod vivace. Asta demonstrează modul în care sufletul este esența reală a *ceea ce suntem*.

În mod asemănător, dacă suntem triști și sufletul este rănit, trupul nostru reacționează în anumite moduri, pentru a exprima emoțiile dureroase. Sufletul guvernează tot ceea ce ne reprezintă. Deci simt multe de spus referitoare la a gând pozitiv și a proiecta emoții și gânduri bune. Dacă sufletul crede gândurile noastre, atunci, orice idei am exprima, ele se vor manifesta și se vor îndeplini. Aceasta este puterea sufletului.

Există mai mulți factori care au rol în a determina timpul petrecut și maniera de plecare a unui suflet din planul pământesc.

Unii oameni pleacă deoarece „punctul lor de ieșire” a fost predestinat, parte a unui plan care a fost stabilit înainte de naștere. (Voi discuta despre subiectul predestinării într-un capitol ulterior.) Cu toții avem câteva „puncte de ieșire” în viață - cum o pisică are nouă vieți - dar alegerea nu este întotdeauna una simplă. Unii dintre noi avem mai multe ocazii de a ieși decât alții și astfel avem mai multe opțiuni. Datorită acestei flexibilități, putem influența momentul de plecare, într-un anumit grad, prin dorința noastră de a trăi. De exemplu, le-am fost medium multor persoane care s-au luptat cu o boală mortală și au câștigat bătălia, pentru că au afirmat cu hotărâre că se vor reface. Și deoarece sufletul le-a crezut gândurile și a informat trupul că se va face bine, așa s-a întâmplat.

Totuși, lucrurile nu funcționează întotdeauna în felul acesta. Dacă o persoană care se confruntă cu o boală mortală pare hotărâtă să își revină, întrebarea care se pune este: chiar vrea cu adevărat? Dacă nu, sufletul ignoră mesajul fals - și, din moment ce sufletul informează trupul, acesta începe să cedeze. Așa s-a întâmplat cu un client al meu.

Eu am fost cea care l-am informat pe George că este bolnav și că trebuie imediat să facă un consult medical pentru simptomele pe care le manifesta, ceea ce a și făcut. (În momente ca acesta iau întrebarea „*Chiar vrei să știți totul?*” foarte în serios.) S-a descoperit că are cancer colorectal și i s-au dat numai câteva luni de viață.

George m-a vizitat adesea după aflarea diagnosticului și eu mi-am folosit abilitățile de practicant Reiki pentru a-i transmite energie vindecătoare, dar, de fiecare dată când făcea asta, simțeam că era ceva în neregulă cu el - era ca și cum nu era cu adevărat convins că își va reveni.

Niciunul dintre oamenii din jurul lui George nu voia să vadă cum el pierde lupta cu cancerul, așa că a rămas pozitiv. Se asigura că familia lui îl auzea spunând cuvintele care trebuie: „Mă voi lupta cu asta. Când voi fi din nou sănătos, vreau să...” Dar, pe măsură ce continuam să comunic cu spiritele și să îi dau energie vindecătoare, simțeam că el se considera înfrânt și că o să plece dintre noi. Patru săptămâni după ce am remarcat, pentru prima oară, că se dăduse bătut, clientul meu a murit liniștit, în somn.

Nu mult timp după ce George trecuse în lumea cealaltă, fiica lui a venit la mine. Mi-a spus că tatăl ei avea mare încredere în cuvintele mele

și că ea spera că o voi putea ajuta să obțină o întâlnire finală, de care avea nevoie. În timpul ședinței pe care am realizat-o pentru ea, George a apărut, cu o personalitate extrem de vibrantă, dar, în scurt timp, a confirmat faptul că își pierduse încrederea, în timpul bolii sale, și că alesese să plece. Deși rămăsese pozitiv în timpul suferinței, de fapt nu făcuse decât să le dea prietenilor și familiei ceea ce doreau, deoarece, în sufletul lui, deja decisese să treacă în lumea cealaltă. A asigurat-o pe fiica lui că hotărâse să plece atunci când a făcut-o și că a fost o tranziție foarte ușoară. S-a simțit extrem de ușurată, deoarece ea crezuse că el se chinuise mult atunci când plecase și că lucrul acesta s-a petrecut împotriva voinței sale.

Eliberarea întru spirit

Cunoașterea faptului că sufletul este indestructibil vă ajută să rămâneți puternici când va fi timpul să treceți dincolo. Modul în care sufletul se eliberează și cu ce vă veți întâlni apoi, dumneavoastră și sufletul dumneavoastră, este următorul meu subiect.

Cum am amintit deja, sufletul este legat de trupul fizic printr-o conexiune energetică, numită cordonul de argint.

Multe persoane care au trăit o experiență de moarte clinică, o experiență de moarte temporară sau o călătorie astrală au povestit că au văzut ceva care arăta ca un cordon sau o frânghie, strălucind de energie argintie, și care se întindea dinspre capul, pieptul, spatele sau abdomenul lor.

Cordonul de argint este legat de toate cele șapte chakre majore ale corpului - acele vortexuri rotative care servesc pe post de centre de energie ale trupului nostru fizic. Cordonul este în același timp și linia vieții prin care sufletul hrănește trupul cu energie și cu informații, la fel cum cordonul ombilical hrănește cu energie bebelușul din pântecul mamei.

În somn, sufletul părăsește de multe ori trupul, astfel ca persoana noastră fizică să se poată reface după boli sau traume sau ca să putem călători, pentru a învăța lecții importante. Ca profesor, adeseori îmi părăsesc corpul pentru a-i ajuta pe alții să înțeleagă principiile spiritualității. Nu este neobișnuit pentru mine să am vise în care mă

întâlnesc cu cineva, pentru ca mai târziu să aflu că persoana respectivă a avut același vis.

Din moment ce cordonul de argint este și flexibil, și durabil, poate rezista la multe călătorii astrale, întinzându-se pentru a permite ceea ce poate părea a fi o distanță mare. Dar ne dă voie să mergem până într-un punct, după care ne trage rapid înapoi, ținându-ne bine legați de trupul fizic. Totuși, această situație începe să se schimbe atunci când ne pregătim să traversăm în lumea cealaltă.

În timpul acestui proces de tranziție devenim fizic mai slabi, din cauza lipsei de energie care hrănește trupul, energie care vine dinspre suflet sau dinspre chakrele prin care sufletul este legat. Aura noastră (expresia exterioară a trupului energetic) începe, de asemenea, să se schimbe - și, deoarece este asociată cu chakrele majore, și ele încep să fie afectate, slăbind și mai mult cordonul de argint. Pe măsură ce sufletul se ridică și se îndepărtează de trupul fizic, cordonul slăbit se rupe. Când se întâmplă asta, nu mai suntem ancorați în trupul fizic, iar moartea este ireversibilă... călătoria a început.

În accidente tragice, care provoacă traume și duc la moarte, firul se rupe, totuși asta se întâmplă adeseori înainte de a avea loc impactul dureros. Așa cum am menționat anterior, din această cauză, sufletul nu simte agonia prin care trece trupul în cazul morților subite. Am realizat multe ședințe în care spiritul persoanelor a venit și a arătat cum acel om a trecut dincolo înaintea impactului propriu-zis - lucru despre care ați citit în capitoul trecut, când v-am împărtășit ce i-am citit lui Kay, mama al cărei fiu a murit într-un accident de motocicletă.

Atunci când ne părăsim trupul, iar firul, în cele din urmă, se rupe, apare o senzație de mare bucurie, deoarece sufletul se eliberează de ceea ce îl ținuse închis atât de mult timp. Uneori, sufletul sare rapid afară din corp, alteori, iese mai încet. Dar, în oricare dintre cazuri, atunci când firul se rupe cu adevărat, timpul pe care îl avea de petrecut în acel trup s-a încheiat definitiv. Sufletul este acum cu adevărat liber - așa cum un câine își scutură apa din blană, noi ne scuturăm de trupul fizic și îl lăsăm în urmă.

Când alegem lumina albă

Atunci când cordonul se rupe, majoritatea sufletelor se îndreaptă spre vâl și apoi spre lumina albă. Aceasta este o alegere pe care o face sufletul și este clar ce am decis eu să fac în timpul morții mele temporare. Cei care nu aleg această direcție rămân în urmă, prizonieri în ceea ce este cunoscut sub numele de „vortex”, un loc care nu este nici planul terestru, nici lumea cealaltă. Voi discuta mai în amănunt despre soarta acestor suflete care rămân în urmă, în capitolul următor. Dar aici vreau să descriu ce ne așteaptă când trecem prin vâl și ne îndreptăm către lumina albă.

Chiar dacă lumea spiritelor se află într-o altă dimensiune și într-un alt timp, putem totuși avea acces la ea, din lumea noastră. În termeni liniari, spațiali, sufletele care sosesc în timpul unei ședințe de spiritism sunt localizate la ceva mai puțin de un metru de noi, în lumea fizică, dar se află într-o altă dimensiune, cu o frecvență a vibrației mai puternică. Deci, atunci când sufletul părăsește trupul, ieșind pe o direcție care formează un unghi de 20-30 de grade, se mișcă înspre un loc aflat la aproximativ un metru distanță de corp. Aici, sufletul trece prin vâl și se îndreaptă către lumina albă, în tot timpul susținut de către spiritele călăuzitoare. După cum spune Josiah, înțeleptul:

Lumina albă, magică ar orbi un ochi omenesc, dar pentru noi este dragoste pură, mai presus de orice știință și cunoștințe, un exemplu a ceea ce urmează.

Înainte de a ajunge la lumina albă, călătorim prin ceva ce se aseamănă unui tunel. Nu este așa cum v-ați imagina că trebuie să arate un tunel - întunecat și înfricoșător - ci, mai degrabă, emite o lucire blândă, în timp ce unde de energie trec prin el. Imaginați-vă cum priviți peste capota mașinii, după ce motorul a mers o zi întreagă, iar ziua a fost extrem de caldă și, prin aburul care se ridică, vă uitați către obiecte aflate la distanță. Acesta este felul în care arată tunelul în timp ce mergem prin el și el marchează începutul călătoriei în lumea spiritelor. Putem vedea o lumină și suntem trași ca de un magnet prin tunelul lucitor, pentru a ne apropia din ce în ce mai mult de lumina albă din fața noastră.

Pe parcursul tranziției, îi putem zări pe cei dragi cum ne așteaptă pe partea cealaltă. Vor părea că sunt atât de aproape, că am putea chiar să-i atingem, dar nu vom putea face asta decât după ce am parcurs întreaga distanță a tunelului. De asemenea, putem vedea oameni pe care îi recunoaștem din această lume și care deja au trecut dincolo, întâmpinându-ne și liniștindu-ne, ca și cum ne-am reîntoarce într-un loc în care am mai fost înainte - *ceea ce este chiar adevărat!*

Când intrăm în lumina albă, inițial ne simțim umpluți până la refuz de o senzație de pace și dragoste. Din nou, Josiah ne dă informații suplimentare:

Lumina albă este strălucitoare și pură; iar atunci când treceți prin ea, intrați într-o altă dimensiune. Lumina se află acolo cu scop de a vindeca, ajutându-vă să eliminați emoțiile trecerii - teama, traumele, suferința, chinul... tot ceea ce rănește. În lumina albă sunteți vindecați de durerea fizică a morții și pregătiți să vă îndreptați spre următorul stadiu al vieții.

Atunci când există vreun șoc sau amintiri dureroase din timpul trecerii, acestea sunt ușurate atunci când intrăm în lumina albă. Un proces mai profund și mai complet de vindecare are loc când ajungem în lumea cealaltă, dar trecerea prin lumina albă este primul stadiu al vindecării, pregătindu-ne pentru ceea ce urmează să se petreacă în continuare.

Așa cum observați, nu este nimic înfricoșător la trecerea din lumea aceasta în lumea cealaltă. Ne temem de tranziție deoarece nu ne mai amintim ce s-a întâmplat înainte de a începe această existență pământească. Totuși, din momentul în care sufletul părăsește trupul, știm, instinctiv, ce să facem. Am mai trecut și înainte prin această experiență și - ca și mersul pe bicicletă - deci nu se uită niciodată. Acea informație a fost închisă în subconștient și poate fi accesată în momentul trecerii, așa că suntem absolut conștienți de ceea ce se întâmplă și toată teama dispare. Ba, mai mult, sufletul trece prin vâl și intră în lumina albă în aproximativ cinci secunde pământești - așa că este rapid și ușor!

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să le realizăm este faptul că noi venim cu toții din lumea cealaltă, și deci a reintra în ea ne va fi extrem de familiar. Oamenii care sunt confrunțați cu tranziția și vor să își părăsească viața pământească adeseori spun că vor să „meargă

acasă”. Da, sufletul are o voință proprie și fiecare reacționează diferit, în funcție de circumstanțe. Dar, cu toții - inclusiv cele mai agitate și tulburate suflete - ne îndreptăm spre evoluția și vindecarea finală.

* * *

Chiar dacă toate sufletele vor ajunge, în cele din urmă, să facă acea călătorie a uitării și a păcii din lumea de apoi, exist unele spirite care se eliberează de legăturile lor terestre, dar nu se îndreaptă direct spre lumina albă. Acest lucru se întâmplă de cele mai multe ori deoarece aleg să rămână în urmă și să se ocupe de lucruri neterminate, timp în care se mențin în continuare conectați cu lumea pământească. O astfel de alegere este posibil să ducă la blocarea sufletelor între cele două lumi, iar atunci ele pot avea nevoie de salvare.

Soarta acestor așa-numite „fantome” - ca și cea a sufletelor tulburate sau „întunecate” cărora nu li s-a permis trecerea prin lumina albă - va fi explorată în capitolul următor.

Capitolul 6

Raiul sau iadul - două căi diferite

În timp ce majoritatea sufletelor care intră în lumea cealaltă străbat prin lumina albă imediat după trecere, altele pot urma o altă cale. Unele rămân în urmă că să își rezolve probleme neîncheiate, iar altele rămân prizoniere în vortexul dintre lumi și nu pot găsi calea fără ajutor. Există și suflete care nu au deloc acces la lumina albă, ci trebuie întâi să treacă printr-un portal diferit, ce le duce într-o dimensiune alternativă pentru vindecare. Ultimele sunt sufletele tulburate, al căror drum prin viața de apoi este diferit de al majorității - în multe religii tradiționale, soarta lor poartă numele de „iad”, în opoziție cu lumina albă, care este numită „rai”.

În acest capitol mă voi ocupa de soarta ambelor tipuri de suflete: a celor care aleg să rămână pentru o perioadă de timp, înainte de a trece

prin lumina albă; și a acelora care nu au acces la lumina albă, ci ajung în lumea cealaltă, urmând o altă cale.

Fantome și bântuiri

Așa cum am menționat înainte, chiar și după ce un suflet nu mai este legat de trup prin intermediul cordonului de argint, continuă să poarte cu el personalitatea și trăirile individului. Acest lucru influențează alegerile și opțiunile sufletului atunci când trece dincolo... și, în ciuda multelor emisiuni televizate care se referă la acest subiect, sufletul pleacă întotdeauna din proprie voință. Nu este niciodată forțat, păcălit sau manipulat să treacă dincolo; trebuie ca el să *vrea* să plece.

Atunci când sufletul părăsește inițial corpul, intervine senzația unei libertăți nou găsite: este liber de restricțiile unui trup pe care poate că nu l-a plăcut, liber de durere și suferință și liber de alte probleme pe care viața le-a pus în drumul său. Pentru a vă face o idee referitoare la această senzație, imaginați-vă că ați fost închiși pentru o perioadă mare de timp într-o armură care vă acoperea complet, apoi, brusc, ați fost eliberat și capabil să vă mișcați fără restricții. Multiplicați această senzație cu o sută și o să vă faceți o oarecare idee a libertății pe care o veți simți fără trup.

Totuși, nu toate sufletele sunt pregătite să părăsească acest pământ și să intre în lumina albă. Unii consideră că trebuie să rămână, ca să îi ajute pe cei dragi în suferința lor sau să îi asiste în înțelegerea altor probleme legate de tranziția lor.

Am întâlnit câteva spirite care nu își dăduseră seama că plecaseră și continuau să își trăiască viețile ca și cum ar fi fost încă vii. Și, extrem de rar, am dat peste suflete care nu voiau să treacă din cauză că se temeau de ce ar putea găsi de cealaltă parte sau din cauza fricii legate de reacția celor dragi.

Oricare ar fi motivele, sufletele care rămân în urmă - fie pentru că aleg să facă asta, fie pentru că sunt prinse în vortexul dintre lumea pământească și lumea cealaltă - sunt cauza a ceea ce numim „bântuire”. S-ar putea să fi trecut prin experiențe de bântuire atunci când ați vizitat un castel medieval sau o casă veche și ați simțit o prezență în încăperi sau pe coridoare. Acea prezență poate fi extrem de reală; de fapt, este un indicator al faptului că o persoană care locuia acolo nu dorește să plece,

pentru că a decis să rămână după ce el sau ea și-a părăsit trupul. Acest tip de suflet este numit „fantomă”.

Rețineți că numai dacă ați simțit o prezență nu înseamnă neapărat că a avut loc o bântuire, este, mai degrabă, posibil să simțiți rămășițele energetice ale unei activități anterioare care s-a petrecut în acel anumit loc. De exemplu, dacă ați mers vreodată printr-un mall de dimineață, când tocmai s-a deschis, puteți simți prezența unei astfel de energii. Asta deoarece mii de oameni merg pe aceleași drumuri, intrând și ieșind din magazine în fiecare zi și, în timp ce fac asta, lasă o urmă de energie în urma lor. Deci, ceea ce simțim este un fel de „rămășiță” de energie, care este lăsată în spațiu.

Cu alte cuvinte, nu orice senzație ciudată pe care o aveți este o bântuire - uneori simțiți cu adevărat urma energiilor lăsate de către ființe vii. Josiah se referă la diferență, explicând că sufletele care rămân în urmă au tendința să fie tulburate, ceea ce înseamnă că opun rezistență:

Acele suflete care se feresc de lumina albă sunt cele tulburate, care nu pot să meargă înainte. Ele nu pot să se confrunte cu ideea de moarte și sunt cele considerate a fi fantome, care adeseori bântuie.

Fantomele, sau sufletele care se împotrivesc, pot fi asistate să treacă dincolo în lumina albă cu ajutorul maștrilor și călăuzitorilor din lumea cealaltă. Călăuza spirituală Ben explică cum este să te ocupi de acele suflete rămase în urmă:

Le ajutăm să treacă, arătându-le viața pe care o pot avea - fericirea și dragostea pe care le pot obține - atunci când pătrund în lumea cealaltă. Unele acceptă; altele, nu. Unele vin rapid și ușor; altele opun rezistență. Facem ce putem. Dar uneori este extrem de tentant pentru ele să rămână și să nu treacă, mai ales în cazul acelor suflete tulburate care nu vor să dea ochii cu inamicii sau cu demonii lor de partea cealaltă.

Eu personal am întâlnit adeseori cazuri de bântuire și fantome și cred că situațiile următoare pot face ceva lumină în ceea ce privește acest fenomen:

— Atunci când filmam pentru emisiunea televizată *Life Among the Dead*, investigam un posibil caz de bântuire în Glen Tavern Inn, din Santa Paula, California. Când Monica, managerul hotelului, m-a lăsat în camera 307, am simțit aproape imediat energia unei femei care nu voia să plece. Monica m-a informat că în acel han avusese loc, cu niște ani în urmă, o crimă, rămasă neelucidată. S-a dovedit că întâlnisem sufletul femeii ucise, care rămăsese să-l caute pe criminal și de atunci bântuia hotelul. (Din nefericire, nu am putut să ajut acest suflet să meargă mai departe, deoarece a refuzat să plece, iar noaptea mea la hotel a fost petrecută comunicând cu multe alte spirite. De fapt, înainte să îmi dau seama, a apărut altcineva care voia să intre - un bărbat care fusese împușcat în timp ce juca jocuri de noroc în exact aceeași cameră.)

— Am fost chemată să investighez o casă din Anglia, deținută de către o familie care observase activități ciudate petrecându-se în camera copiilor. Jucării electronice porneau în mijlocul nopții, deși fuseseră scoase din priză și bateriile erau și ele scoase, iar luminile și televizorul se închideau și se aprindeau singure.

Prima mea vizită a avut loc în timpul zilei și nu am putut simți nimic. Dar știam că se petrece ceva, judecând după teama pe care am observat-o la mamă. Fiind eu însămi mamă, nu am putut ignora aceasta și am fost sigură că se întâmplase *ceva*. Așa că m-am întors pe la ora nouă în acea seară și am observat eu însămi faptele bizare.

După ce am făcut oarecare cercetări, am descoperit că doi copii muriseră în acea casă, pe la începutul anilor patruzeci. Mama supraviețuise, dar se mutase după tragicul accident, nemaiputând, probabil, să locuiască acolo fără copii. Sufletele copiilor rămăseseră în urmă, totuși - și în ultimii cincizeci de ani își căutaseră mama ca să o salveze de incendiu. Acestor suflete pierdute le plăcea să se joace cu jucăriile familiei care locuia acum în acea casă și ei erau cei care provocau fenomenele stranii. Televizorul „bântuit” era întotdeauna găsit pornit pe programul de desene animate, de exemplu, ca să se poată și ei distra, așa cum o fac copiii normali.

A trebuit să conving acești copii fantome să îmi vorbească, pentru a începe să îi conduc prin vâl. Comunicarea cu ei a fost dificilă, pentru că mereu fugeau ca să se joace. Din fericire, ghidul meu, Ben, a apărut pentru a mă ajuta și m-a informat că, din momentul tragediei până în momentul prezent, mama copiilor trecuse în lumea cealaltă. Ea tot

încerca să își ajute copiii să vină, dar ei nu voiau să asculte. Se distrau prea mult jucându-se cu lucrurile familiei cu care locuiau!

Întotdeauna este implicată și negocierea, atunci când încercăm să convingem un spirit încăpățânat să treacă dincolo și, din acest motiv, este adeseori nevoie de ajutor. Ben mi-a oferit acel sprijin, arătându-le copiilor calea prin tunel și apoi către lumina albă. În cele din urmă, au reușit să vadă că mama lor îi aștepta în partea cealaltă. Nu au vrut să creadă asta, dar după ceva muncă de convingere au trecut prin vâl și au ajuns în brațele ei. În sfârșit, casa care fusese deranjată de către activitățile acestor suflete s-a întors la normal.

— Dezvoltarea tehnologiei moderne ajută la a demonstra faptul că există viață după moarte și că sufletele supraviețuiesc cu adevărat, uneori prinse între două lumi. În acest scop, au apărut multe emisiuni televizate în care oamenii pleacă la vânătoare de fantome folosind aparate de citit câmpul electromagnetic și alte mașinării electronice. Datorită unor prieteni ai mei care fac parte din organizația TAPS (Societatea Paranormală Atlantic), ramura Coasta de Vest, cunosc modul de utilizare în viața reală a acestor tipuri de aparate, pentru descoperirea energiilor fără trup sau a spiritelor.

Prietenii mei mi-au arătat înregistrarea discuției dintre un spirit și o persoană, cu ajutorul unuia dintre aceste aparate, și am auzit clar ce se vorbea. Mi s-a spus că informația provenită de la spirite, prin aceste aparate, este foarte corectă - lucru constatat după investigații.

O întâmplare anume care s-a petrecut în timpul cercetărilor Societății Paranormale a implicat un „interogator” - o persoană care întreabă „E cineva acolo?” și apoi „Cine ești tu?” - care încerca să stabilească numele spiritului cu care comunica în timpul ședinței respective. Timp de aproximativ cincisprezece minute de conversație politicoasă din ambele părți, interogatorul tot nu reușea să scrie corect numele spiritului, așa că, în cele din urmă, spiritul a exclamat cu condescendență, dar clar: „Ești un idiot!”

În mod normal, un suflet care a trecut dincolo nu ar spune niciodată un lucru atât de nepoliticos; dar un suflet care nu a trecut, care era închis între lumi și gândea în continuare din perspectiva pământească, ar face-o, cu siguranță. Deoarece astfel de suflete sunt adesea încăpățânate, este greu să ai o discuție cu ele - mai ales dacă nu au trecut încă prin lumina albă și nu și-au început călătoria tămăduirii.

Protejarea în fața unui atac energetic

Din când în când, mi se întâmplă să am de-a face cu spirite care au fost negative în viață, dar, trecând printr-un proces de vindecare în lumea cealaltă (pe care îl voi explica mai în detaliu în Partea a treia), sunt într-o formă superioară când vin la mine. Datorită acestei vindecări, orice fel de comunicare cu ei este cât de pură și de cinstită posibil.

Totuși, alții cu care intru în contact și-au păstrat negativitatea, deoarece nu au trecut încă prin lumina albă. De fiecare dată când lucrez cu aceste spirite trebuie să mă încredințez că mă protejiez și să cer ajutor uneia din călăuzele mele spirituale. Acest lucru îmi asigură securitate și împiedică energia negativă să se lipească de mine - în caz contrar, aș fi victima unui atac energetic, care mi-ar seca complet energia proprie.

Ați fost vreodată într-o cameră sau într-o casă care era dezordonată sau într-un haos total și, pur și simplu, nu v-ați simțit bine? Ați avut senzația că sunteți obosit, lipsit de energie și trist, când ați plecat de acolo? Dacă da, atunci este posibil să fi trecut și dumneavoastră printr-un astfel de atac.

Oricând este prezentă energia negativă, este nevoie ca aceasta să fie curățată prin mijloace paranormale. Unul dintre cele mai simple moduri de a face asta este să ardeți planta *Salvia Apiana* utilizată de amerindieni și să lăsați fumul să curețe camera sau aura cuiva. A afuma, precum știți, este un ritual străvechi, care poate curăța un loc de spirite negative. Eu utilizez adeseori această metodă când sunt în prezența cuiva cu energie scăzută sau negativă sau dacă sunt nevoită să lucrez într-o cameră de care sunt legate sentimente neplăcute.

În prima mea carte, *Life Among the Dead*, povestesc despre una dintre cele mai șocante experiențe cu energia negativă prin care am trecut. Pentru aceia dintre dumneavoastră care nu ați citit cartea, iată ce s-a întâmplat.

Era vineri seara și la mine era în vizită o prietenă. Charlie, care avea pe atunci cinci ani, a vrut să doarmă în pat cu mine, mama lui. Din moment ce rareori cerea așa ceva, i-am dat voie, ca răsfăț pentru o noapte.

Pe la ora două dimineață, prietena mea se pregătea să plece, când l-am auzit pe Charlie strigând foarte tare. Am urcat în fugă scările și l-am

găsit stând țeapăn, în picioare, pe pat, privind fix spre un loc pe perete, deasupra ferestrei. Acolo se vedea proiectată umbra unui bărbat, care părea că ține un cuțit mare în mână și era gata să îmi atace fiul.

Charlie tremura tare, așa că l-am ținut strâns în brațe în timp ce priveam în jur ca să descopăr ce anume ar fi putut proiecta umbra. Până când m-am întors din nou, umbra dispăruse, lăsând în urmă un perete alb, fără nicio urmă. Mi-am luat fiul și am coborât cu el la parter, unde am găsit-o pe prietena mea, care părea teribil de șocată. Mi-a spus că tocmai văzuse o ceață întunecată coborând scările, trecând chiar prin fața ei și îndreptându-se iute spre bucătărie.

Am decis să plec de acasă în acea seară și să mă întorc la lumina zilei, ca să mă ocup de orice ar fi fost. Știam că îi pot face față și nu mă temeam, dar nu voiam ca Charlie să fie în casă. E un copil sensibil și fusese destul traumatizat de acea energie întunecată și sinistră.

În ziua următoare, m-am întors acasă să fiu medium pentru câteva persoane, lăsându-l pe Charlie cu părinții mei, ca să pot eu însămi să alin și să înving acel spirit care stătea la pândă. Experiența îmi spunea că acel suflet nu va pleca dacă nu îi permiteam să-mi vorbească. (Așa se întâmplă deseori cu spiritele care rămân - ele vor să transmită un mesaj, așa că stau prin preajmă și fac rele până când acel mesaj este comunicat.)

Și, desigur, spiritul s-a întors. I-am simțit sosirea în timp ce stăteam, meditănd, în camera în care țin ședințele de comunicare cu spiritele. M-am dus la etaj, în dormitor, unde începuse activitatea, și am început să comunic cu spiritul. Mi-a spus că numele lui este Jimmy și că abuzase de cele trei fiice ale femeii cu care se căsătorise. A început să îmi dea numele fetelor.

L-am întrebat de ce l-a speriat așa de tare pe fiul meu. Mi-a spus că nu știa să atragă atenția decât copiilor, dar că trebuia să folosească orice ca să poată ajunge la mine. Deși motivele lui păreau logice, nu am fost prea fericită să aud asta, gândind: „*O, grozav, folosește-l pe fiul meu!*”

Jimmy a continuat și mi-a spus că se sinucisese și că nu voia să treacă dincolo, pentru că îi era teamă să se întâlnească cu părinții lui, îi era teamă de reacția lor. Se pare că și părinții lui abuzaseră de el, așa cum o făcuse el, la rândul-i, cu fiicele sale vitrege. Se temea că în caz că va trece dincolo se va trezi blocat cu ei în lumea spiritelor și că va fi o situație rea.

Jimmy voia să fie vindecat de această teamă, dar rămânea un suflet extrem de tulburat, care avea nevoie să treacă prin lumina albă, pentru a

se vindeca măcar puțin. După ceva muncă de lămurire din partea mea, cu ajutorul lui Ben și al altor călăuze, în cele din urmă a făcut exact asta - a trecut în lumina albă și în brațele protectorului său, o călăuză spirituală care, în viață, intervenise, pentru a-l feri de cei ce abuzaseră de el.

Acest suflet venise la mine în speranța că voi spune familiei lui că îi părea rău ca a abuzat de fete și că se simțea vinovat pentru felul în care murise. Era o alinare să știu că el era acum în siguranță și că spiritele îl vindecau, dar a fost și o lecție pentru mine, din care am învățat că există suflete care rămân în urmă pentru că se tem să nu fie confruntate cu faptele lor trecute.

Probleme nerezolvate

Sufletele care rămân să se ocupe de treburi neterminate locuiesc în vortex sau în spațiul dintre lumi. Imaginați-vă două panouri de sticlă, unul dintre ele fiind pământul, iar cel de-al doilea, lumea spiritelor. În spațiul dintre ele ar fi vortexul, de care spiritele se agață și pot rămâne. În felul acesta, sufletele celor plecați dintre noi împart între ele acea lume și pot să ia legătura cu noi.

Sufletele nu sunt obligate să stea în vortex, chiar dacă nu au trecut prin lumina albă - ele pot alege să rămână acolo sau să plece. Dar dacă rămân un timp mai îndelungat, ajung prizoniere, incapabile să mai plece, până când nu își termină treburile. Un exemplu de problemă nerezolvată este atunci când are loc o crimă, iar sufletul victimei știe cine a comis-o și rămâne să îi ajute pe membrii familiei să adune probe.

Atunci când sufletele sunt în vortex, pot să își facă simțită prezența în moduri accentuate, uneori lăsând indicii în calea unei persoane de pe pământ și punându-și amprenta asupra unor obiecte fizice, pentru a arăta ajutorul de care au nevoie. Însă acest lucru se întâmplă în general numai în cazuri extreme, majoritatea sufletelor transmit nevoile lor și informațiile pe care vor să le ofere într-un mod blând și plin de dragoste.

Acesta a fost cazul cu un suflet care și-a manifestat prezența în cadrul unei emisiuni pe care o făceam acum câțiva ani pe Coasta de Est. David era prins în vortex, deoarece fusese ucis, iar ucigașul lui nu fusese încă găsit. Voia să comunice cu o persoană din public, dar nu știam despre cine era vorba. Așa că am strigat, pur și simplu, numele „Dave”, iar fiica

lui a răspuns, surprinsă. Nu se așteptase ca tatăl ei să o contacteze - poate pentru că moartea lui tragică se petrecuse numai cu câteva săptămâni înainte.

Spiritele care nu au trecut încă prin vâl pot să își manifeste prezența cu foarte multă putere, mai ales fiindcă nu și-au scuturat, încă, legăturile pământești. Dar sunt puternice și pentru că folosesc toată energia din jurul lor pentru a comunica. De aceea observ că, atunci când lucrez, scade foarte rapid energia din bateriile din jurul meu, făcând ca aparatura să se oprească în câteva minute, când ar trebui să reziste cel puțin cinci ore. Este un risc al meseriei mele și întotdeauna trebuie să am baterii de rezervă pentru microfoane, în caz că apar astfel de situații.

Prezența lui Dave era extrem de puternică și mi-a arătat că se afla în vortexul dintre cele două lumi. Tehnic, nu era prins, alesese să rămână, pentru a ajuta la ancheta referitoare la uciderea lui, intenționând să treacă dincolo după rezolvare. Am vorbit cu fiica lui care se afla în public, dându-i detaliile pe care el mi le furniza și care ar fi putut ajuta la rezolvarea cazului. Ea a ascultat numele și datele pe care i le-am dat, dar mi-a răspuns că nu are idee despre ce vorbeam. Acest lucru nu este ceva neobișnuit când ajut oamenii să rezolve mistere cum ar fi o crimă, așa că întotdeauna le cer să își facă temele și să cerceteze care ar putea fi înțelesul mesajului.

Încă în șoc după moartea tatălui ei, fiica lui Dave nu era în starea potrivită pentru a-și aminti toate informațiile pe care i le dădeam. Abia dacă a reținut ceva. Din fericire, o femeie de treabă, care stătea lângă ea, a notat informațiile detaliate și i le-a dat, înregistrând fapte și nume care ar fi trebuit cercetate pentru a ajuta investigația.

Circa trei săptămâni mai târziu am fost contactată de către un detectiv particular care muncea la rezolvarea cazului lui Dave. Descoperise niște informații pe care nu le anunțase familiei, nefiind sigur că sunt adevărate. Încerca să adune dovezi, când fiica lui i-a dat notițele din timpul comunicării mele. Mi-a spus că informația din acele notițe se potrivea cu detaliile pe care le descoperise, confirmând că identificase exact persoana care îl ucisese pe Dave. Ceea ce se afla în notițe l-a ajutat mai departe să descopere dovezile de care avea nevoie. Când i-am dat informațiile fetei lui Dave, nu aveam nici cea mai mică idee ce însemnau. Nu procesez și nici nu încerc să înțeleg ceea ce primesc - pur și simplu, transmit, ca într-o translație bilaterală.

Folosind datele pe care eu le dădusem în timpul citirii, detectivul a reușit în cele din urmă să strângă suficiente dovezi pentru ca ucigașul lui Dave să fie condamnat. Nu am știut de acest rezultat până când nu am primit un e-mail în care eram anunțată ce s-a întâmplat și mi se mulțumea pentru participare. În timp ce citeam mesajul, îmi amintesc că am simțit un spirit familiar în jurul meu. Era Dave, care îmi arăta că trecuse dincolo și acum se afla în lumina albă. Putea să își continue călătoria în viața de apoi, știind că familia și prietenii săi erau feriți de pericol.

Misiunea de salvare

Uneori, sufletele din vortex nu își găsesc singure drumul către lumina albă și au nevoie de salvare. De obicei eu fac această muncă în timpul somnului, călătorind astral în alte dimensiuni pentru a ajuta sufletele care au nevoie de ajutor să treacă dincolo. Am făcut asta timp de mulți ani... dar, înainte să aflu ce făceam, adeseori mă întrebam de ce mă trezesc total epuizată după un somn lung, când ar fi trebuit să mă simt refăcută.

Într-o zi, în timpul unei meditații, Ben mi-a spus că eu sunt o legătură dintre unele suflete pierdute și tărâmul pământesc. Mi-a spus că acele suflete mă caută pe mine, fiindcă au nevoie de ajutor pentru a transmite mesaje celor dragi. După ce le ajut în aceasta, sufletele sunt libere să meargă mai departe.

La finalul meditației, l-am întrebat pe Ben dacă îmi va fi permis să îmi amintesc ce s-a întâmplat într-una dintre călătoriile mele. Sunt sigură că el a crezut că mă îndoiam de ceea ce îmi spusese referitor la salvarea sufletelor pierdute - și, într-un fel, bănuiesc că așa și era. Dar eram și curioasă și voiam să-mi amintesc ce se întâmpla în timpul uneia dintre aceste „Misiuni de salvare”. Din fericire, mi s-a oferit șansa de a face asta.

Într-o dimineață, când m-am trezit, mi-am adus aminte că mi-am părăsit trupul în timpul nopții și că l-am sărutat pe Charlie pe gât când am plecat. M-am întâlnit cu Ben, iar el a glumit, făcând referire la faptul că îl verific mereu pe Charlie înainte de a pleca în misiune. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că am trecut o apă și că mă aflu în fața

unui suflet care stătea chircit cu capul în mâini și plângea în fața soției și a copiilor lui.

— Și tu ești moartă? m-a întrebat când m-a văzut.

— Nu, i-am răspuns, dar pot să te ajut să îi trimiți un mesaj soției tale.

Omul mi-a spus că voia ca soția lui să înțeleagă faptul că el luase neintenționat o supradoză de medicamente și că nu se sinucisese. Mi-a explicat că suferea de depresie și de dureri de cap severe, fapt care îl determinase pe medicul său să îi prescrie o combinație de medicamente. Într-o noapte și-a luat medicamentele pentru depresie, dar, deoarece îl durea foarte rău și capul, a luat și un calmant înainte să adoarmă. În mijlocul nopții, s-a trezit cu înțepături puternice în cap, așa că a mai luat un medicament - uitând că deja luase unul. Drept rezultat a ajuns să supradozeze medicamentul prescris. Familia și prietenii săi au crezut că luase o supradoză cu intenție, din cauza vechii sale depresii, dar nu așa se întâmplase.

Bărbatul voia să le arate celor la care ținea ce se întâmplase cu adevărat. Cu sprijinul meu și asistat de alte călăuze și ajutoare, a reușit să se conecteze cu soția, astfel încât să poată călători împreună astral și ea să vadă ce se întâmplase, în timpul acestei călătorii ei au trăit momente minunate, pline de dragoste. După ce s-a despărțit de ea, el a fost condus înainte, spre lumina albă, dar întâi a făcut un scurt popas pentru a mă îmbrățișa și a-mi mulțumi. Am plecat, pe când soția lui începea să se trezească.

Un an mai târziu, eram gazdă la un eveniment, când o femeie s-a apropiat și mi-a spus:

— Lisa, ai venit la mine într-un vis, aproximativ cu un an în urmă, și mi l-ai adus pe soțul meu.

Asemenea întâmplări nu erau neobișnuite, deoarece mulți oameni îmi spun că le apar în vis ca să îi ajut sau ca să îi învăț despre spirite.

Dar apoi mi-a spus:

— L-ai ajutat pe soțul meu să îmi arate că nu s-a sinucis și că, de fapt, moartea lui a fost provocată de o supradozare accidentală. Nu a vrut să facă asta și dorea ca eu să știu că mă iubește.

Femeia a început să descrie decorul întâlnirii noastre din vis, care mi se părea ciudat de familiar, până la urmă mi-am dat seama că soțul ei era persoana cu care îmi aminteam că am călătorit în timpul misiunii mele de salvare. Mai târziu am primit confirmarea sentimentelor mele, când

Ben a apărut cu brațele încrucișate, zâmbind cu un aer de superioritate și dând din cap în timp ce eu exclamam:

— Ooo - chiar nu mă păcălești - era chiar persoana aceea! Îmi amintesc!

Era ca și cum Ben mă lua în râs pentru că mă îndoisem de el, spunându-mi: „Ți-am zis eu!”

Partea întunecată

În continuare, vreau să iau în discuție motivul pentru care unele suflete nu trec prin lumina albă, ci, în loc de asta, folosesc altă intrare spre lumea cealaltă. Din cauza acțiunilor lor pe pământ, acestea sunt sufletele întunecate, acelea care au săvârșit lucruri teribile - adevărații sociopați, ucigașii în serie și cei care au comis genocid. Simt că este important să menționez și aceste suflete atunci când analizez întregul proces al trecerii. Din moment ce am discutat despre trecerea sufletelor prin lumina albă, este echitabil să aducem în discuție și reversul medaliei. *Unde este lumină, trebuie să fie și întuneric.*

Am fost foarte norocoasă să am o comunicare lungă legată de acest subiect, cu Ben și cu înțeleptul Josiah. Ei m-au ajutat să înțeleg cum este partea întunecată a trecerii sufletelor și unde merg astfel de suflete tulburate. Este cu siguranță un loc pe care *eu nu mi-aș dori* să îl vizitez, dar știu că el există. Acesta este modul în care îmi explică Ben acest loc:

Sufletele întunecate, care nu au trecut încă, au tendința să se adune împreună, așa că există zone în care se strâng pentru a produce cele mai spectaculoase bântuiri. Nu este niciun motiv de îngrijorare și prea puțin putem face noi. Avem grupuri de călăuze în lumea noastră pentru a-i sprijini, dar a-i convinge să plece nu este întotdeauna posibil. Facem tot ce putem să îi protejăm pe ceilalți.

În momentul tranziției, unele suflete aleg să se îndepărteze de lumina albă, ca să nu fie nevoite să dea ochii cu propriii lor demoni din lumea terestră, demoni pe care nu vor să îi privească și cu care nu vor să aibă de-a face. Mulți dintre acești oameni au distrus forța vitală a altora. Deși nu pot nicicum distruge sufletul, ca rezultat al acțiunilor lor, sufletul poate deveni unul ascuns. Puteți observa un

suflet ascuns în ochii goi, pustii ai unei persoane, reflectând faptul că sufletul se află încă acolo, dar că este pierdut și are nevoie să fie regăsit. Ochii zâmbitori pot spune multe, dar ochii goi spun o poveste întreagă.

Ceea ce Ben explică aici este că, atunci când sufletele își încep trecerea prin vâl, dar hotărăsc să nu treacă dincolo, este din cauza temerii că în viața de apoi vor fi nevoite să plătească pentru modul în care au încercat să distrugă propriul lor suflet sau sufletul altora.

Cu toții putem, într-o anumită măsură, să spunem că ne-am ascuns sufletul, ceva ce facem pentru a evita să fim răniți din cauza unei respingeri sau a unei dezamăgiri. Putem observa acest lucru în ochii unor oameni, mai ales dacă ne uităm la fotografii - poate că zâmbesc la cameră, dar ochii lor sunt morți. Dacă privim poze mai de demult ale aceluiași persoane, s-ar putea să remarcăm strălucirea și scânteierea ochilor, indicând o perioadă în care încă nu își îngropaseră sufletul.

Nu trebuie să fii clarvăzător ca să observi așa ceva; este la vedere și poate fi remarcat de către oricine. Este adevărat ce se spune despre faptul că ochii sunt oglinda sufletului, iar când sufletul a devenit ascuns, nu mai strălucește prin ei, pentru a fi observat de oricine.

Josiah explică mai departe ce se întâmplă în timpul trecerii sufletelor întunecate:

Nu oricine care trece și începe să meargă prin vâl ajunge la lumina albă, pură, cei care au făcut rele merg printr-o altă lumină către alt loc din lumea cealaltă. Lumina lor este albă, dar nu este pură. Îi va duce spre un ținut al vindecării, dar nu se vor amesteca cu cei care au un spirit mai înalt. Ei vor sta numai cu cei cu energii similare - cu cei cu care au fost înainte, în existența pământească - până ce sunt vindecați de răutățile lor și se întorc cu lecția învățată.

În momentul în care ies, sufletele întunecate aleg o cale diferită de aceea a altor suflete. Ele trec prin vâl către o altă lumină și o altă dimensiune a vindecării din lumea cealaltă. Există mai multe niveluri în lumea spiritelor și fiecare este specific pentru călătoria de vindecare a sufletului. La această răscruce de drumuri, sufletele întunecate nu au de ales în ceea ce privește drumul de urmat, asta dacă nu decid să rămână

legate de pământ - aceasta fiind o alegere pe care o fac unele dintre ele și, precum am văzut, ajung să bântuie.

Mulți de pe pământ numesc această cale alternativă iad, dar iadul pe care ni-l imaginăm în baza Bibliei sau a altor tradiții nu este descris exact. De fapt, nu există iad, în modul în care am putea noi să ni-l imaginăm; iadul este o stare a minții, mai degrabă decât un loc real. Depinde de noi să schimbăm acest fel de a vedea lucrurile - avem liberul arbitru pentru a evolua și a ajunge la un alt mod de gândire și putem face asta cu sprijinul ajutoarelor și călăuzelor noastre din viața de apoi.

Așa cum afirmă Josiah:

Sufletele întunecate se reîntorc pe pământ și au nevoie să o facă. Conștiința propriilor minți i-a dus în locul pe care ele îl numesc iad. Nu există iad; este o stare a minții. Ele trebuie să treacă prin același proces prin care trece orice suflet pentru a-și permite lor însele să se vindece, să înainteze și să evolueze. Trebuie ca munca pentru vindecare să o facă mai profund, altfel am vedea mereu suflete la fel de întunecate precum cel al lui Hitler întorcându-se, iar asta nu ar fi un lucru bun.

Acele suflete care au comis fapte extrem de rele vor trece printr-o altă lumină, însoțite de alte spirite similare lor, ca să nu păteze sufletele ce au trecut prin lumina albă.

Josiah povestește ce se întâmplă atunci când trece un suflet întunecat.

Li se dă un gardian, un spirit care ajută și care îi însoțește îndeaproape. Presupun că singurul lucru din lumea voastră care se aseamănă căii lor este o închisoare, dar, în tărâmul de dincolo, li se dă ajutor pentru a putea să se integreze din nou în lume, după ce le trece „termenul”. Sunt călăuzite cu grijă și știu că sunt păzite în permanență.

Unele dintre aceste suflete trec dincolo la vârste tinere, pentru că ajung în situații riscante, din cauza comportamentului lor care le pune în pericol. Sunt dați unor părinți care sunt suficient de puternici să facă față creșterii și educării lor, pentru că adeseori intră în încurcături la vârste fragede. Dar să fie clar că nu orice

copil care trece dincolo se află în această categorie. Există multe motive ca un suflet să treacă dincolo la o vârstă fragedă.

În timpul meditațiilor mele mi s-a arătat modul în care sufletele care au creat probleme serioase, lor însele și altora, trec printr-un proces de vindecare în această dimensiune alternativă a lumii celeilalte. O parte a sorții lor constă în întoarcerea în dimensiunea terestră mai repede decât alte suflete - dar, spre deosebire de alte suflete, nu au dreptul să aleagă momentul întoarcerii și nici părinții. Maeștrii din lumea cealaltă le decid calea, pentru a le oferi cele mai bune circumstanțe care să le ajute să înainteze și să continue să fie vindecate.

Într-o comunicare primită de la Josiah, se pune mai mult în lumină ceea ce li se întâmplă sufletelor întunecate dintre noi.

Uneori aceste suflete întunecate pot fi îndreptate în decursul a câtorva vieți. Viețile pentru noi sunt ca zilele pentru voi, deci, deși poate aveți senzația că este vorba de mult timp, retrospectiv privind lucrurile, nu este așa. Toată lumea are parte de mai multe vieți și de mai multe oportunități.

În existența pământească, acestor suflete care se întorc li se dau călăuze spirituale ca să le ajute să se întâlnească cu oamenii cu care trebuie să se asocieze pentru lecțiile pe care trebuie să le învețe. Undeva, pe pământ, vor interacționa cu o persoană care le va schimba viața și le va ajuta să vadă că au făcut mișcările greșite. Acest lucru se poate întâmpla când îl găsesc pe Dumnezeu prin religie, de aici încolo obținând pacea și alinarea din faptul că se află alături de oamenii „aleși” pentru a-i ajuta în călătoria lor.

Ați observat cum lucrurile asemănătoare se atrag - energia unei persoane atrage energia similară. Atunci când sufletele întunecate se încarnează, adeseori sunt puse împreună cu altele care sunt asemenea lor și, adeseori, se alătură altora care au energii similare. Dar numai dacă își modifică drumul prin propria lor voință, vor putea vedea lumina albă și vor putea înainta către următorul proces al călătoriei lor.

De exemplu, un suflet care a fost adus pe acest pământ ca să ajute, să dea hrană spirituală și să îi sprijine pe alții s-ar putea să își încrucișeze drumul cu aceste suflete întunecate. Astfel de suflete iubitoare sunt cele alese, al căror scop este să schimbe modul în care oamenii văd viața și să le arate lumina de pe pământ. Aceste suflete au de multe ori slujbe care necesită o chemare spirituală înaltă.

Adeseori se remarcă, fiind persoane cu o voință extrem de puternică, iar credința și dragostea lor nu șovăie. Totuși, dacă o situație este prea greu de suportat, se îndepărtează, înainte ca lumina propriului lor suflet să pălească. Altfel, sunt așezate pe o cale spirituală mai înaltă, pentru a le reaminti că lumina se află în spatele lor. În mod frecvent, sufletele întunecate care se întorc continuă să rețină mânia pe care au purtat-o cu ele în timpul multelor lor reîncarnări. Acesta este marele cerc al vieții, care are, în cele din urmă, drept rezultat echilibrarea karmei și conducerea lor către lumina albă.

Datorită călăuzirii și dragostei pe care le-o oferim și datorită oamenilor pe care îi trimitem pentru a-i ajuta, vor găsi bucuria pe care o merită și de care au nevoie.

Mulți oameni îi consideră pe cei care suferă de boli mentale ca fiind suflete întunecate și neliniștite. Nu este adevărat, sufletele întunecate sunt cele care au făcut *intenționat* rău altor oameni, nu persoanele bolnave. Dar Ben aduce în discuție o idee importantă:

Oamenii care au suferit de boli mintale merg direct către lumina albă și își încep procesul de vindecare. Este surprinzător pentru noi câte persoane de pe pământ care nu pun preț pe valoarea vieții celorlalți sunt plasate în aceeași clasă cu cei bolnavi mintal.

În viață, sistemul nostru juridic uneori îi consideră pe cei care au făcut mult rău altora a fi bolnavi mintal și astfel ei nu pot fi considerați responsabili pentru acțiunile lor. (Desigur, acest lucru poate fi adevărat în unele cazuri.) Atunci când oamenii bolnavi mintal trec dincolo, ei se îndreaptă direct către lumina albă, pură - dar cei care au luat decizia de a face rău altora și nu au suferit de nicio boală mintală nu au dreptul să

meargă pe acel drum și trebuie să își găsească vindecarea folosind o cale alternativă.

Sinuciderea și calea sufletului

Atunci când are loc o sinucidere, cei lăsați în urmă adeseori își pun următoarele întrebări: „Oare am făcut eu ceva?”; „Cum aș fi putut să ajut?”; „Chiar a făcut asta, sau altceva s-a întâmplat?”; „Ce a putut să îl facă să își ia propria viață?” Multe dintre aceste întrebări rămân fără răspuns, ceea ce face ca lucrurile să fie și mai grele pentru cei care îl jelesc. Pentru o persoană care nu primește răspunsuri poate fi dificil să își continue viața.

Sinuciderile sunt evenimente tragice, dar sufletul unei persoane care se sinucide nu ia aceeași cale cu sufletele întunecate, care trebuie să ajungă într-o dimensiune alternativă a vindecării. Drumul acestui suflet este să se îndrepte direct către lumina albă și să urmeze calea tămăduirii în viața de apoi.

Totuși, cei care au înfăptuit o crimă și apoi s-au sinucis vor călători spre cealaltă dimensiune și nu vor trece prin lumina pură, albă, asta dacă nu decid că nu vor să treacă și aleg să rămână. Nu au luat numai viața lor proprie, ci și a altcuiva; de aceea trebuie să treacă prin procesul din lumea cealaltă despre care tocmai am discutat și apoi să se întoarcă la existența pe pământ, pentru a evolua învățându-și lecțiile. Ben explică asta foarte clar:

Nu toate sinuciderile ajung la lumina albă. Trebuie să ne amintim că o sinucidere poate cauza mult necaz și furie. Acestea sunt reacții normale, dar adeseori se

petrec deoarece persoana care a trecut a intenționat să facă acest rău. De asemenea, când oamenii își iau propria viață, se retrag din Contractul făcut între ei și persoana superioară lor. Nu și-au încheiat călătoria. Calea pe care au ales să încheie călătoria este ruptă, iar acest lucru trebuie rezolvat.

Unele sinucideri fac parte dintr-o situație în care este implicată și o crimă, înfăptuită cu intenție. Acele suflete vor trebui să se întoarcă și să re trăiască o nouă viață pe pământ, dar întâi vor trece prin partea mai întunecată, pentru că au luat viața altcuiva. Noi, călăuzele spirituale, nu putem face mare lucru pe acest front, trebuie să credem că facem tot ce putem noi mai bine. Dacă aleg să nu treacă prin partea mai întunecată și nu se întorc pentru noi lecții, atunci vor rămâne între lumi, bântuind locurile în care au trăit înainte și negăsindu-și niciodată liniștea.

Mai am informații referitoare la sinucideri și o să folosesc mesajele exacte de la Josiah și Ben, pentru a explica acest proces. Primul care urmează este Josiah:

Cei care s-au sinucis au nevoie de mai multă susținere și li se oferă o cantitate imensă de ajutor în timp ce parcurg procesul călătoriei. Uneori le este mult mai greu să privească spre viețile lor, dar înțeleg că este necesar să primească această lecție anume. În unele cazuri a fost programat dinainte ca unele suflete să își ia propria viață, pentru a oferi lecții de care ambii părinți și întreaga familie au nevoie, ca să învețe ceva. Poate că oamenilor nu le place, dar uneori le este necesară experiența unei sinucideri pentru a se vindeca. Vedeți, punem oamenii împreună, într-o familie, dintr-un motiv anume. Unii au fost aduși acolo pentru a vindeca răni ale trecutului, alții pentru a ajuta unele persoane să meargă mai departe. Uneori, trecerea cuiva în altă lume poate ajuta doi membri ai unei familii să se apropie unul de celălalt și să treacă peste anumite probleme. Pentru noi nu este ceva complicat, dar ne este greu să explicăm.

Iar acum urmează Ben:

Sinuciderile au loc deoarece oamenii au decis să renunțe la viață. Desigur, acele persoane vor trebui să se întoarcă, pentru că sufletul lor are nevoie să fie vindecat și să fie dus înapoi la Sursă, pentru călăuzire, alinare și înțelegere. Totuși, această cale a fost predeterminată dinainte ca ei să ajungă pe lume. Avem călăuze în lumea noastră pentru a ajuta în cadrul acestui proces, vindecători care au

cunoștințe aprofundate referitoare la căile naturale pentru a găsi hotărâre în suflet. Acești vindecători sunt foarte puternici și adeseori merg la temple unde conduc ritualuri zilnice, pentru a-i ajuta pe alții să își continue viața. Nu există un timp real pe care să îl putem noi determina pentru acest proces. Sufletele vin și se vindecă, apoi merg mai departe când simt nevoia să facă asta. Nu este ușor; este o muncă plină de provocări, dar, odată ce sufletul și-a descoperit calea și a devenit mai puternic, este din nou pregătit pentru viața care urmează.

Mi se pare o alinare a ști că, atunci când oamenii trec dincolo ca urmare a unei sinucideri, sufletele lor sunt călăuzite și ajutate de către vindecători puternici care îi sprijină, ca să își poată privi viața, iar apoi îi susțin spre a se reîntoarce pe pământ. Cu toții avem dreptul la alegere, pentru a hotărî existența la care ne întoarcem (lucru pe care îl voi discuta într-un capitol care va urma), dar cei care și-au luat propriile vieți vor avea mai puține opțiuni, pentru că ei au niște lecții anume de învățat. Sufletele sunt sfătuite de către călăuzele lor cu privire la ce familie ar fi mai bună pentru a-i ajuta să învețe acele lecții.

În timpul uneia dintre meditațiile în care primeam comunicări de la spirite, Josiah mi-a dat o informație personală uimitoare, care este relevantă pentru acest subiect. O prezint aici, deoarece arată cum sufletele care s-au sinucis se pot reîntoarce cu o viziune total nouă asupra vieții:

Uneori, cei care se sinucid sunt suflete extrem de brave, care își sacrifică viața pentru ca alții să fie fericiți. Chiar tu ai făcut asta într-o viață trecută, când ți-ai provocat propria moarte, pentru a-i permite soției tale să meargă mai departe (erai bărbat în acea viață). Știai că nu poți fi cu ea și că ea avea nevoie și dorea să fie cu altcineva, dar făceați parte dintr-un grup religios care nu vă permitea să divorțați sau să ieșiți din acea relație. Nu ai avut de ales. Amândoi erați nefericiți, așa că te-ai otrăvit cu mâncare și acesta este motivul pentru care în această viață îți faci atâtea griji în legătură cu ceea ce mănânci. Au fost suspiciuni cum că ea te-ar fi ucis, dar tu ai hotărât să te sinucizi, și ai scris o scrisoare părinților tăi care confirma asta.

Ba mai mult, s-a dovedit că soția te înșela cu un prieten apropiat. A fost extrem de dureros, dar ai decis că o iubeai suficient de mult ca să părăsești această viață. Ai petrecut un timp în lumea cealaltă, privind această încarnare, apoi ai jurat să te întorci cu o perspectivă nouă, proaspătă asupra vieții. Ai decis să îi ajuți pe alții să vadă lumina și să te bucuri de toate bogățiile pe care viața le poate oferi. Și, mai important, ți-ai îndeplinit scopul de a-i ajuta pe ceilalți să vadă cum este traiul de partea cealaltă.

Scopul și menirea ta în această existență este să îi înveți pe alții. Vei învăța alte persoane cum să se dezvolte spiritual timp de mulți, mulți ani. Pentru a face asta, trebuie să rămâi conectată. Nu putem să îți spunem cum să realizezi asta, pentru că propriile tale acțiuni - karma ta - determină modul în care înaintezi în viață. Trebuie să evoluezi și o vei face. Ești mult mai matură decât vârsta pe care o ai, așa că rămâi credincioasă ție însăși. Visurile și scopurile tale au fost stabilite mult înainte de această încarnare și nu cunosc limita timpului.

Din povestirea mea, puteți vedea cum, cu ajutor și călăuzire, o persoană care a părăsit viața pământească printr-o sinucidere se poate reîncarna cu o nouă viziune asupra vieții și își poate continua drumul spre evoluție, ba chiar și spre ajutorarea celorlalți. Știu că am trăit multe alte vieți înaintea acesteia, iar multe dintre ele m-au ajutat și să mă dezvolt spiritual și să acumulez informațiile și gândirea pe care vi le împărtășesc vouă.

* * *

Pentru cei care trec prin lumina albă urmează o minunată aventură a vindecării. Dar, înainte ca sufletele să primească permisiunea de a-și începe călătoria tămăduitoare din lumea cealaltă, se întâlnesc cu spiritele care le-au călăuzit în viață - și care vor continua să le însoțească în drumul lor.

Capitolul 7

Legăturile sufletești

După trecere, dar înainte de începerea călătoriei de vindecare și evoluție din viața de apoi (un proces pe care îl discut în detaliu în Partea a treia), trebuie să petrecem un timp într-o zonă care este pragul lumii celeilalte, numită încăperea întâmpinării. Aici vom fi întâmpinați de persoanele pe care le-am cunoscut în această viață, dar care au trecut dincolo, cum ar fi părinții, bunicii și alte rude. Precum spune Josiah:

Odată ce sufletul trece prin lumina albă, îi spun bun venit persoanele apropiate, călăuzele și alții care l-au susținut în timpul călătoriei vieții. Ei sunt cei care l-au ajutat mereu și sunt aici pentru a-l ajuta și acum.

Josiah se referă aici la „cei cu care avem legături sufletești”. Acestea sunt grupul fiecăruia de călăuze spirituale, sufletul pereche și familia de suflete, cei care au fost împreună cu sufletul în timpul vieții și îl vor însoți în călătoria care va urma. Acest capitol dă detalii referitoare la aceste suflete care sunt atât de importante în viața dumneavoastră... și în viața de după viață.

Ce sunt călăuzele spirituale

Pe parcursul perioadei petrecute pe pământ suntem susținuți și îndrumați de către spirite prin intermediul călăuzelor noastre. Acestea sunt suflete pe care le-am cunoscut înainte, posibil în viețile trecute sau în perioadele anterioare petrecut în lumea cealaltă. Înainte de a începe această viață terestră am încheiat un contract cu aceste suflete, ca ele să devină călăuzele noastre spirituale. Pentru a face acest lucru, au ales să rămână în lumea cealaltă în timp ce noi ne reîncarnăm. S-ar putea ca motivul să fie că noi, la rândul nostru, i-am ajutat într-o altă viață, iar acum ni se întoarce favorul.

Scopul călăuzelor spirituale este să ne sprijine pe parcursul vieții pe acest pământ și al trecerii în lumea cealaltă, pentru a îndeplini pactul pe

care l-am făcut cu ei înainte de reîncarnare. În timpul vieții ele ne oferă un ajutor de neprețuit. Chiar dacă s-ar putea ca nici măcar să nu fim conștienți de faptul că ele există, sunt întotdeauna acolo să aibă grijă de noi.

Unele călăuze spirituale apar în anumite momente din viața noastră pentru a ne ajuta când avem nevoie. Dar altele sunt alături de noi tot timpul, venind încă de la naștere și însoțindu-ne pe tot parcursul vieții. Unul dintre aceste suflete este maestrul spiritual care conduce grupul celorlalte călăuze, le îndrumă sau le invită să participe la anumite momente din parcursul vieții noastre. Deja v-am făcut cunoștință cu maestrul meu spiritual, Ben. Chiar dacă eram adult când bunica mea mi l-a prezentat pentru prima oară, mi-a fost alături încă de la naștere și a supravegheat fiecare pas pe care l-am făcut, în evoluția și dezvoltarea mea.

Totuși, chiar de sunt alături de noi pe tot parcursul vieții sau numai pentru o scurtă perioadă de timp, sarcina fiecăreia dintre aceste călăuze este să ne ajute să învățăm cât de multe lecții putem în timpul petrecut pe acest pământ - iar pentru asta ele trebuie să fie o echipă de ajutoare, acționând în moduri multiple.

Ca ajutoare, călăuzele spirituale ne vorbesc tot timpul. Cuvintele pe care le folosesc pot semăna foarte mult cu propriile noastre cuvinte, ca și cum am vorbi cu noi înșine; totuși, dacă ascultăm cu atenție, putem observa o ușoară schimbare de ton, atunci când vorbesc ele. Dacă folosim clapele unui pian ca analogie și ne imaginăm că vocea noastră este nota do, atunci călăuzele noastre ne vorbesc în nota do diez, cu jumătate de ton mai sus decât tonalitatea propriei noastre voci. Este o diferență subtilă, dar odată ce ați făcut distincția, puteți să vă dați seama oricând dacă vă vorbește propria voce sau cea a călăuzelor.

Călăuzele spirituale comunică cu noi și prin intermediul celui de-al șaselea simț, sau al intuiției. Putem să le receptăm mesajul printr-o voce interioară, cum ar fi când ne spunem nouă înșine nu sunt sigur că ar trebui să fac asta. Totuși, de câte ori ne-am aflat în situația în care știam că nu ar trebui să facem un anumit lucru, dar l-am făcut oricum? Poate că am presupus că vocea dinăuntru care ne spunea să nu facem acel lucru era doar mintea noastră care o cam luase razna, dar nu era așa!

Călăuzele noastre nu pot să ne conducă viața sau să ne dicteze ce să facem - avem liber arbitru și trebuie să luăm propriile decizii, iar lor nu li se permite să hotărască pentru noi. Îmi pot aminti multe momente când

am acționat împotriva propriei mele intuiții, numai ca să îmi dau seama că ar fi fost mai bine să fi ascultat, și nu să ignor, ceea ce s-a dovedit a fi fost vocea și influența călăuzei mele spirituale.

Cu toții facem alegeri pe care le regretăm - acest lucru este parte din viață și a învățării continue. Dar, fie că le acordăm sau nu atenție acelor voci interioare, călăuzele noastre spirituale vor continua să comunice cu noi și să încerce să influențeze evenimente din viața noastră, asigurându-se că trecem prin experiențele de care este nevoie pentru a îndeplini învoiala pe care am făcut-o înainte de naștere. Nu renunță dacă nu ascultăm... de fapt, încercările lor pot fi de-a dreptul dramatice și puteți vedea asta citind următorul exemplu, din propria mea viață.

Prima dată când am venit în America pentru un concediu prelungit, mă pregăteam să mă întorc în Anglia când m-am îmbolnăvit foarte tare și am fost nevoită să merg la spital - iar acest fapt a avut drept rezultat experiența din pragul morții despre care v-am povestit mai înainte. Nu știam pe atunci, dar călăuzele mele spirituale pregăteau momentul întâlnirii mele cu legendarul Merv Griffin, realizatorul de emisiuni TV, care mai târziu a devenit producătorul executiv al emisiunii mele, *Lisa Williams, Life Among the Dead*. Nu l-aș fi întâlnit niciodată dacă m-aș fi întors în Marea Britanie, cum era programat.

Deși am fost operată, mă simțeam acceptabil. Totuși, doctorii au considerat că nu ar fi fost bine pentru mine să călătoresc într-o cabină presurizată un timp așa de îndelungat, așa că mi-au cerut să rămân în L.A. pentru încă zece zile, pentru refacere. În timpul acestor zece zile, „circumstanțele” au făcut ca eu să îl întâlnesc pe Merv. Acea întâlnire mi-a schimbat viața, dându-mi șansa să mă dezvolt ca medium și îndreptându-mă pe o cale care să îmi permită să îmi îndeplinesc scopul de a fi profesor. (Buni Frances îmi spusese că un bărbat mai în vârstă mă va aduce în America și mă va pune în fața a mii de oameni, habar nu aveam că asta se va întâmpla în modul în care s-a întâmplat!)

* * *

Călăuzele spirituale pot provoca multe evenimente minunate în viața noastră, care să ducă la împlinire spirituală și la evoluție, dar sunt momente când ceea ce se întâmplă nu este atât de frumos. Cândva am fost întrebată: „Dacă avem cu toții călăuze spirituale, atunci cum se face că pe lume sunt atâția oameni răi, care fac lucruri îngrozitoare?” Această

întrebare este foarte bună, iar răspunsul la ea ne spune multe despre relația dintre oameni și spirite.

Când l-am întrebat pe Ben în legătură cu asta, mi-a transmis următorul răspuns:

Trebuie să înțelegi că noi, călăuzele, nu putem decât să îți arătăm drumul - nu putem să te obligăm să mergi pe el. Depinde de tine încotro vrei să te îndrepti și cum vrei să îți trăiești viața. Te ajutăm să îți vindeci cicatricile și rănilor din viețile anterioare, ca să devii un suflet evoluat, dar aceste experiențe sunt lecțiile tale. Putem să te ajutăm să evoluezi, dar nu putem alege pentru tine. Așa că, atunci când oamenii fac lucruri groaznice, malefice, este hotărârea lor - făcută ca urmare a libertății sufletului lor - să aleagă ce drum doresc. Noi nu putem decât să îi conducem din momentul acela mai departe.

Mi-am pus întrebarea: „Oare există unii oameni care să aibă călăuze spirituale rele?” Din moment ce Ben îmi poate auzi gândurile și simți sentimentele și mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu însămi, nu am fost surprinsă să îl aud spunând:

Nu există călăuză spirituală „rea”. Noi acționăm întotdeauna pentru a îndeplini scopul unui suflet, de a veghea ca el să obțină cât mai mult de la viața pe care o are. Deci nici măcar o persoană rea nu poate avea o călăuză spirituală rea.

Te asigur că o călăuză spirituală nu te va lăsa niciodată, oricât de „proaste” ar fi alegerile pe care le-ai face. Vom munci pentru tine până în ziua în care vei trece dincolo, așa că vom continua să ajutăm la îndreptarea oricărei căi pe care ai alege-o.

Din acestea sper că este clar faptul că rolul unei călăuze spirituale este de a avea grijă de noi și de a se asigura că suntem în siguranță și protejați până când ne îndeplinim scopul din această viață. Dincolo de aparențe, nu este întotdeauna un lucru ușor de înțeles și avem dreptul la libera alegere, de a nu urma influența călăuzelor și de a face greșeli în viață. Totuși, vom primi întotdeauna călăuzirea de care avem nevoie

pentru a îndeplini condițiile înțelegerii, iar această călăuzire va fi oferită de bunăvoie și cu dragoste, în ciuda alegerilor pe care le facem în viață.

Celelalte călăuze ale noastre

Cum am menționat și înainte, unele dintre legăturile noastre sufletești sunt spirite care ne vizitează în viață, dar numa pe termen scurt - ele sosesc cu o însărcinare specială, să ne sprijine, apoi pleacă, atunci când și-au terminat treaba.

De exemplu, una dintre călăuzele mele este o energie feminină pe nume Lucinda, care apare când și când, la nevoie. Ea este foarte importantă atunci când predau sau când fac ședințe de comunicare spirituală pentru un public larg, la emisiunile mele în direct. Uneori preia însărcinările lui Ben, care în mod normal acționează ca un „portar” pentru a aduce spiritele cu care trebuie să comunic. Dar, spre deosebire de Ben, care nu permite pătrunderea decât a câte unui spirit, pe rând, Lucinda deschide poarta pentru mai multe spirite deodată. Acest lucru poate fi deranjant pentru mine, pentru că nu întotdeauna reușesc să îmi dau seama cu cine vorbesc, dar este, de asemenea, o provocare plăcută.

Lucinda este extrem de puternică atunci când predau, oferindu-mi informații când îmi planific lecțiile, ca și în timpul procesului efectiv de predare. Știu când este cu mine, pentru că energia ei se amestecă cu propria-mi energie, cauzând o modificare vizibilă a aurei mele. Nu este întotdeauna ușor pentru o persoană care nu a studiat astfel de probleme să recunoască momentul când este vizitată de o călăuză spirituală care nu își anunță anterior sosirea - dar, educându-ne pe noi înșine să devenim sensibili la energii, putem observa o vibrație diferită în jurul nostru, chiar dacă nu putem să ne dăm seama exact despre ce este vorba.

Uneori, mesajele și comunicările care vin direct de la aceste călăuze pot fi dificil de receptat cu exactitate. Pot să îmi dau seama când lucrez cu un ghid diferit de Ben, deoarece trebuie să mă străduiesc mai tare să descifrez mesajul care sosește, lucru care nu este normal pentru mine. Seamănă cu modul în care trebuie să ne adaptăm la diverși oameni în diferite situații, spunând lucruri diferite, pentru a ne face înțeleși. Asta trebuie să facă o călăuză care încearcă să mă contacteze și poate să necesite mult efort din partea persoanei care primește mesajul să înțeleagă clar acea informație.

Este de reținut faptul că, atunci când ajungem în încăperea întâmpinării, întregul nostru grup de călăuze spirituale va fi acolo, așteptându-ne; vom avea șansa să îi salutăm pe toți cei care ne-au ajutat în situații dificile, cum ar fi schimbările în carieră, modificările în cadrul relațiilor și, în general, sușurile și coborâșurile vieții.

Unele dintre spiritele pe care le întâlnim s-ar putea să nu ne fi ajutat deloc în timpul acestei vieți, dar așteaptă să ne călăuzească pe parcursul procesului de vindecare pe care suntem pe cale să îl începem în timpul vieții de apoi. Cu referire la această categorie de conexiuni spirituale ne luminează mai departe Josiah:

Fiecăruia i s-a dat o anumită misiune; să vă ajute să vă vindecați, în special, de dureri; să vă sprijine atunci când vă examinați viața; să vă călăuzească prin lumea cealaltă până vă puteți descurca pe picioarele voastre; să vă susțină, ca să faceți față emoțiilor pe care le-ați lăsat în urmă și chiar și emoțiilor celor dragi, care s-ar putea să vă influențeze în continuare. Precum ați văzut, sunt mai multe călăuze care vă ajută să vă descurcați. Fiecare dintre ei are un scop, face ceva care se concentrează asupra ajutorului pe care vi-l acordă în timpul adaptării la lumea cealaltă și toți vă vor aștepta atunci când veți sosi pentru prima oară.

Întâlnirea cu sufletul-pereche

Josiah dezvăluie și o altă prezență, a legăturii noastre sufletești, ce ne așteaptă după ce trecem pragul lumii de dincolo:

Sufletul vostru pereche va fi, de asemenea, acolo să vă întâmpine; dacă sufletul vostru pereche nu a sosit încă, pentru că el este pe pământ, atunci veți fi pregătiți pentru sosirea lui. Totuși, este posibil să nu vă fi cunoscut sufletul pereche în viața aceasta, deoarece ați avut o înțelegere dinainte de a vă naște să faceți schimb de roluri, unul ajutându-l pe celălalt, cum și celălalt a făcut-o înainte.

Sufletul-pereche, uneori numit și „flacăra geamănă” - este un spirit care ne întregeste complet, ca și cum el sau ea ar fi jumătatea noastră. Este posibil ca sufletul-pereche să fie, de asemenea, și maestrul nostru spiritual, și asta pentru că am făcut o înțelegere înainte de naștere, ca unul să rămână în urmă și să îl ajute pe celălalt în timpul lecțiilor vieții.

Atunci când ne întâlnim sufletul-pereche în încăperea întâmpinării, vom trăi o senzație de întregire cum nici nu ne-am putea imagina vreodată. Sentimentul este acela de a fi absolut complet, de a nu ne lipsi nimic. Emoțiile sunt intensificate, atingând înălțimi pe care nu le-am cunoscut în trupul nostru pământesc. Ba mai mult, nu mai există problemele de orgoliu pe care le-am avut, poate, în viață, deoarece aceste îngrijorări personale sunt diminuate, ba uneori au fost eliminate pe când ne pregăteam pentru procesul de vindecare din viața cealaltă.

Precum a transmis Josiah, s-ar putea sau nu să vă fi întâlnit sufletul-pereche în viață - s-ar putea să nu fi fost persoana cu care ați fost căsătoriți sau cu care ați avut o relație în viață, chiar dacă dumneavoastră și partenerul dumneavoastră de pe pământ v-ați iubit foarte mult unul pe celălalt. Dumneavoastră și sufletul-pereche s-ar putea să fi decis să nu vă întâlniți unul cu celălalt pe acest pământ, pentru că amândoi ați simțit că aveți o muncă de făcut și că trebuie să fiți liberi să interacționați cu viețile celorlalți fără a fi distrași. Dacă ați fi împreună, ați fi complet absorbiți unul de celălalt, împărțășind dragostea și puterea de vindecare care sunt parte a relației cu sufletul-pereche. Inclusă în înțelegerea dumneavoastră este hotărârea de a vă întâlni unul cu celălalt în lumea cealaltă.

Dacă ați fost printre norocoșii care și-au întâlnit sufletul-pereche în această existență, s-ar putea să descoperiți că a venit la dumneavoastră mai târziu în viață, mai degrabă decât în tinerețe. Asta pentru că mai întâi este nevoie să experimentați mai multe lecții cu alte persoane. Atunci când vă întâlniți cu adevărat sufletul-pereche, s-ar putea să descoperiți că senzația normală de a fi îndrăgostit se intensifică, mai ales dacă sunteți o persoană care simte și receptează ușor energia și emoțiile.

Uneori este ceva copleșitor, pentru că aproape imediat simțiți că veți fi cu persoana aceasta pentru totdeauna, adeseori în primele minute ale întâlnirii cu el sau cu ea. O astfel de senzație de intimitate s-ar putea să vă înfricoșeze pe amândoi, din moment ce este posibil ca prin educația dumneavoastră să nu fi fost învățați să vă exprimați liber sentimentele. S-ar putea, de asemenea, să fie un șoc emoțional dacă descoperiți că

sufletul dumneavoastră pereche este o persoană de același sex, iar dumneavoastră ați avut mereu relații cu persoane de sex opus. Dacă sunteți o femeie, de exemplu, s-ar putea să vă întrebați: „Dacă această persoană este sufletul meu pereche, atunci de ce nu este bărbat?” Dar rețineți, aceste aranjamente au fost stabilite printr-o înțelegere dinainte de naștere, așa că o relație cu o persoană de același sex ar putea foarte bine să fie lecția pe care dumneavoastră și sufletul-pereche - ca și familiile voastre - trebuie să o învățați.

Povestea clientei mele Ann ilustrează perfect asta. Am fost medium pentru ea timp de ani buni, pe când ea avea o căsnicie fericită și doi copii. Își iubea viața, copiii și soțul și îi plăcea la nebunie slujba ei. Iar apoi, într-o zi, Julie a început să lucreze la biroul lui Ann. Clienta mea a avut ocazia să o cunoască și a simțit imediat o legătură, ca și cum ar fi cunoscut-o pe această femeie dinainte. Ann era o persoană foarte intuitivă, la fel și Julie, o trăsătură comună pe care au discutat-o una cu alta la un pahar de băutură.

Niciuna dintre ele nu și-a putut da seama de ce se simțeau atât de apropiate, într-un timp atât de scurt. Mie, Ann mi-a descris legătura dintre ele ca irezistibil de puternică. Cu trecerea timpului, lucrurile s-au intensificat, trecând de la o relație de serviciu la una mult mai personală și mai intimă. Deși Julie era lesbiană, Ann nu mai fusese până atunci cu o femeie și era confuză în legătură cu sentimentele ei.

Fără întârziere i-am spus:

— Ți-ai întâlnit sufletul pereche!

A fost uimită, iar apoi m-a întrebat dacă mă refeream la soțul ei.

Nu am știut ce să îi spun la început, dar, ca întotdeauna, am fost absolut onestă:

— Nu, i-am răspuns, deși îți iubești soțul, persoana care este sufletul tău pereche nu ar fi avut cum să îți ofere copiii pe care ți-i doreai cu atâta ardoare, așa că ea a trebuit să vină mai târziu în viața ta.

În acel moment, Ann a izbucnit în lacrimi. Mi-a spus că Julie plecase cu probleme de serviciu și simțea ca și cum sufletul ei era rupt și o parte din ea lipsea. Clienta mea nu putea să funcționeze la parametrii ei normali și nu știa ce să facă. Pe de o parte, nu voia să distrugă familia pe care o avea; pe de altă parte, știa că nu poate trăi fără această femeie. De asemenea, asupra lui Ann acționa și presiunea referitoare la părinții ei și la restul familiei sale, toți având opinii extrem de puternice referitoare la relațiile dintre persoane de același sex.

După un timp, clienta mea s-a hotărât să își facă ordine în sentimente și să își reazeze viața. În cele din urmă, a divorțat de soțul ei, iar copiii au venit să locuiască cu ea și cu Julie. Astăzi, Ann și fostul ei soț au în continuare o relație apropiată, iar el a ajuns să o adore pe Julie. Noi am descoperit în ședințele noastre de comunicare cu spiritele că el făcea parte din „familia de suflete” a lui Ann - un grup pe care îl voi descrie în scurt timp - la fel și copiii lor. Dar celor doi nu le era destinat să rămână împreună în această viață. (Acest bărbat s-a recăsătorit și este fericit.)

A pleca de la soțul ei a fost partea ușoară, a le spune părinților a fost mult mai dificil. Tatăl și mama lui Ann au primit cu mare supărare vestea că ea avea o relație cu o persoană de același sex și, pur și simplu, au refuzat să mai vorbească cu ea. În cele din urmă, au ajuns să vadă dragostea dintre cele două femei și, încetul cu încetul, au acceptat ideea, deși nu le plăcea. Aceasta a fost o lecție pentru toată lumea din familie, inclusiv pentru Ann însăși, care i-a învățat că trebuie să le permită altora, care poate că sunt diferiți de ei, să aibă propria viață.

De curând, Ann mi-a spus că membrii familiei ei sunt foarte apropiați acum și că este recunoscătoare pentru asta și pentru povețele pe care i le-au dat călăuzele ei spirituale atunci când și-au făcut apariția în timpul multelor ședințe cu mine. Mi-a spus că a învățat că, atunci când ne îndrăgostim, ne îndrăgostim de sufletul persoanei și nu contează genul. Consider că asta este adevărat - sufletele noastre pereche pot veni la noi în multe modalități, structuri și forme și s-ar putea ca niciuna dintre ele să nu fie ce ne-am fi așteptat.

* * *

Atunci când ne întâlnim sufletul-pereche în această viață, sentimentele pe care le avem pot fi uneori insuportabile. Sufletele-pereche simt tot timpul legătura dintre ele și vor să fie împreună în permanență, ceea ce face să le fie greu să se concentreze asupra sarcinilor pe care le îndeplineau în mod normal. Este mai mult decât o flacără a pasiunii, este o emoție care umple sufletul. Când sunt împreună, se simt întregi, când sunt foarte departe unul de celălalt, simt că o bucată din ele lipsește. Iar când își discută visele unul cu celălalt, sufletele-pereche s-ar putea să descopere că au avut același vis, pentru că au călătorit astral împreună.

Este posibil să le fie greu să exprime dragostea pe care o simt unul pentru celălalt, găsind cuvintele *Te iubesc* nepotrivite pentru a transmite intensitatea senzației. Totul este extrem de încărcat de emoții pentru amândoi și inițial s-ar putea să nu poată înțelege ce se întâmplă. S-ar putea să se întrebe de ce simt emoții pe care nu le-au simțit niciodată, deși au mai avut parteneri în viață.

Totuși, relația cu sufletul-pereche nu este întotdeauna una ușoară, adeseori el sau ea poate fi total opusul dumneavoastră ca personalitate, temperament, ba chiar și ca scopuri și direcții în viață. Trebuie să știți că este normal ca fiecare dintre dumneavoastră să aibă gusturi și opinii distincte, pentru că s-ar putea să proveniți din zone sociale extrem de diferite și ați fost formați într-un anumit mod de gândire, dar vă veți aprecia enorm unul pe celălalt. De asemenea, sufletul pereche are menirea de a oferi echilibru, furnizând ceea ce lipsește în viața partenerului. Acesta poate fi un drum plin de împliniri, dar și de obstacole și poate necesita ca dumneavoastră să învingeți multe piedici care cauzează conflicte și neplăceri.

Știu, din experiență personală, că mulți dintre noi care suntem tămăduitori sau aducători de lumină ne luptăm să găsim o relație de dragoste potrivită pe acest pământ, în timp ce ne devotăm viețile pentru binele altora. Desigur, lupta noastră derivă din lecțiile pe care trebuie să le învățăm.

Orice suflet evoluat, care se află pe planetă pentru a-i învăța și a-i ajuta pe alții din punct de vedere spiritual, are nevoie de un partener care să ofere un echilibru. Acest partener poate, de asemenea, să fie un suflet extrem de evoluat din punct de vedere spiritual; în acest caz, trebuie să existe niște elemente de legătură cu terestrul în relația acestui cuplu, ori le va fi dificil să fie prezenți unul în viața celuilalt. De exemplu, unul dintre parteneri poate să se dedice spiritualității, folosindu-și darurile pentru a-i vindeca pe alții, pe când celălalt ar trebui să aibă o carieră mai pământească, cum ar fi avocat sau ceva în lumea corporațiilor, rezervând spiritualitatea pentru viața personală. A fi avocat poate oferi cuiva multe oportunități de a interacționa cu o varietate de oameni, în timp ce ajută acea persoană să rămână cu picioarele pe pământ.

Familia de suflete

Pe lângă călăuzele spirituale și sufletul-pereche, avem conexiuni cu spirite care au aceleași sentimente și atitudini ca ale noastre - familia de spirite. Acestea sunt suflete cu care am fost destinați să formăm un grup în viață, pentru că putem să intrăm în mod colectiv în contact cu viețile lor și să îi ajutăm. Totuși s-ar putea să nu fie vorba despre aceeași familie cu care trăim sau cu care suntem asociați pe pământ. Cine sunt aceste persoane depinde de lecțiile pe care le avem de învățat și de ce spunea învoiala făcută înainte de a ne întrupa pe pământ.

Atunci când întâlnim membri ai familiei noastre de suflete în lumea cealaltă, imediat avem senzația că îi cunoaștem - și că i-am cunoscut toată viața noastră. Dacă vă gândiți la prietenii, rudele, colegii și cunoștințele dumneavoastră, veți ști imediat care dintre ei sunt parte din familia dumneavoastră de suflete și au avut impact asupra vieții voastre la un astfel de nivel. Unii dintre ei s-ar putea să fi intrat și să fi ieșit din viața dumneavoastră, dar legătura dintre voi va rămâne mereu.

Asemenea relației cu sufletul pereche, legăturile de pe pământ cu membrii familiei de suflete pot fi intense. Chiar dacă ne aflăm la distanțe mari unii de ceilalți putem ști ce simt, anticipând faptul că ne vor suna sau că ne vor contacta prin e-mail. Putem spune că îi iubim cu adevărat, iar ei ne iubesc și ne înțeleg în aceeași măsură. De exemplu, eu am legături cu mai multe persoane în viața mea care sunt membri ai familiei mele de suflete, inclusiv cea mai bună prietenă a mea. Deși locuim acum în părți opuse ale planetei, întotdeauna am simțit de parcă ne-am afla peste drum una de cealaltă.

Trebuie să știți că, odată întorși în lumea cealaltă, vă veți reîntâlni cu aceste suflete care vă iubesc și care nu au în gând decât cele mai bune intenții cu privire la dumneavoastră. Vă veți întoarce la familia dumneavoastră de suflete - familia care vă iubește necondiționat, vă ajută să evoluati spiritual și rămâne cu dumneavoastră în timpul perioadei petrecute în lumea cealaltă.

Așa cum puteți observa, familia de suflete, sufletul-pereche și călăuzele spirituale formează un grup remarcabil, care vă este credincios și este devotat evoluției și dezvoltării dumneavoastră ca suflet - nu numai în viață, ci și în călătoria pe care urmează să o faceți în timpul vieții de apoi.

Următorul capitol a fost inspirat de o conversația pe care am avut-o cu Josiah, înțeleptul, referitoare la procesul de renaștere prin care trecem cu toții în viața de apoi. Viața și moartea, moartea și viața, cele două se completează una pe cealaltă, când vine vorba de evoluția noastră generală, ca suflete. Înțelegerea faptului că procesul prin care trecem este unul de renaștere într-o viață superioară, începând cu întâmpinarea făcută de toți ai casei care ne așteaptă la pragul lumii celeilalte, este următorul meu subiect.

Capitolul 8

Viața posibilă datorită morții - *renașterea!*

Spiritele din cealaltă parte văd moartea într-un mod foarte diferit față de modul în care o percepem noi. În timp ce noi vedem un final al vieții, ei percep o oportunitate pentru suflet de a se îndrepta spre următoarele stadii ale existenței în lumea cealaltă - o renaștere.

Înțeleg că folosirea termenului *renaștere*, cu referire la moarte, ar putea părea o contradicție, deoarece, inițial, și eu am avut aceeași reacție. Vedeți, în timpul scrierii acestei cărți mi s-a transmis o comunicare de către Josiah, în care îmi vorbea despre faptul că există o *viață posibilă datorită morții*. L-am întrebat în legătură cu această expresie ciudată, nefiind sigură că se referă în acest mod la viața de apoi. Iată câteva extrase din acea conversație, începând cu subiectul despre care vorbește în comunicarea lui:

JOSIAH: *În Lumina albă sunteți tămăduiți de durerea fizică a morții și pregătiți să treceți prin următoarele stadii ale vieții.*

LISA: *Viață?*

JOSIAH: *Da, draga mea, **viață**, o viață posibilă datorită morții.*

Un mesaj revelator

La un moment dat, după ce primisem uimitoarea afirmație a lui Josiah, am ajuns să înțeleg ce voia să spună. Eram medium pentru clienta mea Cathy, al cărei fiu trecuse de curând în lumea cealaltă, iar mesajul primit a arătat modul în care moartea poate, într-adevăr, să fie o renaștere.

Dar, înainte să ajungem la transcriptul citirii lui Cathy, vreau să vă împărtășesc felul în care mesajele de la spirite sunt transmise prin mine, în mod direct, de obicei fără ca eu să le interpretez în vreun fel.

Atunci când acționez ca medium, primind mesaje din lumea spiritelor, adeseori nu este totul așa de clar cum s-ar putea crede. Cum am spus, spiritelor le lipsește gura ca să pronunțe cuvinte, așa că vocile lor se aud înfundat. Imaginați-vă cum vorbește cineva printr-un fular înfășurat strâns în jurul gurii - asta se aseamănă mult cu modul în care aud eu.

Din cauza acestui „handicap”, spiritele trebuie să găsească alte modalități de a-mi transmite mesajele, iar acest lucru se realizează adeseori cu ajutorul simbolurilor. Pot să îmi transmită mesaje proiectându-le sau chiar punând cuvinte în mintea mea. Uneori cuvintele nu alcătuiesc propoziții întregi; pot recepta o senzație sau o emoție, poate senzația de dragoste, care este în mod normal localizată în zona stomacului meu.

Spiritul, de asemenea, poate să îmi arate ceva mai concret, cum ar fi inițialele cuiva. În cazul în care cer mai multe informații s-ar putea să îmi apară un simbol vizual, posibil ceva asemenea unei inimi sau altă imagine familiară. Sarcina mea este să comunic aceste indicii persoanei căreia pentru care sunt medium, pentru ca el sau ea să își dea seama ce semnificație au, iar apoi ajut la asamblarea frânturilor într-un mesaj care să aibă înțeles.

Odată, în timp ce eram medium pentru o femeie al cărei soț trecuse în lumea cealaltă, am primit următoarele informații: cuvintele a merge, copac și frig; inițialele cuiva și simbolul unei inimi. În următorul transcript al acelei ședințe puteți observa modul în care am folosit informațiile primite, pentru a ajunge la un mesaj puternic pentru clienta mea:

LISA: *Soțul dumneavoastră îmi arată o inimă, este ca și cum ați fi mers împreună la o plimbare, într-o zi răcoroasă și ați hotărât să vă sculptați inițialele pe trunchiul unui copac și să le înconjurați cu o inimă. În acest mod vor rămâne pentru totdeauna acolo, iar dumneavoastră veți fi împreună veșnic.*

CLIENTA: *Oh, Doamne... cum de ați știut? Exact asta am făcut! a fost ideea lui. Atunci am crezut că este o copilărie, dar a insistat. Dar asta s-a petrecut cu câteva zile înainte ca Peter să moară și nu am spus nimănui până acum!*

LISA: *El îmi arată că veți fi mereu în inima lui, acum și pentru totdeauna.*

CLIENTA: *(tremurând și plângând) Tocmai am terminat de scris aceste cuvinte pe piatra lui de mormânt: „Va fi în inima mea, acum și pentru totdeauna”.*

Această povestire ilustrează modul în care noi, persoanele care avem calități de medium, putem prezenta un mesaj atunci când îl primim inițial. Sunt momente în care mesajul nu îl recepționăm întotdeauna corect sau nu reușim să îl transmitem astfel încât clienții să îl poată înțelege. Dar dacă spunem cuiva ceea ce auzim și vedem și lăsăm, pur și simplu, acea persoană să descifreze înțelesul, mesajul va fi adeseori extrem de clar și de puternic. Probleme au loc atunci când un medium receptează simboluri, apoi introduce în mod forțat propriile sentimente în acest amestec (un lucru pe care nu ar trebui niciodată să îl facem), oferind un mesaj care nu are legătură cu clientul și nu face decât să creeze confuzie.

Adeseori receptez simbolul unui trandafir roșu, pe care multă lume îl consideră ca semn al dragostei. Eu spun „Văd un trandafir roșu” și las la latitudinea persoanei să răspundă. Ar putea să spună: „Oh, numele bunicii mele era Rose!” sau: „El îmi dăruia trandafiri la fiecare aniversare a noastră!”. Totuși, pentru mine personal, un trandafir roșu simbolizează o zi de naștere. Dacă îi ofer cuiva propria mea interpretare a acestui simbol, el sau ea ar putea să pună la îndoială informația - așa că trebuie să trec peste impresia mea, pentru a ajuta persoana să înțeleagă mai bine sensul.

Așa s-a întâmplat atunci când eram medium pentru clienta mea Cathy, care a venit la mine după ce fiul ei a trecut în cealaltă lume. Puteți, de asemenea, să observați cum a oferit propria mea interpretare

poate fi, uneori, de ajutor și cum simbolul pentru o aniversare poate să aibă legătură cu ceva care se petrece în lumea cealaltă:

LISA: *Fiul dumneavoastră îmi arată că este o zi de naștere în această perioadă.*

CATHY: (părând încurcată) *Nu, ziua lui de naștere este peste șase luni.*

LISA: *Aha... ei bine, îmi arată un trandafir roșu. Pentru mine, asta simbolizează o zi de naștere. Ar putea să fie o aniversare, dar pare că evenimentul se leagă de el, și nu de altcineva.*

CATHY: *Ei bine, mâine este comemorarea morții lui.* **LISA:** *Asta este! Dumneavoastră vedeți trecerea lui în lumea cealaltă ca o comemorare a morții lui, dar pentru el este o zi de naștere. Acest lucru poate să însemne numai faptul că încearcă să vă spună că s-a renăscut în lumea spiritelor.*

Simbolul unui trandafir roșu a fost felul în care fiul lui Cathy a ales să comunice modul în care el vedea comemorarea morții lui - și anume ca pe o renaștere. Voia să transmită faptul că se întorsese la adevărata lui casă și că începuse o nouă „viață”. Renăscuse în viața de apoi. De aceea Josiah vorbește despre viața posibilă datorită morții. El și celelalte spirite văd moartea ca punctul de unde viața umană și lecțiile abia încep.

Veți înțelege toate acestea mai bine pe măsură ce explorăm procesul de tămăduire din viața de apoi în capitolele care urmează. Dar, pentru moment, iată un mesaj de la Josiah referitor la renașterea care ne așteaptă când murim:

Lumina albă a dragostei și a purității conduce către lumea cealaltă, către rai sau oricum vă place să o numiți. Este un tărâm al păcii, al calmului și al responsabilității. Da, al responsabilității - pentru că, după ce ați ajuns dincolo, trecând prin lumină, vă dedicați învățării, evoluării și dezvoltării, pentru a deveni un suflet mai bun.

Mi se pare extrem de interesant că Josiah spune că în viața de apoi există o dedicare pentru învățatură și pentru evoluție, din moment ce mulți dintre noi avem tendința să evităm asumarea responsabilității de a învăța și de a ne dezvolta, atunci când ne aflăm pe acest pământ. Totuși, deși s-ar putea să preferăm să alegem panta cea mai puțin abruptă,

pentru un drum mai ușor, niciodată nu încetăm să primim șanse de a învăța și de a evolua în viață.

În viață și în viața de apoi - totul este evoluție și învățare. Viața posibilă datorită morții poate fi un concept greu de înțeles, deoarece considerăm că lumea cealaltă este un loc în care, în sfârșit, avem ocazia să ne relaxăm, să ne odihnim și să ne simțim bine. Chiar dacă este așa, lucrurile sunt mult mai complexe - fapt pe care îl veți descoperi pe măsură ce veți parcurge această carte.

Întâmpinarea de bun venit acasă

Anterior am menționat că, atunci când ajungem pentru prima oară în lumea cealaltă, petrecem un timp în încăperea întâmpinării, un fel de prag în care rămânem înainte de a merge mai departe. Acesta este locul în care ne întâlnim cu toate sufletele apropiate nouă și este un moment plin de bucurie, ca atunci când luăm parte la o reuniune cu membrii familiei și cu prietenii pe care nu i-am mai văzut de mult.

Ben descrie modul în care spiritele care ne-au ajutat și călăuzit pe acest pământ preiau un nou rol, după ce ne urează bun venit acasă.

Treaba lor de acum înainte este să îți arate că acest drum al vieții de după moarte nu este unul de care ar trebui să te temi, ci unul pe care să ți-l asumi. Aceste spirite vor fi însoțite de maestrul tău spiritual, pe care îl vei recunoaște fără probleme, fie că l-ai cunoscut sau nu în timpul acestei vieți. Împreună, acest grup te va conduce către locul în care trebuie să ajungi. Multe dintre spiritele care fac parte din echipa ta de călăuze spirituale au primit sarcini anume, ca să te ajute în timpul tranziției. Odată încheiată această tranziție, și ție ți se va da o sarcină, când va veni timpul să întâmpini o persoană apropiată de acasă. Astfel de însărcinări sunt simple: să iubești, să susții și să îndrumi un suflet prin stadiile renașterii din viața de apoi. Unele dintre aceste călăuze spirituale îl vor sprijini pe maestrul spiritual să te ajute să faci față situațiilor și persoanelor lăsate în urmă pe pământ. Din moment ce anumite persoane pot face față acestor situații mai bine decât altele, maestrul spiritual lucrează cu ele, pentru a se asigura că ocupă locul din care pot oferi cel mai mult ajutor.

Ceea ce descrie Ben aici este amestecul de sentimente prin care trecem atunci când murim. Simțurile noastre sunt, desigur, mai puternice, așa că totul va fi mai intens decât obișnuia să fie. Probabil că încă mai avem sentimente puternice pentru cei rămași pe pământ; asta deoarece încă mai avem în acest moment legăturile pământești și simțurile asociate cu acestea. Va trebui să urmărim cu atenție aceste legături pământești și emoții și să le rezolvăm, pe parcursul unei perioade de timp. Dar, pentru moment, nu trebuie decât să ne concentrăm să înțelegem unde suntem și să ne lăsăm conduși cu blândețe către noua casă.

S-ar putea să vă întrebați: *Cum pot să îi îmbrățișez pe cei dragi din lumea cealaltă când nu am corp?* Aceasta este o întrebare bună și o să încerc să răspund la ea în mod satisfăcător. În viață, cu toții avem o aură în jurul corpului, care se întinde mai departe decât știm majoritatea dintre noi. În momentul în care ne apropiem de alte persoane, aurele noastre încep să se contopească. Cei dintre noi care suntem sensibili la energii s-ar putea să simțim sentimentele și dorințele altora. Acest lucru se întâmplă tot timpul în viața pământească, dar nu întotdeauna este recunoscut a fi ceea ce este.

Din moment ce nu existăm sub formă de corpuri în viața de apoi, are loc un transfer încă și mai mare de energie atunci când două suflete se îmbrățișează. Încercați să vă imaginați că sunteți sursa întregii energii pe care o simțiți, fără un corp solid care să filtreze acele sentimente (așa cum chiar se întâmplă în viața de apoi); simțurile dumneavoastră vor fi extrem de ascuțite. Ca energie pură ne putem contopi cu celelalte surse de energie din jurul nostru, devenind una și aceeași persoană în timpul îmbrățișării. Aceasta este o trăire extrem de puternică și în acest mod veți îmbrățișa și întâmpina fiecare dintre sufletele cu care vă reuniți.

De asemenea, comunicăm cu ceilalți în gând și nu este necesar decât să gândim pentru ca să fim auziți de ceilalți. Astfel răspund la altă întrebare pe care mi-o pun mulți oameni: „Trebuie să vorbesc cu voce tare pentru a fi auzit de ceilalți sau ei îmi pot auzi gândurile?” Cu siguranță puteți vorbi în gând, iar cei dragi vă vor auzi imediat. Din nou, nu există un trup fizic, solid, care să interfereze cu transmisia de energie.

Intrarea în încăperea întâmpinării este o experiență extraordinară și frumoasă. Ne simțim împăcați, bucurându-ne de o stare binecuvântată, pe care nu ne-o puteam decât imagina în timpul șederii pe pământ. Trecerea prin acest loc, în timpul morții mele clinice, a fost o experiență

revelatoare, captivantă, împăcată, calmă, liniștită... și am avut aproape toate senzațiile minunate pe care vi le puteți imagina. Veți simți toate aceste lucruri, ba încă și mai multe, atunci când veți vizita dumneavoastră înșivă acest loc.

Veți rămâne în încăperea întâmpinării pentru o perioadă de timp - dar, precum am mai menționat, timpul în lumea cealaltă este un concept extrem de diferit față de modul în care îl percepem noi în mod normal. Ceea ce ar părea ca ore în lumea cealaltă este numai un minut pe pământ, lucru care știu că nu este ușor de înțeles. Pentru o înțelegere mai ușoară voi încerca să explic procesul pe ambele scale temporale, pe măsură ce vom continua.

* * *

Călătoria renașterii în lumea cealaltă este acum pe cale să înceapă. Dar, mai întâi, ca pregătire pentru întregul proces de tămăduire prin care va trece sufletul, vi se va da șansa de a vă întoarce pe pământ și de a-i vizita pe cei pe care îi lăsați în urmă.

Vă rog să remarcați că scopul vizitei înapoi nu este acela de a lua legătura în moduri care să întărească relațiile pământene. Ci, mai degrabă, suntem duși pe pământ de către călăuze, pentru a putea începe importanta și, uneori, dificila misiune de *desfacere a* legăturilor pământești. Numai atunci va începe completa renaștere în viața de apoi.

Capitolul 9

Desfacerea legăturilor pământești

Odată ce am fost primiți cu blândețe în noua noastră casă, întâmpinați și îmbrățișați de către toți cei care ne-au călăuzit și ne-au iubit (și ne vor conduce de acum înainte), vom începe procesul de a ne îndepărta de oamenii și de situațiile de care eram îndeaproape legați în timpul vieții noastre de pe pământ. Tot ceea ce trebuie să facem este să ne gândim pe cine dorim să vedem, iar grupul nostru de suflete

călăuzitoare ne va ajuta să vizităm pe fiecare dintre cei pe care simțim nevoia să îi întâlnim. Este important pentru noi să facem acest lucru, pentru că este parte dintr-o mai mare acțiune de tăiere a legăturilor pământești, care trebuie să aibă loc înainte ca procesul efectiv de tămăduire să poată începe în lumea cealaltă.

Desfacerea legăturilor pământești este o etapă esențială prin care trebuie să treacă fiecare suflet - *toți* trebuie să facem asta. După ce murim, încă ne vedem pe noi înșine în forma încarnată, considerându-ne femeie sau bărbat, având un nume pe care l-am folosit în viață, păstrând emoțiile referitoare la persoanele pe care le-am cunoscut. Toate acestea și multe altele sunt punctele noastre de legătură, care ne țin fixați de existența pământească, acționând ca o ancoră care ne trage înapoi, împiedicând progresul în lumea cealaltă, călătoria renașterii noastre.

Ariel dă detalii referitoare la primul pas al procesului de desfacere a legăturilor pământești despre care este vorba în acest capitol:

Este firesc ca orice suflet care trece dincolo să își înceapă renașterea în viața de apoi cu o călătorie pe pământ. Este o călătorie pe care trebuie să o facă toate sufletele, uneori de mai multe ori, pentru a clarifica ce s-a întâmplat și pentru a se asigura că aceia care au rămas în urmă sunt bine. Acest lucru ajută sufletul să se dezlege de legăturile pământești, iar noi îi sprijinim tot timpul, fiind călăuze pe parcursul acestui proces. Le oferim tot ce au nevoie pentru o vizită la cei rămași în urmă, dar avem grijă să nu le permitem să rămână blocați.

Prima călătorie înapoi

Veți dori probabil să vă întoarceți pe pământ aproape imediat ce ați trecut dincolo, din moment ce sunteți absolut conștienți de ceea ce se petrece și vă simțiți în continuare extrem de apropiați de oamenii pe care tocmai i-ați părăsit. Vă veți simți profund mâhniți din cauza jalei care îi înconjoară pe cei dragi, ca și din cauza activităților ce au loc din cauza trecerii dumneavoastră în lumea cealaltă, dar, de asemenea, veți anticipa următorul stadiu din viața de apoi. Totul se întâmplă într-un ritm extrem

de rapid în comparație cu modul în care erați dumneavoastră obișnuit să se întâmple lucrurile, iar asta vă poate dezorienta.

Am auzit de multe ori cum această experiență din viața de apoi este descrisă de către spirite care au venit să comunice. Iată felul în care o descrie Ben:

Te ducem într-o călătorie, o călătorie acasă. Întâi de toate, îți arătăm împrejurimile în lumea cealaltă, dar nu îți este permis să te oprești undeva sau să interacționezi. Vezi totul de la distanță, ca și cum ai zbura în jurul acelei zone privind în jos asemenea unei păsări. Observi dragostea de aici și modul în care noi ne ajutăm și ne călăuzim întotdeauna unii pe alții. Observi rețeaua de relații și libertatea pe care o avem. Acesta este momentul când îți dai seama că dorești să rămâi aici.

Ca parte a acelei călătorii, te ducem, de asemenea, și pe pământ, pentru a-ți vizita membrii familiei și prietenii, care acum te jelesc. Alți membri ai grupului călăuzelor tale vor merge cu tine, oferindu-ți energia de care ai nevoie pentru a face semn celor dragi că ești încă alături de ei. De asemenea, le transmiți, drept alinare, mesajul că ai fost primit în lumea cealaltă și că ești în siguranță.

Ei îți simt lipsa, dar tu nu trăiești aceeași senzație de dor ca și ei. Îi iubești și vrei ca ei să fie bine, dar niciodată nu ai cum să simți un dor similar cu al lor. Asta pentru că te pop întoarce în lumea lor atunci când îți dorești sau dacă ei te cheamă în ajutor. Pentru procesul tău de evoluție este important să fii martor la ceea ce li se întâmplă lor și să înțelegi ceea ce simt ei. Numai fiindu-le alături într-un mod complet, onest și deschis îți poți finaliza relațiile de pământ, pentru ca apoi să îi eliberezi și tu să poți merge mai departe. Astfel începi să te eliberezi de legăturile pământești, și acesta este doar începutul călătoriei tale din lumea cealaltă.

Prima călătorie pe pământ va fi cea mai ușoară pe care o vom face, deoarece avem multă energie în acel moment. Lumina albă prin care am trecut în momentul intrării în lumea cealaltă acționează ca o sursă de energie, dându-ne putere să comunicăm în moduri în care cei dragi își vor da seama că ne aflăm încă în apropiere. Ne vom întoarce și vom

urmări planurile finale pentru funeralii sau comemorare, vom fi martorii fiecărei emoții. Poate fi frustrant, deoarece ne aflăm în altă dimensiune și simțim dorința de a sări înaintea oamenilor, strigând: „Hei, nu mă vezi? Sunt bine!”

S-ar putea să credeți că nu veți vrea să vă reîntoarceți la scena trecerii dumneavoastră dincolo, dar tuturor sufletelor li se cere să privească și să fie parte a acestui proces, în scopul tămăduirii emoționale. Și, deoarece încă vă simțiți legați de lumea pământească, probabil că veți dori să faceți această vizită - mai ales dacă nu ați apucat să vă luați adio, deoarece trecerea dumneavoastră s-a petrecut în mod rapid și tragic.

Veți avea posibilitatea de a vă privi trupul, care, desigur, acum este lipsit de spirit. De asemenea, veți vedea lucruri cum ar fi oameni care vin în fugă în cameră, pentru că nu au reușit să ajungă la timp pentru un ultim moment cu dumneavoastră. Aceste persoane trăiesc acum un sentiment de vină, și le veți putea auzi conversațiile, simți emoțiile și asculta gândurile, în timp ce se adună în jurul trupului dumneavoastră.

Alăturându-vă celor dragi, veți putea să le stați aproape și să micșorați durerea pe care o simțiți ca rezultat al trecerii dumneavoastră. Suferința lor poate fi copleșitoare, dar este ceva cu care vă veți obișnui. S-ar putea chiar să doriți să simțiți ceea ce simți ei, pentru că acest lucru vă poate ajuta să acceptați ce s-a întâmplat.

Nu este neobișnuit pentru cei rămași în urmă ca să dorească să vă arătați lor în forma pe care ați avut-o pe pământ. Totuși, poate fi ceva extrem de epuizant să vă faceți apariția „în carne și oase”, fiindcă este necesară extrem de multă energie pentru a face asta. De asemenea, nu este un moment potrivit pentru ca dumneavoastră să faceți așa ceva - deoarece, chiar dacă este posibil să vă poată vedea, pentru ei ar fi un șoc atât de mare că s-ar putea să își întoarcă privirea, neîncrezători. Până să își dea seama ce se întâmplă și să se uite din nou, nu veți mai fi acolo, dispărând chiar în fața ochilor lor. Acest lucru poate evoca sentimente de regret, intensificate din cauza suferinței... deci, din aceste motive, astfel de apariții sunt extrem de rare.

Ariel dă mai multe detalii referitoare la acestea:

Noi, cei care am trecut, trebuie să folosim o cantitate enormă de energie pentru a ne arăta fizic altora. Este mult mai ușor să îi influențăm pe cei rămași pe pământ să audă anumite cântece, făcându-le semn să deschidă radioul în momente în care nu ar fi

făcut-o în mod normal. Apoi putem pune un gând în mintea lor, prin intermediul călăuzei lor, să asculte, la un anumit moment, o înregistrare sau o emisiune. Dar oamenii doresc cel mai mult ca noi să ne „arătăm” în fața lor, iar acest lucru nu este așa de ușor cum ap putea crede. Nivelul energiei noastre este mult mai înalt decât al lor, deoarece lumea cealaltă există la o frecvență mai înaltă. În dimensiunea noastră trebuie să ne străduim din greu să scădem rata vibrațiilor, pentru a se potrivi cu a lor. Durează un timp să ajungi să fii bun la asta, iar unii nu se pricep deloc la așa ceva, deoarece nu mai doresc să fie parte a vieții pământești.

Grupul nostru de călăuze ne arată cum să comunicăm în timpul primei vizite pe pământ, învățându-ne câteva metode de a face ca mesajul nostru să fie receptat. Putem să îi influențăm pe cei dragi să remarce o anumită melodie, să privească în jos și să vadă pe stradă un bănuț ce are gravată pe el o dată specială sau să asculte cuvintele rostite de un străin, dar care se referă la ceva personal. Toate acestea se realizează prin transfer de energie și prin procese în care lumea fizică primește influența țărâmului spiritelor.

Cel mai facil mod de a comunica cu cei de pe pământ este în timp ce ei dorm. Vă este ușor să pătrundeți în visele lor și să petreceți timp alături de ei, iar când se vor trezi vor avea senzația că ați fost împreună. Realitatea este că așa s-a și întâmplat. Sufletele dumneavoastră vor fi conectate; atunci când părăsesc trupul prin procesul natural al somnului și prin călătoria astrală, veți putea să vă întâlniți cu ei, să vorbiți, ba chiar și să vă simțiți bine împreună.

Toate felurile de comunicare sunt o parte importantă a procesului de tămăduire prin care treceți în acest stadiu al vieții de apoi și este un lucru foarte natural de făcut. Gândiți-vă că parcă ați pleca într-o excursie și veți fi departe de cei la care țineți. Atunci când ajungeți la destinație, vreți să luați legătura cu ei - fie printr-un telefon, un mesaj text sau un e-mail - doar să le spuneți: „Hei, am ajuns! Vremea este minunată iar camera - grozavă. Ne vedem în două săptămâni. Aveți grijă de voi!” Cu toții facem asta - este parte a naturii noastre umane să ne pese unul de celălalt și să vrem să ne liniștim unul pe altul.

Este normal pentru dumneavoastră ca suflet să rămâneți aproape de pământ pentru o vreme, pentru a face ceea ce este necesar ca să tăiați legăturile cu lumea. Este important să fiți prin preajmă pentru celebrarea finală a vieții dumneavoastră, să fiți martorul propriilor funeralii și să observați schimbările modului de viață al familiei sau felul în care oamenii împart proprietățile imobiliare și lucrurile dumneavoastră. Acest lucru face parte din etapa în care dumneavoastră vă împăcați cu ideea că ați trecut dincolo. Veți vedea certurile și tristețea cauzată de trecerea dumneavoastră. De asemenea, veți vedea răsul celor dragi, pe când ei se uită pe poze mai vechi și își amintesc de lucrurile amuzante pe care le-ați făcut.

Toate acestea fac parte din procesul de evoluție, din renaștere. Șederea pe pământ durează de regulă nouăzeci de zile pământești, ceea ce este echivalent cu o jumătate de zi în Lumea cealaltă. Acest interval de timp diferă în funcție de suflet, pentru că fiecare spirit are nevoi diferite.

În timp ce vă aflați în vizită poate fi extrem de tentantă ideea de a rămâne mai mult, dar păstrați în minte faptul că este extrem de dificil să înaintați în viața de apoi dacă vă agățați în continuare de sentimentul de vină și simțiți cum vă strigă tot timpul cei apropiați, făcându-vă să doriți să rămâneți. În cele din urmă, va trebui să renunțați la astfel de emoții pământești. Veți ajunge să înțelegeți că vi se vor oferi alte oportunități de a vă rezolva cele mai grele probleme, atunci când ajungeți la următorul stadiu al procesului de tămăduire din lumea cealaltă.

Chiar dacă s-ar putea să plecați și să vă întoarceți în lumea cealaltă după prima voastră călătorie de întoarcere, nu înseamnă că nu veți mai veni în vizită. Puteți să vă întoarceți pe pământ și să fiți cu cei dragi oricând. Precum afirmă Ariel:

În primele etape ale renașterii, sufletele se vor reîntoarce adeseori, pentru că gândesc încă în formă umană. Deci pentru ele este important să aibă acea conexiune. Cei dragi lăsați în urmă încă doresc - și, în multe cazuri, au nevoie - ca sufletele să fie alături de ei. Noi încercăm să ajutăm în acest proces, dar ceea ce uită spiritele nou-venite este că nu pot face întotdeauna lucrurile în modul în care ar vrea să le facă. Fiind călăuzele lor, trebuie să le spunem că irosesc energie rămânând atât de legați de viața de pe pământ, în loc să folosească această energie pentru propria tămăduire. Dar

recunoaștem faptul că în acest moment al vieții aceste vizite sunt o importantă parte a acceptării. Sufletele pot decide să se întoarcă oricât de des doresc, pentru a ajuta și a influența procesul de jelire al celor dragi.

Călăuzele noastre spirituale sunt mereu acolo să ne ajute să călătorim înapoi, să fim aproape de cei cu care am fost în timpul existenței pe pământ, ca să putem afla ce credeau despre noi și modul în care le-am influențat viața. Toate acestea ne pregătesc pentru următorul pas al călătoriei tămăduitoare din lumea cealaltă. Dar în această etapă este important să îi urmăm tot timpul pe cei aflați acolo să ne ajute, să îi lăsăm să ne ghideze dacă trebuie, să stăm sau să plecăm, pentru că, până la urmă, ei simt cei care știu ce este bine pentru noi. Ca întotdeauna, avem liberul arbitru și putem sta mai mult timp dacă simțim nevoia, dar este de preferat să nu irosim energia pe care ar fi mai bine să o folosim pentru propria vindecare. Ariel are de spus următoarele:

Unele suflete se întorc de mai multe ori decât altele. Altele nu se întorc deloc, pentru că și-au găsit liniștea, deci sunt gata să își accepte soarta și să meargă mai departe. Dar a face vizite prea dese sau a sta prea mult poate fi un dezavantaj, din moment ce împiedică un suflet să înainteze în învățătură în lumea cealaltă. În coordonatele temporale ale pământului, un pas înainte pentru voi înseamnă doi pași înapoi în evoluția sufletului.

În prima dumneavoastră călătorie înapoi pe pământ, ați fost tot timpul îndrumați de echipa de călăuzitori care urmărește doar să facă ce este bine pentru dumneavoastră. Ei vor să vă ajute să vă eliberați încet de toate emoțiile și legăturile pe care le-ați avut în viața dinainte... dar celor dragi s-ar putea să le fie greu să accepte ceea ce trebuie să faceți. Totuși, încheierea relațiilor și eliberarea, în cele din urmă, de legăturile pământești sunt un pas necesar pentru ca să înaintați în călătoria din lumea cealaltă.

A lăsa totul în urmă și a merge mai departe

Ca suflet proaspăt trecut în lumea cealaltă, este vital să tăiați toate legăturile care vă țin încă ancorați în materialism, cu ego și concentrat asupra lucrurilor materiale din jurul dumneavoastră - nu contează cât de mic sau de mare ar fi acest ego. Va trebui să trăiți în întregime în forma de suflet și să renunțați la lucrurile care contau pentru dumneavoastră când erați încarnați, cum ar fi mașini, case, emisiuni TV și alte chestiuni care vă plăceau și pe care le doreați în viața dumneavoastră de om. (De aceea, atunci când un spirit apare chemat de un medium, nu va vorbi despre bani, ci mai degrabă va râde și va sublinia, *Ai cheltuit bani*, pentru că el urmărește ce se petrece.)

Eliberarea este parte a procesului de evoluție prin care trece sufletul în lumea cealaltă. Dar fiți siguri că, în forma de suflet, nu veți pierde sentimentele pe care le aveați față de oamenii de pe pământ. Nu veți pierde nici amintirile momentelor speciale - acele amintiri sunt și ele importante pentru evoluția dumneavoastră, din moment ce veți porni de la ele pentru a învăța lecțiile din viața viitoare.

Totuși, alte lucruri care obișnuiau să fie importante pentru dumneavoastră nu vor mai însemna nimic. De exemplu, obiectele și posesiunile materiale nu au nicio valoare acum. Etichetele de orice tip vor dispărea, iar acest lucru cuprinde porecle, ba chiar și prenume. În lumea cealaltă vă întoarceți la numele original al sufletului dumneavoastră, care este numele adevărat. Cum am menționat într-un capitol anterior, timp de mulți ani, fiul meu, Charlie, insista să îl numesc „Sam”, din moment ce acesta era numele pe care îl avea în „rai”:

Ariel explică mai multe despre lucrurile de care se agață sufletele:

Persoanelor de pe pământ le-ar plăcea ca spiritele să își amintească anumite lucruri din viață, când se întorc să comunice cu ele, cum ar fi melodia lor favorită și culoarea lor preferată. Dar aceste chestiuni nu sunt semnificative.

A fi suflet nu înseamnă pierderea personalității; aceasta va dăinui. Ceea ce rămâne în memorie sunt lucrurile importante, cum ar fi momentul învățării unei lecții de viață și amintiri legate de membrii familiei. În mod special vor fi prețuite și reținute momentele care v-

au schimbat viața. Restul nu sunt relevante. Sună dur, dar așa stau lucrurile. Veți păstra numai ce este cu adevărat important.

Trebuie să subliniez aici că, deși sufletele rămân, în general, aproape de cei de pe pământ, unele nu vor să se întoarcă și să le arate celor dragi vreun semn al prezenței lor. Ca persoane rămase în urmă, faptul că nu primim nicio vizită ar putea să fie extrem de frustrant și să ne facă nefericiți. Este greu de acceptat că omul la care țineam pur și simplu s-a „dus”. Dar ceea ce trebuie să înțelegeți este că, atunci când avem de-a face cu un suflet, avem de-a face cu o personalitate. Dacă o persoană a fost încăpățânată în viață, va rămâne încăpățânată și în viața de apoi, mai ales imediat după momentul trecerii, datorită puternicei asocieri cu legăturile pământești.

Sunt multe motive din cauza cărora sufletele ar putea să nu viziteze sau să nu își facă prezența cunoscută în fața familiei și a prietenilor care îi jlesc: unele dintre ele încă se luptă să accepte faptul că au ajuns dincolo, în ciuda pregătirilor prin care au trecut; altele nu vor să se întoarcă pentru că este prea dureros pentru ele să vadă suferința celor rămași în urmă, pe când alții și-au luat deja adio și abia așteaptă să înainteze în tărâmul lumii de dincolo. Trebuie să vă gândiți cum era persoana pe când trăia, iar asta va ajuta la explicarea prezenței ei (sau lipsei prezenței ei) la scurt timp după trecere.

Povestea Natashei

Am avut multe experiențe personale legate de suflete care s-au întors la scurt timp după ce au murit și, deși ar trebui să fiu obișnuită cu astfel de evenimente, ele încă mă surprind. Următoarea povestire arată modul în care un suflet se poate întoarce pe pământ la foarte scurt timp după trecere. M-a învățat că impactul unei astfel de incursiuni poate fi uriaș, pentru că un suflet aflat în vizită are capacitatea de a influența în bine o persoană dragă și de a o ajuta să își continue viața. Cred că povestirea care urmează este foarte frumoasă și este un mod plăcut de a încheia acest capitol.

Draga mea prietenă Frankie Leigh avea o nepoată numită Natasha Schneider, care era o faimoasă cântăreață și compozitoare în Rusia și în Statele Unite. Natasha se lupta cu cancerul de un timp, așa că, la

recomandarea lui Frankie, a început să vină la mine pentru ședințe de terapie - apoi, în ultimele stadii ale bolii ei, am vizitat-o eu acasă. Chiar dacă nu era conștientă în acel moment, atunci când se pregătea să treacă dincolo, am putut să comunic cu ea în modul în care am făcut-o cu Buni Frances, numai prin gânduri. Destul de interesant este faptul că Natasha mi-a arătat că vrea să îl ajute pe soțul ei, Alain Johannes, să își urmeze pasiunea pentru muzică, iar eu i-am transmis lui această informație.

Natasha se luptase din greu și mult timp cu boala ei, dar la un moment dat a trebuit să îi spun lui Frankie că nepoata ei nu va reuși să treacă de asta. Ședințele de terapie vindecătoare nu îi tămăduiau trupul, în schimb îi ajutau sufletul să se pregătească pentru tranziție. Alain, Frankie și restul familiei au trebuit să se obișnuiască cu ideea că o vor pierde în curând pe draga lor.

Plecam spre Anglia și, în drum spre aeroport, am trecut să o văd pe Natasha. Știam că o vedeam pentru ultima oară și mă simțeam vinovată că nu voi putea să îi ajut sufletul să facă acea trecere finală. Odată ajunsă în Anglia, am mers la biserica mea Spiritualistă locală, Grupul Spiritual Studley, și am luat loc în public, în timp ce un medium aflat pe scenă dădea mesaje spectatorilor. Am simțit o prezență și brusc am simțit nevoia să îmi verific telefonul. Era textul de care mă temeam.

Natasha a cântat într-o trupă numită Eleven, și a trecut dincolo la ora 11:11, liniștită, în somn. Am fost nevoită să ies din încăpere pentru un timp foarte scurt, ca să îmi revin, iar când m-am întors mediumul a început să mi se adreseze și să îmi transmită un scurt mesaj din partea Natashei. În drum spre casă m-am oprit la magazin. Întorcându-mă în mașină, am văzut-o brusc pe Natasha cum stătea în scaunul pasagerului, zâmbind cu zâmbetul ei frumos și având un aspect radiant. Am închis ochii și am primit de la ea un mesaj pentru Alain, soțul ei devotat, în care spunea că, deși trecuse dincolo, îi va fi întotdeauna alături și îl va ajuta să își îplinească visurile.

Pentru mine nu este ceva neobișnuit să primesc vizita unui spirit la foarte scurt timp după ce acesta a trecut dincolo. De aceea a apărut Natasha, pentru că știa că îi voi transmite direct mesajul lui Alain. A fost modul ei de a spune, *Uite! Sunt aici și sunt bine!* Iată exact mesajul de la Natasha, pe care i l-am trimis lui Alain prin SMS: *Împăcată, fără durere, și a fost plăcut să plec. Te iubesc și îți mulțumesc. A fost mai ușor decât credeam. Fii puternic, iubitele!*

Alain face parte acum dintr-o formație numită Them Crooked Vultures și călătorește prin toată lumea ca muzician de succes. Împreună, Natasha și Alain au scris cântecul „Time for Miracles” care de curând a fost înregistrat de către Adam Lambert, concurent la American Idol și stea pop în ascensiune. De fiecare dată când ceva uimitor se întâmplă în viața lui Alain, familia spune la unison: „Asta e Natasha!”

* * *

Sper că aceste câteva ultime capitole v-au ajutat să vă formați o idee referitoare la ce vă așteaptă după ce treceți dincolo, părăsind această lume. Acum, Partea a treia vă duce prin stadiile vieții de dincolo, o perioadă în care vă concentrați asupra acceptării tuturor lucrurilor petrecute în viața dumneavoastră de pe pământ, ajungând să admiteți tot și să vă simțiți împăcat cu oamenii și evenimentele. Pe parcursul acestui proces și cu sprijinul grupului dumneavoastră de călăuze spirituale, veți trece prin renașterea în viața de apoi.

Partea a treia. Călătoria tămăduirii

Capitolul 10

Inițierea: sala de așteptare

Odată întorși din călătoria pe pământ, începeți călătoria tămăduitoare inițiativă în viața de apoi. Ați fost pregătiți pentru aceasta la trecerea prin vâl, apoi în lumina albă, întâlnind spiritele cu care aveți legătură și desfăcând legăturile pământești. Fiecare dintre aceste

evenimente a fost planificat cu grijă și organizat pentru a vă ajuta să continuați evoluția ca suflet.

Ariel explică importanța crucială a călătoriei tămăduitoare:

Tămăduirea este un proces important prin care trebuie să treacă toate sufletele în timpul șederii lor în lumea cealaltă - din cauza amărăciunii, durerilor, suferinței sau bolilor îndurate în viața anterioară - și nu este ușor. Dar este o parte necesară a renașterii și toată lumea trebuie să se treacă prin ea, înainte ca sufletului să îi fie permis a transcende în tărâmurile superioare pentru învățare mai profundă într-o dimensiune mai mult spirituală.

Multe suflete trec în lumea noastră considerând că au dus o viață spirituală plină și de aceea înțeleg lucrurile legate de lumea cealaltă, dar de obicei nu este adevărat. Odată ce începe inițierea în procesul de tămăduire, metaforic vorbind, li se deschid ochii și ajung să vadă lumina. Treaba noastră este să facilităm înțelegerea a ceea ce au sufletele de realizat aici. Acesta este un lucru pe care noi nu îl putem face pentru ele, deoarece este parte a procesului de vindecare.

Unele suflete ajung în lumea cealaltă având nevoie să se vindece fizic de durerea și suferința îndurate de trupul lor - iar corpul lor energetic sau aura are adeseori nevoie, de asemenea, de reparare. Dacă vin aici extrem de slăbite, acest lucru poate explica de ce prima lor întoarcere pe pământ este foarte scurtă. Aceste suflete trebuie să acumuleze energie, ca să facă față procesului de vindecare și să fie gata să învețe și să înțeleagă lecțiile vieții lor.

În propria noastră călătorie, fiecare pas este vital pentru evoluție. Desigur, grupul de suflete de sprijin ne va călăuzi și este important să îi urmăm sfatul. Chiar dacă am mai parcurs acest proces, atunci când am trecut dincolo în timpul încarnării anterioare, putem cu ușurință uita cum este. A rata vreunul dintre pași poate avea impact asupra vieții noastre când ne reîntoarcem pe pământ, afectând modul în care ne ducem și ne acceptăm viitoarea viață.

Sufletul nostru se schimbă în permanență, evoluează și învață, așa că trebuie să urmăm procesul care a fost planificat pentru noi. Nu este

întotdeauna cel mai ușor lucru de făcut - etapa de tămăduire este o etapă care nu place chiar așa de mult majorității spiritelor. Dar, precum veți citi în continuare, înainte de a veni timpul nostru, putem să ne schimbăm perspectiva referitoare la modul în care ne trăim viața și la modul în care interacționăm cu oamenii. Acest lucru în sine va fi parte a procesului de tămăduire... și este adevărat că vindecarea este esențială în viața aceasta, ca și în viața de apoi.

Vindecarea pe amândouă planurile

Procesul de tămăduire de pe pământ este extrem de asemănător cu ceea ce trebuie să faceți în lumea cealaltă. În viață avem nevoie să ne revenim după relații care ne-au dezamăgit sau ne-au făcut rău, catastrofe financiare, dependențe - toate situațiile negative ce derivă din faptul că suntem oameni. În mod normal suferim o perioadă, iar apoi, la un moment dat, suntem gata să mergem mai departe.

Nu există mod corect sau greșit de a aborda o situație negativă, dar este mai bine să nu o ignorăm sau să îi permitem să se închisteze în noi. Este mai bine să îndepărtăm în mod conștient acele lucruri care ne blochează viața, ca să putem continua să evoluăm. De câte ori ați luat hotărârea să vă retrageți dintr-o relație care nu era bună, de exemplu, și, brusc, viața dumneavoastră s-a schimbat, și ceva mai pozitiv vi s-a întâmplat. Cum se spune: o ușă se închide, alta se deschide.

Ne putem pregăti pentru călătoria vindecării din viața cealaltă îmbogățindu-ne din punct de vedere spiritual viața de pe pământ, cât mai mult posibil. Orgoliul este un factor care intervine aici, pentru că poate împiedica înțelegerea și trăirea unui adevăr spiritual fundamental - și anume că viața noastră este exact cum a fost ea destinată să fie. Este dificil pentru ego să accepte că totul este *așa cum ar fi trebuit să fie*.

Când orgoliul ne influențează toate deciziile și alegerile, asta împiedică evoluția spirituală. Putem evita intervenția orgoliului acceptând tot ceea ce ne dă viața, și apreciind totul - chiar și lucrurile grele - din moment ce ni s-au dat dintr-un motiv și scop anume. Trebuie să știm că noi înșine ne-am planificat viața în modul în care se petrece ea, stabilind totul înainte de a veni pe această planetă, ca plan pentru evoluția sufletului. A fi conștienți de această realitate va face viața de pe pământ, ca și viața de apoi, mai ușor de acceptat și mai plăcută.

Ca oameni pe pământ, căutăm tot timpul căi de a ne face viața mai bună și căutăm ceea ce credem noi că ne lipsește. Poate pare mai grasă capra vecinului, dar adeseori nu este. Adevărul este că orice am avea în acest moment anume, posesiuni, relații, circumstanțe, oricât ar fi ele de grele - este exact ceea ce ne era destinat să avem. Eu, în acest moment, pot spune că am tot ceea ce am nevoie. Cum stau aici și scriu, am muzică să ascult, laptopul meu ca să pot scrie, vederea, știința de a scrie la calculator, cunoștințele mele despre lumea cealaltă, grupul meu de suflete călăuzitoare și, în suflet, dragoste, care mă susține tot timpul în care scriu această carte. Nu îmi lipsește absolut nimic!

Atunci când și dumneavoastră veți fi capabili să acceptați realitatea că în orice moment aveți tot ceea ce vă trebuie, veți găsi calea de a fi fericiți cu ceea ce aveți. Nu este vorba de a trăi în lux, de a avea, de exemplu, diamante mari, de a fi îmbrăcat după ultima modă sau de a locui în cea mai nemaipomenită casă. Este vorba de a avea dragoste în inimă, iar asta înseamnă a accepta că soarta pe care o avem este perfectă pentru noi - indiferent care ar fi ea. Asta este ceea ce va trebui, în cele din urmă, să acceptăm, în timp ce trecem prin călătoria tămăduitoare din lumea cealaltă. Viața înseamnă dragoste, nu lucruri materiale.

Unii bărbați sau femei consideră că viețile lor sunt prea dificile, că sunt victime ale vieții. Și da, unii oameni au mai multe bătălii de dat decât alții. Dar, citind această carte, veți descoperi că, de fapt, vi se dă ceea ce ați ales. V-ați ales viața pentru un motiv, și este important să realizați aceasta. Niciodată nu trebuie să priviți spre alții și să fiți geloși pe posesiile lor materiale; în realitate s-ar putea ca dumneavoastră să fiți mult mai fericiți, iar în viața dumneavoastră să fie mai multă dragoste.

Înțelegând aceste lucruri, tranziția noastră prin etapele vindecării din viața de apoi, ca și restul drumului vor fi mai ușoare. Și în viața de pe pământ, ca și în viața de apoi, lucrurile se petrec la fel, este nevoie să înțelegem și să acceptăm că ne aflăm întotdeauna în locul potrivit la momentul potrivit. Avem toate informațiile de care avem nevoie în acest moment - nimic nu este ascuns sau ținut deoparte - și mereu vom primi ceea ce avem nevoie, în momentul în care avem nevoie.

* * *

Aici, Ben vorbește despre a privi în noi înșine, pentru răspunsuri, în timpul vieții, și modul în care această căutare interioară este legată de procesul de tămăduire din lumea cealaltă:

Tuturor ni se oferă ajutor pe parcursul drumului, dar unii dintre noi aleg să nu accepte acel ajutor și, drept rezultat, au o viață dificilă. Desigur, ai liber arbitru și poți alege ce dorești, dar vei ajunge să îți dai seama că viața ta este grea pentru că nu ai căutat în tine ajutorul, iar răspunsurile se află acolo. Poți spune că ai făcut asta. Dar oare este așa? S-ar putea să fi citit o carte în timp ce încercai să îți liniștești mintea și să oprești trăncăneala fără sfârșit a gândurilor și sentimentelor tale. Dar oare ai ales să vezi cu ochii deschiși, să îți pui viața sub lupă și să analizezi fiecare aspect utilizând călăuzirea pe care ți-o oferim?

A privi în interior înseamnă să ai curajul să privești în străfundul motivelor, dorințelor și celor mai adânci temeri ale tale - să le vezi pe toate - nimic ascuns, nimic negat. Dar nu oricine vrea să caute atât de adânc. Este unul dintre cele mai grele și cele mai puțin plăcute lucruri de făcut. De aceea atât de mulți oameni se zbat și spun că viața este dificilă, grea. Nu au căutat în adâncuri și nu și-au găsit cu adevărat eul. Viețile lor ar putea fi extrem de exteriorizate, organizate ca să placă altora, și nu lor înșile, așa ca să nu fie niciodată nevoiți să privească în interiorul lor. Chiar dacă ar încerca să facă asta, nu le-ar plăcea răspunsurile găsite, pentru că acele răspunsuri s-ar putea să îi forțeze să se schimbe și să iasă din zona lor de confort. Realitatea este că la un moment dat va trebui să privești în interior și să faci față la tot ce ai ignorat. Dacă amâni procesul până în ziua Z, atunci amâni inevitabilul și nu faci decât ca lucrurile să devină mai grele atunci.

Nu este niciodată ușor, dar trebuie să faci acest lucru interior în timpul vieții, ca să poți merge mai departe - sau să îl faci în viața de apoi, unde ți se va cere, în timpul călătoriei de vindecare. Când îți vei examina viața atunci, toate simțurile îți vor fi extrem de agile și emoțiile vii, ca să poți percepe cu adevărat orice nu ți s-a arătat în timpul vieții. Așa că de ce să nu trăiești asta cât ești încă pe pământ? De ce să fugi de acest lucru?

Uneori viața este grea, dar cele mai dificile situații sunt întotdeauna cele care ne ajută, dacă suntem dispuși să ne examinăm existența în mod cinstit. Aceasta este calea către fericirea supremă și aici, și în viața cealaltă. De atâtea ori m-am aflat în situații despre care îmi imaginam că m-ar face fericită și nu a fost așa. Acum îmi dau seama că am trecut prin acele experiențe dificile pentru că ele m-au făcut să îmi dau seama ce voiam și de ce aveam nevoie cu adevărat - iar apoi, cu noul meu mod de a vedea lucrurile, mi s-a întâmplat. Uși închise și uși deschise este un adevăr simplu pe care trebuie să îl înțelegem pentru a putea fi fericiți.

Ce au toate astea de a face cu supraviețuirea sufletului? Ca să simplificăm, este pur și simplu uman să trecem prin situații dureroase și grele, pentru că așa învățăm și evoluăm. La fel se întâmplă și în lumea cealaltă. Cu alte cuvinte, toate lucrurile prin care trecem în viață ne vor ajuta în lumea de apoi.

Ba mai mult, tămăduirea prin care trecem în viața de apoi va elibera tot ce a fost negativ în viața pe care am trăit-o pe pământ. Dar pentru ca acest lucru să se întâmple trebuie să privim viața noastră și să o analizăm cu atenție - un proces care începe cu verificarea Contractului inițial al Vieții, care urmează să fie descrisă mai încolo în acest capitol. Odată ce am avansat în călătoria noastră de tămăduire, suntem liberi să transcendem către tărâmurile mai înalte ale lumii celeilalte, cu un suflet pur, îmbogățit cu dragoste și care nu mai este întinat de tot ce a fost negativ în viața noastră.

Scurtă privire asupra călătoriei

Acum aș dori să ofer un scurtă sinteză a călătoriei de tămăduire, utilizând o analogie originală pe care o folosesc în mod frecvent.

Să ne imaginăm un magazin mare, cum ar fi Marcy's sau Sears. Asemenea lumii celeilalte, acest magazin are multe zone diferite, pentru ca, în timpul aprovizionării, cantitatea mare de marfă să aibă loc să fie manevrată, de la sosire până la eventuala așezare în rafturi. La fel se întâmplă și în lumea cealaltă, în timp ce sufletele înaintează într-un flux continuu al vindecării și evoluției.

Unii dintre cei care citesc aceasta s-ar putea să se simtă jigniți de un astfel de exemplu, considerându-l lipsit de respect. Dar eu l-am folosit mulți ani pentru a-i ajuta pe cei de pe pământ să înțeleagă procesul

trecerii în lumea cealaltă și calea tămăduirii. De multe ori, în timp ce ofeream ședințe de comunicare spirituală, le-am auzit pe călăuzele mele zicând: *Spune-le analogia cu magazinul...* ceea ce și fac. Îi ajută pe oameni să cuprindă cu mintea întreaga mărime a lumii celeilalte și este, de asemenea, un mod ușor de a înțelege felul în care este organizată aceasta. Așa că, dacă puteți, vă rog să lăsați ofensa la o parte, în favoarea clarității și a înțelegerii.

Un alt lucru important, înainte să încep cu analogia: într-un magazin universal drumul mărfii, de la producător până la așezarea în rafturi, urmează un progres liniar, de la A la B la C, pe când experiența unui suflet în lumea cealaltă nu este nicicum liniară. În loc de asta, evoluția sufletului este ciclică, ceea ce înseamnă că mișcările lui includ multe întoarceri. Un suflet poate să meargă de la A la B, apoi înapoi la A, înainte să ajungă la C. O astfel de evoluție ciclică este calea pe care o ia orice vindecare, fie ea de pe pământ sau din lumea cealaltă. Țineți minte acest mare adevăr în timpul citirii acestei secțiuni - și, de asemenea, în capitolele următoare, în care este descrisă calea tămăduirii - pentru că eu mă bazez pe progresul liniar pentru a mă face înțeleasă.

Deci, utilizând analogia, fiecare magazin universal are o zonă unde sunt primite bunurile nou sosite, de obicei o deschidere pe unde intră marfa. În mod similar, în încăperea întâmpinării din lumea cealaltă, sufletele nou sosite sunt primite de către grupul lor de călăuze, după ce au trecut prin lumina albă, așa cum ați citit mai înainte.

Întorcându-ne la magazin, după ce intră, marfa este verificată, un proces numit, de regulă, „recepția mărfii”. Apoi se face un inventar, ca magazinul să știe ce a venit cu ocazia transportului respectiv. Pentru sufletele din lumea cealaltă, sala de așteptare este intrarea sau începutul călătoriei tămăduitoare. Aici, sufletele trec printr-un inventar a ceea ce au și, respectiv, ceea ce nu au realizat în viață, verificându-se prin confruntarea cu înțelegerile făcute dinainte de naștere sau Contractul Vieții.

Odată ce s-a făcut recepția mărfii, ea este dusă într-un raion de depozitare, pentru sortare, înainte de a fi pusă pe raft. Ca suflet în lumea cealaltă, petrecem un oarecare timp într-o zonă numită „camera de examinare” în care sortăm fiecare aspect al vieții de până acum. Aici facem evaluarea vieții și avem șansa de a îndrepta relele comise pe pământ.

În magazinul universal, marfa care a fost sortată este gata să fie dusă la raft, pentru a fi așezată în departamentul potrivit. În lumea cealaltă, sufletele care și-au încheiat evaluarea vieții sunt gata să înainteze către diferite încăperi ale rutei tămăduirii, pentru o terapie mai avansată, astfel încât să continue să învețe și să evolueze.

Călătoria tămăduitoare fiind aproape gata, sufletele vin în camera gardienilor, care este similară cu locul în care lucrează managerii și stau paznicii din magazinul universal, în lumea cealaltă acesta este nivelul înțelepților și al altor entități foarte evolute, a căror treabă este să ajute sufletele să își estimeze progresul și să facă planuri pentru activități viitoare în lumea cealaltă. Pentru cei care se întorc la o viață terestră există camera de selecție, care este similară locului din magazin unde marfa returnată este strânsă pentru eventuala înlocuire. Sufletele din camera de selecție sunt pregătite pentru reîncarnare, li se permite să vadă și să își aleagă părinți posibili și situații pentru următoarea lor ședere pe pământ.

Deasupra camerei gardienilor și a camerei de selecție se află uriașa întindere a lumii celeilalte, incluzând domeniile îngerilor și al lui Dumnezeu, un loc pe care eu îl numesc Sursa. Pentru acestea nu există vreo analogie terestră, deci nu voi încerca să fac așa ceva.

Începe inițierea

Începutul formal al căii tămăduirii are loc în sala de așteptare. Rămânem aici până când ne vine rândul să fim strigați și să ni se arate Contractul inițial al Vieții. Acesta cuprinde înțelegerile făcute cu spiritele înainte de a începe viața anterioară.

Aici vom fi primiți și trimiși să mergem cu grupul de suflete asemănătoare nouă către diverse drumuri și încăperi ale căii tămăduirii. Întorcându-mă la analogia mea cu magazinul universal, după ce au fost verificate, mărfurile sunt grupate și trimise către secțiuni diferite ale magazinului. De exemplu, pălăriile de damă se îndreaptă într-o direcție, în timp ce pantofii bărbătești merg către alta. La fel se petrece și cu sufletele, suntem conduși, împreună cu grupul nostru, către locul potrivit. Nu există niciun motiv de teamă în acest proces, deoarece toată

dragostea pe care am simțit-o când am trecut dincolo este încă în noi, o stare care nu se va schimba niciodată.

În timp ce ne așteptăm rândul să fim primiți, avem șansa de a ne obișnui cu experiențele lumii celeilalte. Am menționat cum timpul trece mai repede și activitatea se desfășoară la o viteză mai mare, într-atât de mare încât, dacă am privi lumea cealaltă cu ochii omenești, nu am vedea decât un abur de forme mișcându-se de colo-colo la viteze foarte mari.

S-ar putea să fi remarcat acest fenomen pe când erați încă în trupul vostru, observând mici scântei cu colțul ochiului. Acesta este un semn că spiritele încearcă să comunice cu noi dându-ne semnale observabile cu ajutorul vederii periferice. Spre deosebire de suflet, trupul trebuie întâi să reacționeze la ceea ce văd ochii, apoi acest lucru trebuie să fie înregistrat de creier, pentru a putea transmite mesaj mușchilor. Atunci când mușchii reacționează, ființele umane acționează sau exprimă o emoție. Mecanica trupului omenesc încetinește procesele care sunt foarte rapide pentru sufletele eliberate de corporalitate.

Există și alte fenomene cu care trebuie să ne obișnuim în viața de apoi, de exemplu lipsa zilelor și a nopților. Sufletel nu au nevoie să doarmă, dar, dacă doresc să se odihnească, pot face asta. Deși sunt legate de lumea noastră, ele se află într-o dimensiune total diferită și de aceea nu au nevoie de noapte și de zi. Sufletele nu au nici gen, deci nu există suflete femei și suflete bărbați - dar continuă să păstreze anumite aspecte ale personalității lor de pe pământ.

Un lucru minunat legat de lumea cealaltă este faptul că nu există ostilitate sau pericol, totul este calm și liniștit. Vom descoperi că atmosfera este una plăcută în care ne simțim bine-veniți tot timpul, iar acest fapt ne asigură că nu avem a ne teme de nimic. Totuși, există propria și unica noastră stare a minții, care ne însoțește. Deci, oricare am decide să fie acea stare a minții, creăm experiențe din ea, exact cum se petrece și pe pământ. Prin urmare, putem proiecta o stare negativă a minții și să primim drept răspuns negativitate. La fel, dacă îndreptăm spre exterior energie pozitivă, primim înapoi atitudini pozitive. *Lucrurile care se aseamănă se atrag* este o regulă și în lumea cealaltă, și pe pământ.

Ben ne împărtășește următorul comentariu, pentru a explica mai aprofundat ce se petrece în sala de așteptare:

Călăuzele te vor duce să te imbarci în călătoria tămăduirii din lumea cealaltă. Procesul poate dura ceva timp, dar trebuie să ții minte că aici timpul nu este la fel cu cel de pe pământ. Nu există natura reală a timpului; el nu are sfârșit.

Ți se dă o listă de verificat, cu informații luate din Contractul pe care l-ai încheiat înainte de a te întoarce pe pământ pentru cea mai recentă încarnare. Pe această listă sunt lucrurile pe care ai fost de acord să le realizezi în viață, lecțiile pe care ai fost de acord să le înveți, persoanele pe care ai fost de acord să le ajuți și care trebuiau să te ajute. De asemenea, include oamenii care ar fi trebuit să aibă un impact asupra vieții tale (și modul în care ar fi trebuit să o facă), faptele bune și cele rele pe care urma să le faci, problemele de sănătate pe care urma să le întâmpini și modul în care urma să te refaci, pierderile și câștigurile financiare, iubirile care au sosit și au plecat din viața ta... tot ceea ce ar fi trebuit să realizezi se va afla pe acea listă, luat din Contractul Vieții tale. În plus, vor fi lucrurile suplimentare pe care le-ai obținut în timpul șederii pe pământ și care nu se aflau în acel Contract. Toate acestea sunt scrise pe listă, și trebuie să te confrunți cu ele în următoarea fază a căii tămăduirii, evaluarea vieții, pentru a te asigura că înaintezi în această călătorie tămăduitoare.

Îndeplinirea contractului și a destinului

În sala de așteptare suntem întâmpinați de un înțelept, un spirit călăuzitor, care are Contractul Vieții noastre. Când i-am fost prezentată lui Josiah, el mi-a spus că termenul *înțelept* este numai o etichetă și că nu se consideră a avea un statut mai înalt decât vreun alt suflet. Josiah mi-a spus clar că și el mai are de evoluat și de învățat, cum face toată lumea în viața de apoi - dar că este un spirit mai evoluat, ales să ia rolul de a verifica noile suflete pe când li se face inițierea în ceea ce înseamnă lumea cealaltă, ca și pentru alte roluri despre care voi relata în capitolele viitoare.

Așa cum mi-a transmis Ben și am scris anterior, Contractul Vieții conține lecțiile pe care ne-am însărcinat să le învățăm în timpul șederii

pe pământ. Cu toții avem un astfel de contract, o înțelegere pe care am gândit-o, cu ajutorul înțeleptului nostru și al spiritelor noastre călăuzitoare, ca să rămână înregistrată și să confirme lecțiile pe care le vom învăța.

Deoarece contractul este pe viață, încarnarea noastră este predestinată încă înainte de a ne naște. Totuși, ne rămân liberul-arbitru, alegerile și deciziile care nu sunt stipulate în Contractul Vieții noastre. Pentru a înțelege ceea ce pare a fi o contradicție - predestinarea și liberul-arbitru - urmați-mă prin următorul scenariu.

Imaginați-vă că plecați special să luați niște medicamente și trebuie să lăsați rețeta la farmacie. În timpul necesar preparării medicamentelor, decideți să mergeți la cumpărături. Pe când ieșiți din magazin, pe cale să vă întoarceți la farmacie, dați de un vechi prieten pe care nu l-ați mai văzut de mult. Decideți amândoi să vă opriți la o cafea să discutați despre ce vi s-a mai întâmplat de când nu v-ați mai întâlnit. Deci, planul predestinat era să luați rețeta - dar, în virtutea liberului-arbitru, ați modificat acel plan când ați decis să mergeți la cafea cu prietenul.

Unii ar putea pune problema dacă întâlnirea cu prietenul a fost cu adevărat întâmplătoare sau trebuia să aibă loc - cu alte cuvinte, era predestinată. Dar, dacă prietenul făcea sau nu parte dintr-un plan, asta nu contează, din moment ce mereu avem posibilitatea de a alege să facem altceva. Gândiți lucrurile în felul acesta: luarea rețetei este partea predestinată, dar *când* și *cum* decideți să o luați, asta ține de dumneavoastră. Acest lucru este similar cu contractul pe care l-am făcut în lumea cealaltă - care cere ca mai multe lucruri să fie realizate - dar mereu vor exista teste și încontinuu vom face alegeri, mulțumită liberului-arbitru.

* * *

Contractul Vieții este sacru, ceva ce trebuie onorat. În timp ce îl verificăm, cu ajutorul unui înțelept, ne uităm la acele lucruri pe care nu le-am făcut și încă trebuie să le realizăm. Vor fi incluși în acele înțelegeri și oamenii care sunt importanți pentru noi, cei care ne sunt învățători pe pământ și în lumea cealaltă. Aceștia sunt de obicei persoane care fac parte din familia noastră de suflete de mai multe vieți, mai ales cei care au fost trimiși să aibă un impact asupra existenței noastre. De exemplu, s-ar putea să avem un contract care implică o persoană cu care avem o legătură romantică. S-ar putea să nu rezistăm ca cuplu, dar tot trebuie să

îndeplinim termenii contractului cu acea persoană, realizând orice lecție pe care am fost de acord să o învățăm alături de el sau de ea.

Permiteți-mi să vă explic asta mai bine, cu un exemplu personal. Într-una din viețile mele trecute am rămas gravidă cu un bărbat care acum este Simon, tatăl copilului meu. În acea viață, el nu a fost de acord să păstrez copilul și nici mama mea nu a vrut (mamă care nu este mama mea din această viață). Cedând la presiunile lor, am fost de acord să fac un avort ilegal, pe care nu îl doream, și, cum pe timpul acela nu se foloseau anestezice pentru astfel de operații, a fost foarte dureros. Din cauza complicațiilor apărute ca urmare a procedurii am făcut infecție uterină, care s-a extins în tot corpul și în cele din urmă mi-am pierdut viața.

Asta este foarte interesant, pentru că în această viață am avut serioase probleme uterine. Deși mi s-a spus timp de mulți ani că nu o să pot avea copii din cauza acestora, dar și a altor probleme medicale, miracolul s-a întâmplat atunci când l-am întâlnit pe Simon și am rămas gravidă.

Un lucru de asemenea interesant este faptul că mama mea mi-a spus să mă gândesc de două ori înainte să mă hotărăsc să păstrez copilul, deoarece tocmai încheiasem o relație și era îngrijorată de faptul că începeam o alta. Dar m-am gândit că va fi singura mea șansă să am un copil, așa că am decis să țin sarcina și să îl am pe Charlie. (Și am avut dreptate, a fost singura mea șansă, am făcut histerectomie la scurt timp după ce el s-a născut.)

Chiar dacă eu și Simon nu mai suntem împreună, avem o relație bună, depășind multe dificultăți, amândoi. Ca suflete care au împărțit multe vieți, contractul ne cerea să ne întâlnim din nou în această existență și să avem un copil împreună. Cred că și mie, și lui Simon ne era destinat să fim părinți, în această viață, ca și în viața dinainte, ca să ne ajute să înfruntăm responsabilitățile, de asemenea, cred că Charlie ne-a ales ca părinți pentru că noi îi puteam oferi lecțiile de care avea nevoie pentru a avea impact asupra multor alora cu propriile sale puteri spirituale. Și pot să vă spun cinstit, cu mâna pe inimă, că acest băiat mi-a salvat viața de mai multe ori.

Trebuia să fiu părinte și să evoluez cu ajutorul acestei experiențe, să ajung să înțeleg oamenii mai bine și să apreciez dragostea și responsabilitatea. Toate acestea au fost stabilite în Contractul Vieții mele, iar eu mi-am ales viața - ca și dumneavoastră - înainte să ajung pe

pământ, în baza a ceea ce aveam nevoie să realizez în această încarnare și a ceea ce rămăsese neterminat din încarnările trecute.

Propriul dumneavoastră Contract de Viață este o înțelegere la care nu puteți renunța, vă leagă pe mai multe vieți. Suntem conduși pe parcursul tuturor acestor vieți de către călăuzele spirituale care, fără știința noastră, ne pun în situații în care vrem sau nu vrem să ne aflăm, dar care sunt necesare pentru a aduce următorul eveniment important pentru îndeplinirea Contractului. Vom fi așezați, „aparent întâmplător”, alături de oameni care ne vor schimba viața, dar nimic din acestea nu este, cu adevărat, o coincidență. Suntem conduși și ghidați conform unui plan care ne va ajuta să ne îndeplinim Contractul la maximumul capacității noastre. Dacă ne lăsăm conduși de univers și nu forțăm lucrurile în viață, ne vom îndeplini Contractul în modul în care a fost menit.

Întâlnirea celor cu care am făcut un contract pentru a realiza ceva anume nu este întotdeauna sesizabilă sau ușoară. De exemplu, eu am întâlnit de curând pe cineva despre care știu că este parte a Contractului Vieții mele, cum și eu sunt parte din Contractul acelei persoane, totuși, încă nu am descoperit în întregime ce trebuie să facem împreună. Știm amândoi că, fiind împreună, vom ajuta mulți oameni, însă este amuzant faptul că drumurile noastre s-au încrucișat într-un moment al schimbărilor pentru mine, ceea ce a creat multă agitație pentru amândoi, iar sincronizarea părea să fie mult prea proastă pentru ca noi să reușim să realizăm ceva important împreună. Oricât ne-ar fi plăcut ca relația noastră să fie mai ușoară, realitatea era că eram testați dacă putem trece de obstacole și, în același timp, lucra împreună, îndeplinind astfel Contractele amândurora, prin lecții învățate din faptul că drumurile noastre s-au intersectat.

Într-un timp scurt, este posibil să învățăm atâtea lecții încât să ne influențeze tot restul vieții. A ne ține mintea deschisă către spiritualitate sau a avea credință ne va ajuta în mod special să ne îndeplinim Contractul. De notat că termenul „credință” nu se referă neapărat la o religie, ci mai mult la a crede în noi înșine și în faptul că putem obține ceea ce ne dorim atât de mult, atâta timp cât este pentru un scop mai înalt și cât nu călcăm pe alții în picioare pentru a primi ce vrem.

A căuta în noi înșine răspunsuri este cheia pentru a dobândi călăuzirea care ne stă la dispoziție pe tot parcursul vieții. Meditația este, de asemenea, o practică-cheie pentru viață, deoarece, dacă putem trăi în prezent și putem să ne liniștim mintea pentru a ne concentra asupra

lucrurilor mai puțin materiale, vom primi toate uneltele pentru evoluție și vom realiza ceea ce trebuia să realizăm.

În încheiere, Ben ne reamintește cât este de important să privim în noi pentru a înțelege viața:

Meditația este cheia care îți dă acces la toate cunoștințele și la înțelegerea vieții, cu siguranță în viața pe care o duci acum și, de asemenea, în multe altele pe care le-ai dus înainte.

Un întreg univers te așteaptă să îl explorezi, dar nu vei înțelege înțelesul tuturor lucrurilor, ci numai al celor care contează pentru tine și pentru scopul tău în viață. Este uriaș și nimeni nu poate să cunoască vreodată tot ce se află în el. Există lucruri care contează și care sunt ascunse ochilor tăi, dar sunt și lumi întregi pe care le putem explora așa cum nimeni nu a făcut-o vreodată. Atât de multe ființe umane cred că în mintea lor logică le pot ști pe toate. Dar nimic din acestea nu are sens când este analizat. Cei care abordează viața în mod logic nu vor primi niciodată răspunsuri. În loc de asta, trebuie să lași răspunsurile să curgă prin tine și să permiți momentelor de revelație să îți vină în întâmpinare.

* * *

Multe persoane care au avut o experiență la limita morții spun la întoarcere că, înainte de a pătrunde prin vâl, le-a trecut prin fața ochilor întreaga viață. Acest lucru se întâmplă, într-adevăr, dezvăluindu-ne momentele semnificative care ne-au ajutat să ajungem unde suntem acum. Fie că e vorba despre întâlnirea anumitor oameni, primirea lecțiilor dure de viață sau intrarea pe o cale mai puțin umblată - toate sunt evenimente din timpul vieții care ne ajută la renașterea în viața de apoi.

În următoarea etapă a călătoriei tămăduitoare din lumea cealaltă vom trece de la sala de așteptare la camera de examinare, luând cu noi Contractul Vieții, pentru a încheia evaluarea vieții, care este unul dintre procesele cele mai dificile, dar pline de satisfacții, din timpul călătoriei tămăduitoare.

Capitolul 11

Evaluarea vieții: camera de examinare

În timpul unei meditații, înțeleptul Josiah mi-a explicat cum începe următorul stadiu al călătoriei tămăduitoare:

După ce ați fost primiți și vi s-a dat Contractul Vieții, sunteți escortați către următoarea etapă a căii tămăduirii, camera de examinare. Aici veți face o evaluare a vieții, fiind martorii celor mai importante evenimente din ultima voastră încarnare.

După ce ajungeți, veți fi așezați în mijlocul unui cerc și înconjurați de membri ai grupului vostru, care se țin de mână și își proiectează energia asupra voastră. Este o imagine minunată. Închipuiți-vă în centrul unei astfel de adunări, cu toate sufletele, călăuzele și ajutoarele din toate viețile voastre concentrate pentru a vă vindeca folosind energia lor spirituală.

În timp ce Josiah îmi descria scena de bun venit, care întâmpină sufletele când intră în camera de examinare, am putut să o văd în cel mai mic detaliu. De fiecare dată când mi se dă o astfel de viziune bogată a lumii celeilalte, îmi doresc să reușesc cumva să proiectez imaginea care se află în capul meu pe un ecran mare, astfel încât toată lumea să o poată vedea. Nu există cuvinte să poată descrie frumusețea și intensitatea a ceea ce am văzut, dar mă voi strădui...

În camera de examinare, spiritele par să fie aranjate într-un cerc, arătând ca niște becuri luminoase în formă tridimensională, radiind energie, care trece de marginile lor neclar conturate, pentru a se conecta unele cu altele și a forma un cerc de lumină. Sufletul nou sosit stă în mijlocul aceluși cerc, înconjurat de un grup care nu are decât un singur scop: să împrumute puterea energiei lui pentru tămăduirea aceluși suflet.

Poate fi copleșitor pentru un suflet să simtă atâta energie și sprijin. Așa cum am menționat, toate senzațiile și emoțiile sunt mai puternice în lumea cealaltă, așa că energia din jurul sufletului este extrem de intensă, ceva ce nu ar putea fi niciodată posibil pe pământ. Încercați să vă imaginați o sursă de energie electrică trecând prin toate sufletele din

încăpere și umplându-le cu o lumină care este atât de strălucitoare că ar orbi ochiul omenesc. Acum imaginați-vă cum, cu ajutorul unui întrerupător, intensificăm de o sută de ori acea energie și astfel v-ați putea face o idee despre ce încerc să spun.

Dacă sufletul se simte cumva epuizat din cauza timpului petrecut în sala de așteptare sau din cauza călătoriilor pe pământ, care au precedat această etapă, aici primește putere pentru următorul pas pe calea tămăduirii: evaluarea vieții.

Evaluarea vieții

Atunci când ne aflăm în lumea cealaltă, vom fi luați din cercul de întâmpinare pe care tocmai l-am descris și duși într-o zonă ca o scenă aflată în centrul camerei de examinare, pentru a începe revizuirea ultimei încarnări. Evaluarea vieții este unul dintre procesele cele mai grele prin care vom trece în lumea cealaltă, dar este poate cel mai important. Aici suntem confrunțați cu problemele nerezolvate pe care le-am creat în viața pe care tocmai am părăsit-o, simțind adânc durerea acelor probleme și acceptând rolul pe care l-am avut în apariția lor.

Un motiv care face această experiență să fie atât de dificilă este că în acest stadiu de început încă mai avem egoism, spre deosebire de sufletele mai evolute care au transforma fiecare parte a lor în energie pură și nu au nevoie de ego. Unele spirite aleg să nu urmeze calea spre care le îndreaptă călăuzele lor, păstrând un orgoliu puternic, chiar dacă se află în lumea cealaltă de ceva vreme. Totuși, pentru cele care urmează calea tămăduirii, așa cum sunt îndrumate, tot egoismul și orgoliul vor fi îndepărtate pentru a permite ca adevărata tămăduire și evoluție să înceapă.

Unele suflete au început deja procesul de a-și pierde egoul înainte de a ajunge în camera de examinare, posibil când au făcut prima călătorie înapoi pe pământ. Acolo au fost martorii propriilor lor răutăți și greșeli și au aflat ce credeau, de fapt, oamenii despre ei. De asemenea, au văzut și cât de mult erau iubiți - și, deși asta poate avea efectul opus, de a întări orgoliul, în general nu se întâmplă așa. Pentru mulți oameni, doar după ce egoismul a fost lăsat deoparte se simt vulnerabili și pot accepta dragostea.

Întorcându-ne la evaluarea vieții, trebuie să știm că, în timp ce trecem prin ea, călăuzele ne vor da puterea și curajul de care avem nevoie. Fiecare membru al grupului nostru a primit o îndatorire, care este corelată cu puterea sufletului lui și cu lecțiile pe care el însuși le-a învățat. Din cauza acestei împărțiri vom observa că în timpul diferitelor procese ale învățării vom fi mai apropiați de unele călăuze decât de altele. Maestrul va fi cu noi în timp ce facem evaluarea vieții, dar rolul acestui spirit va fi mai puțin important în acest stadiu. Maestrul ia mai degrabă sarcina de a superviza totul și acționează numai pentru a oferi un plus de sprijin, atunci când este nevoie pentru a stimula tămăduirea.

Desigur, nu rămânem niciodată singuri în perioada șederii în lumea cealaltă. În timpul etapelor tămăduirii, petrecem mult timp și împărtășim energie cu maestrul nostru, simțindu-ne bine și bucurându-ne unul de compania celuilalt. Veți rememora momentele petrecute împreună, în viața pe care tocmai ați părăsit-o, dar și momentele petrecute unul cu altul între vieți. Sufletul nostru pereche, dacă el se află în lumea cealaltă, va privi alături de noi evaluarea vieții, dar nu ne poate ajuta în acest proces. Vom avea suficient timp să fim alături de el după ce am parcurs această cale a tămăduirii.

Ben explică ce înseamnă să facem evaluarea vieții:

Vezi fiecare aspect al vieții tale, fie el bun, rău sau urât. Cuvintele pe care le-ai rostit, darurile pe care le-ai făcut, oamenii pe care i-ai îmbrățișat și modul în care ai trăit. În camera de examinare totul îți va sări, pur și simplu, în fața ochilor. Nu este un proces ușor, pentru că vei vedea durerea pe care ai cauzat-o și suferința prin care ai trecut. Vei trăi totul din nou, dar de data asta vei privi lucrurile din perspectiva altora. Vei putea înțelege momentele conflictuale din punctul de vedere al modului în care acțiunile tale au făcut rău altora. Și vei trăi durerea lor.

În evaluarea vieții ne vom privi viața ca pe un întreg, confruntându-ne cu tot, de la început până la sfârșit. Vom vedea ce impact am avut asupra oamenilor, modul în care ei ne-au influențat și vom urmări felul în care am făcut sau nu față situațiilor. Dar cel mai dificil lucru pe care va trebui să îl facem este să simțim durerea și suferința pe care le-am cauzat altora. Pe pământ nu ni s-a întâmplat niciodată așa ceva, din moment ce am trăit din propria noastră perspectivă și niciodată nu am știut cu

adevărat cum îi afectează pe ceilalți ceea ce facem noi. Acum ne vedem lecțiile din perspectiva celor care au suferit ca urmare a vorbelor și acțiunilor noastre. Este greu... și dacă acest proces nu este o motivare pentru a trata pe fiecare cu dragoste și respect pe pământ, atunci nu știu ce altceva este!

Martor al propriei vieți

În camera de examinare suntem martori ai evenimentelor din viața noastră, proiectate pe multe ziduri diferite, ca și cum ne-am afla într-un cinematograful cu mai multe ecrane. Totuși, interiorul acestei încăperi este organizat în așa fel încât să ne ofere o experiență de intensitate maximă, mai mare decât orice cinematograful de pe pământ. După cum descrie Ben:

Fiind rotundă și atât de mare, camera de examinare este aproape intimidantă. Gândește-te la cel mai mare hotel imaginabil, apoi dublează-i dimensiunile. Este aproape prea mare pentru a fi descrisă în cuvinte. Există acolo ceva ce tu ai putea să consideri structuri de marmură - dar păstrează în minte faptul că noi nu avem substanțele materiale care există în lumea ta, așa că fac descrierea în termeni pe care tu să îi poți înțelege.

Încăperea principală are un tavan asemenea unui dom, care este decorat cu desene și picturi, toate deosebit de frumoase și liniștitoare. Peste tot sunt decorațiuni de aur, extrem de multe în mijlocul camerei, care se mișcă pe măsură ce diferite aspecte ale vieții tale sunt proiectate pentru a fi revizuite.

Peste tot prin cameră, pe pereți, sunt așezate ecrane pe care se văd proiectate diferitele amintiri ale vieții tale. Stâlpii separă aceste ziduri, creând secțiuni pentru diversele ecrane, care sunt mai mari sau mai mici, în funcție de evenimentul la care ești martor. Unele secțiuni conțin mai multe ecrane, permițându-ți să vezi cum s-a petrecut un eveniment în mintea ta - și apoi, pe un alt ecran, felul în care același eveniment a fost receptat de o altă persoană. Iar pe alte ecrane vei vedea scene ale modului în care s-au simțit ceilalți, așa că

în fiecare moment poți avea mai multe amintiri și sentimentele asociate cu ele, proiectate în același timp. Tu și călăuzele tale sunteți singurii care vă aflați în camera de examinare, dar sunt și alte suflete care își așteaptă rândul. În timpul acestui proces nu stai jos, ci în picioare, nu te afli acolo ca să te relaxezi și să îți observi viața în mod pasiv. Te afli acolo ca să fii martor activ la lucrurile pe care le-ai îndurat și la impactul pe care acțiunile tale l-au avut asupra vieților altora.

În timpul unei meditații am primit mai multe informații referitoare la ceea ce se întâmplă în camera de examinare, de la Josiah, înțeleptul:

Pe când vă aflați acolo și vă priviți viața, veți înțelege lecțiile pe care le-ați primit, realizările voastre și modul în care ați reușit să le obțineți. Veți vedea, de asemenea, și sarcinile pe care ar fi trebuit să le îndepliniți, dar nu ați făcut-o. Folosind o listă din contractul inițial, este treaba voastră să observați sarcinile și lecțiile pe care nu le-ați realizat. Veți simți, de asemenea, durerea și suferința pe care le-ați cauzat, ca și bucuria și fericirea pe care le-ați adus în sufletul fiecărei persoane, individual.

Vedeți, scopul șederii pe pământ și al ființării într-un corp este să învățați. Da, am putea cu toții să trăim pentru totdeauna pe tărâmul spiritelor, dar suntem ființe extrem de evolute, cărora li s-a dat o planetă și un univers, așa că de ce să nu le locuim? Acest proces este unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit vreodată să le faceți. Este normal ca el să fie lung, durând trei sau patru săptămâni, după timpul de pe pământ, dacă este făcut conștient. Dar de fapt nu este foarte lung din perspectiva timpului nostru, întregul proces durând o oră sau două.

În timp ce ne aflăm în camera de examinare, avem șansa să oprim fiecare amintire pe care o vedem, să ne concentrăm asupra ei și să simțim profund emoțiile asociate cu ea. Vom avea posibilitatea să asimilăm momentul așa cum este, luând fiecare amintire în mod individual. Acesta este procesul nostru și putem să ne ocupăm de el în orice modalitate dorim. Unele suflete decid ca întâi să își vadă întreaga viață, iar apoi să o deruleze - oprind după anumite secțiuni, pentru a se

confrunța cu sentimentele care apar, fie ele de dragoste, de bucurie, de durere sau de suferință. Grupul de călăuzitori va fi acolo să ne ajute în timpul acestui proces, dacă este nevoie, dar inițial va trebui să abordăm singuri evaluarea vieții.

Cândva, un suflet care trecea prin evaluarea vieții a apărut în timpul unei ședințe de comunicare cu spiritele pe care o făceam eu, deoarece tocmai fusese martor al unor fapte negative ale lui de pe pământ și voia să ceară scuze și să facă lucrurile să fie mai bune. A fost o experiență minunată, una pe care nu o voi uita niciodată.

Ședința era pentru o tânără fată al cărei tată trecuse dincolo foarte repede, ca urmare a unui atac de cord. Când Bill și-a făcut apariția, i-a spus fiicei sale că, deși o iubea din tot sufletul, știa că nu a fost cel mai bun tată posibil și că îi supăraseră pe mulți din familie. A explicat că evaluarea vieții a fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut vreodată. Dar, realizându-și greșelile, voia să dea fiecărui membru al acelei familii nefericite un semn că îi părea rău.

Semnul pe care voia să îl lase era o bancnotă de un dolar care urma să le apară pe drum. Acest lucru mi s-a părut ciudat, din moment ce spiritele lasă monede pentru a fi găsite de cei dragi, dar am aflat că bancnota de un dolar era importantă pentru acest om, datorită asocierii acesteia cu numele lui - bancnotă se spune „bill” în engleză. Fiica a promis că se va asigura ca toată lumea din familie să știe că bancnota de un dolar este importantă și să fie atenți la ea.

În următoarele patru săptămâni, fiecare membru al familiei pe care acest bărbat îl rănise în viață a venit și i-a spus fiicei lui că a găsit un dolar pe drum și l-a luat, știind că era de la el.

Atunci când fata s-a întors pentru altă ședință, Bill și-a făcut din nou simțită prezența. Era fericit că mesajul lui fusese recepționat cu ajutorul ei și că reușise să ceară scuze persoanelor pe care voia să le contacteze. De atunci își dăduse seama că supăraseră mulți oameni în viața lui - așa că le-a trimis tuturor un indiciu al faptului că cerea scuze, de data asta a folosit apariția sau simbolul unui fluture pentru a le face semn. Când și-a făcut această a doua apariție, Bill a spus că, acum, în sfârșit, se simțea împăcat și era mulțumit cu legăturile pe care le făcuse cu toți cei pe care îi iubea.

Rețineți că toți cei care trec dincolo sunt duși în camera de examinare pentru evaluarea vieții, inclusiv cei care nu au putut intra în lumea cealaltă trecând prin lumina albă, pură. Pentru aceste suflete există mai puține opțiuni referitoare la modul în care va fi parcursă această evaluare a vieții, iar procesul este mult mai intens din cauză că au făcut mult rău. Vor trebui să fie martori durerii și suferinței pe care le-au cauzat altora, ca și impactul pe care faptele lor l-au avut asupra tuturor celor din jur - și vor fi nevoiți să simtă intensitatea acestor lucruri în întregime, fără să opună rezistență. Tămăduirea pentru aceste suflete implică o confruntare și rezolvarea problemelor care i-au dus la săvârșirea aceluia rău.

Sufletul lui Adolf Hitler s-ar încadra în această categorie. Cu toții știm cum Hitler a cauzat suferințe teribile pentru milioane de oameni și cum și astăzi urmările acțiunilor lui afectează viața. În concluzie, evaluarea vieții pentru Hitler ar consta în a simți și a înțelege evenimentele pe care le-a cauzat și modul în care acestea i-au afectat pe alții. Este important de remarcat faptul că, deoarece nu are un trup fizic, nu va simți durerea în mod fizic, dar va simți durerea emoțională și suferința pe care le-a produs. Va rămâne în camera de examinare pentru o perioadă mai mare decât majoritatea, pentru că este necesar să simtă fiecare emoție pe care au simțit-o victimele lui, fără a avea posibilitatea de a face pauză - apoi va trebui să caute iertare pentru faptele lui rele. Dar calea lui nu va sfârși aici, deoarece la un moment dat va trebui să se întoarcă pe pământ și să găsească armonie pentru sufletul său.

Am spus mai înainte că iadul este o stare de spirit, mai degrabă decât un loc anume din lumea cealaltă. O ședere prelungită în camera de examinare, necesară pentru un suflet care a comis fapte rele la o scară atât de mare precum Hitler, ar putea părea iadul pentru unii, dar nu este. Oricât de dificil ar fi procesul, evaluarea vieții pentru un astfel de suflet are tot rol tămăduitor, nu este o condamnare sau o sentință la suferința eternă. Odată ce aceste tipuri de suflete au trecut prin procesul acesta, ele pot acționa asupra lor însele în lumea cealaltă sau ca ființe umane în următoarea lor încarnare, continuând să primească lecții de viață și să evolueze, astfel ca data viitoare să le fie permis să intre în lumea cealaltă trecând prin lumina albă, pură.

Nu este suficient niciodată să repet asta: iadul este o stare a minții în care ne închidem singuri. Dacă suntem de părere că vom ajunge în iad

după trecerea dincolo, atunci o să ne creăm o viață plină de durere și tortură. Dar, spun din nou, *nu există iad*. Ceea ce vedem în camera de examinare este probabil lucrul care seamănă cel mai mult cu iadul din câte ne-am putea imagina, din moment ce trăirea durerii și a suferinței pe care le-am cauzat altora va fi extrem de intensă. Să ne gândim la momente în viață când ne-am dat voie nouă înșine să simțim suferința de a fi rănit pe cineva pe care îl iubeam, apoi să ne imaginăm asta amplificat de mai multe ori. Totuși, numai fiind atât de vulnerabili și atât de deschiși vom reuși să acceptăm și, astfel, să fim curățați de acțiunile noastre negative. Când acceptăm faptul că am făcut oamenii să sufere atât de mult, vom putea să înaintăm pe calea tămăduirii.

Când durerea înseamnă evoluție

În timp ce ne concentrăm asupra răului pe care l-am cauzat altora, în camera de examinare, avem și posibilitatea de a vedea cum acțiunile noastre au contribuit la evoluția acestor persoane. Oricine trebuie să treacă printr-un anumit grad de durere pentru a evolua - fie că aceasta vine sub forma unui divorț, a falimentului financiar, a abuzului, a dependenței sau, pur și simplu, a dezamăgirilor vieții - și uneori suntem calea prin care astfel de experiențe se petrec altora. Povestea unei ședințe de comunicare spirituală pe care am făcut-o va ajuta la explicarea acestui fapt, arătând modul în care contribuția noastră la suferințele altora poate duce la o mai mare tămăduire și la avansare în evoluția lor... și va avea, în același timp, același efect asupra noastră.

Marina a venit la mine să afle încotro se îndreaptă viața ei și să știe dacă este pe calea cea bună. Mi-a spus că nu are nevoie de serviciile mele ca medium, ci că ar prefera să utilizez clarviziunea. Deși întotdeauna încerc să satisfac cererile clientului, nu pot ști dacă un spirit din lumea cealaltă va dori să mă viziteze, iar dacă o face, desigur, nu îl voi opri.

În timpul ședinței au apărut informații care au așezat în lumină căsătoria Marinei cu un bărbat de care era divorțată atunci. Călăuza ei spirituală îmi arăta cum clienta mea fusese blocată într-o rutină fără rost timp de zece ani, în cadrul acestei căsătorii, iar despărțirea a ajutat-o să treacă de blocajele negative din viața ei, cele care cauzau stagnarea relației. A reușit să meargă mai departe, să întâlnească bărbatul viselor ei și să își reînceapă viața. Marina avea nevoie de multe schimbări și de

imbold, iar noul ei partener era foarte potrivit cu ea din acest punct de vedere. O învățase niște lecții de viață în scurtul timp de când erau împreună și deja se maturizase și evoluase în multe moduri.

Când i-am spus Marinei că simt prezența unui bărbat și am descoperit că era fostul ei soț, a fost foarte impresionată și a izbucnit în lacrimi. Fostul ei soț murise brusc, la doi ani după ce relația lor se încheiase, iar ea s-a simțit vinovată, ca și cum divorțul ar fi contribuit la trecerea lui în lumea cealaltă.

În timpul ședinței, soțul Marinei i-a spus acesteia că, atunci când s-au despărțit, el nu voise să accepte încheierea căsătoriei și faptul că va trebui să își continue altfel viața. Rămăsese foarte furios, rănit și a încercat să se agațe de ea în orice mod posibil. Totuși, cu înțelepciunea pe care o câștigase în lumea cealaltă a înțeles de ce a trecut prin acea despărțire dureroasă. A înțeles ce atitudine negativă avusese în relația lor și că *el* singur era responsabil pentru asta, nu Marina sau altcineva. Dacă Marina nu ar fi divorțat de el, nu i s-ar fi oferit șansa de a-și învăța lecția, care includea a cere scuze și a ruga să fie iertat. În viață nu a putut niciodată să facă asta, dar acum își îndeplinea Contractul Vieții și obținea, în lumea cealaltă, înțelegerea asupra lucrurilor de care avea nevoie.

* * *

Ca suflet care trece prin evaluarea vieții, s-ar putea să descoperim că, deși am rănit pe cineva, suferința a avut un impact pozitiv asupra vieții acelei persoane și a determinat evoluția acesteia. Să ne imaginăm că suntem într-o relație urâtă și, chiar dacă ne dorim să plecăm, nu o facem - persoana cu care suntem ne imploră să rămânem și ne este mai ușor ca pur și simplu să facem asta și să nu ieșim în lume pentru a începe din nou să avem întâlniri. Dar, neacționând, ne amânăm dreptul la fericire, ca și evoluția acelei persoane. Deseori, când îi rănim pe alții pentru binele lor, îi ajutăm să evolueze. Ei învață din această situație și merg mai departe pentru a avea, drept rezultat al lecțiilor învățate în relația alături de noi, o nouă legătură care să îi împlinească.

De exemplu, când eu și cu Simon, tatăl lui Charlie, ne-am despărțit, a fost atât de dureros, că nu credeam că voi trece vreodată peste suferință. M-a rănit profund și mi-a trebuit mult timp ca să trec peste această experiență. Totuși, acum avem o relație grozavă și suntem părinți grijulii pentru fiul nostru, iar eu sunt extrem de recunoscătoare pentru asta.

Durerea pe care am îndurat-o m-a ajutat să îmi găsesc puterea personală, printre alte calități ale mele pe care acum le prețuiesc. A fost nevoie să trec prin acea experiență ca să devin persoana care sunt astăzi. A fost o uimitoare etapă a învățării pentru mine, dar una care m-a ajutat extrem de mult. Când va fi numai suflet, Simon va trebui să trăiască el însuși acea durere, dar va vedea, de asemenea, cum suferința m-a ajutat pe mine, în cele din urmă. Ambele lucruri vor contribui la tămăduirea lui.

Ați murit prea devreme?

Unele suflete simt că viețile lor s-au sfârșit prea curând și că au fost luate de pe pământ înainte de vreme. În timp ce aceste suflete trec prin evaluarea vieții, s-ar putea să decidă că vor să sfârșească timpul petrecut în lumea cealaltă și să se întoarcă pe pământ pentru a se reîncarna și a vindeca rănilile pe care își dau acum seama că le-au cauzat. În acest caz, s-ar putea să fie născuți înapoi în familia de unde au plecat (sau într-o familie de persoane apropiate lor) pentru a putea influența viețile care au nevoie de vindecare. În funcție de lecțiile necesare pentru tămăduire, este, de asemenea, posibil să se reîncarneze și să trăiască aceleași lecții, dar în situații diferite.

Chiar dacă există reîntoarceri rapide, nu este indicat să se întâmple asta. Întreaga evaluare a vieții este o extrem de importantă parte integrantă a tămăduirii sufletului în lumea cealaltă încât, dacă este întreruptă, tipare din ultima viață a aceluia suflet s-ar putea să fie duse și în următoarea. Evaluarea vieții este o șansă de a rupe un ciclu negativ, acela de a cauza în mod repetat suferință și durere, deci încheierea procesului este unica modalitate de a face asta.

Josiah vorbește despre decizia de a se întoarce mai devreme, făcută de unele suflete aflate în camera de examinare:

Lecțiile sunt momente cruciale în viața voastră. În camera de examinare decideți dacă vreți să trăiți acele momente cruciale sau vreți să vă opriți și să analizați de ce ați făcut anumite lucruri. Puteți, de asemenea, decide dacă simțiți sau nu nevoia să vă reîncarnați pentru a continua acele lecții.

Unora dintre suflete le pare atât de rău de faptul că persoanele iubite suferă din cauza plecării lor, încât vor să se întoarcă și să le ajute să treacă peste această durere. Dar puține se întorc în acele momente - majoritatea simt că au nevoie să rămână în camera de examinare și să se vindece mai profund de suferința vieții.

În cazul în care un suflet chiar alege să se întoarcă, îi este permis să facă asta repede și i se oferă o nouă situație din care poate învăța lecțiile pe care încă mai are nevoie să le învețe. Acest lucru se face de obicei în cazul unui copil care trece dincolo la vârstă fragedă sau al unui sinucigaș care vrea să ușureze durerea celor lăsați în urmă.

Dacă vom continua cu întreaga evaluare a vieții, probabil că vom ajunge să ne dăm seama că am părăsit pământul pentru că era timpul să facem asta. Am încheiat lecțiile pe care le aveam de învățat, conform Contractului Vieții - dacă nu le-am încheiat, este pentru că trupul nostru de pe pământ nu a mai rezistat sau pentru că situația potrivită nu a apărut și am ratat o șansă. Nu contează, tot era timpul să plecăm, chiar dacă au rămas lucruri neterminate. Vom putea să lucrăm la *acele* lecții ale vieții în lumea cealaltă sau când ne vom reîntoarce pe pământ.

Pentru fiecare dintre noi există un timp destinat pentru a părăsi această dimensiune. Este scris în Contractul Vieții, așa că, oricând am pleca, este momentul potrivit, oricare ar fi circumstanțele trecerii noastre dincolo sau ceea ce credem noi despre asta. Modul în care răspundem la posibilitatea apariției punctului de ieșire din această lume - cu pace și înțelegere sau cu zbatere și opoziție - depinde de fiecare dintre noi. Dar acum, că știți mai multe despre lumea cealaltă, sper că vă dați seama că nu avem de ce să ne opunem. A ști acest lucru ar trebui să ne facă să ne simțim liberi să ne trăim viața din plin, fără a ne teme că vom fi luați prea devreme sau că viețile noastre aici vor fi pe nedrept „întrerupte”.

Lista finală: A ști când e timpul să pleci

Am auzit oameni cum vorbeau despre faptul că aveau o listă detaliată a lucrurilor pe care voiau să le realizeze înainte de a muri. Pe aceasta se află numele persoanelor, locurilor și experiențelor pe care vor să le

trăiască, respectiv să le vadă înainte de pleca de pe pământ. Pentru acești bărbați și femei, a verifica lista este un mod de a conștientiza când este timpul să plece, iar acesta ar fi atunci când au terminat tot ceea ce doreau să facă în viață.

Vreau să vă spun următoarele povești ale unor oameni care aveau o *idee* referitoare la ce voiau să li se întâmple în viață, dar care au răspuns foarte diferit în fața realității.

Phyllis a venit la mine acum mulți ani, pentru că îi era teamă să iasă la pensie. Timp de zeci de ani investise totul în cariera ei, adeseori în detrimentul prietenilor și al familiei. Phyllis simțea că fără munca ei nu ar mai avea viață, așa că și-a vândut afacerea, dar a rămas la lucru, pe post de consultant. Când a ajuns la vârsta de șaptezeci de ani, noii proprietari ai companiei au insistat ca ea să se retragă, dar a refuzat. În timpul întâlnirii noastre, și-a exprimat teama că pensionarea ar fi însemnat că durată vieții ei se sfârșise și că nu va mai fi prea mult timp pe pământ.

Phyllis a făcut o listă cu niște locuri pe care dorea să le vadă - lista ei finală - dar a decis să aștepte, înainte de a pleca înspre vreunul dintre ele. În loc de asta, a pornit o nouă afacere, una mai mică, și a continuat să lucreze. Când, în cele din urmă, a trecut în lumea cealaltă, la vârsta de nouăzeci de ani, după ce a vândut cea de-a doua afacere a ei unei corporații, văzuse, de fapt, o parte dintre locurile care se aflau pe lista ei și se simțise bine între timp. Dar când familia a venit la mine pentru o ședință, ea a apărut și a spus ceva foarte interesant: și anume că, și dacă ar fi renunțat la afaceri la vârsta de șaptezeci de ani, când i s-a cerut prima oară să se pensioneze, tot ar fi trăit până la nouăzeci de ani, deoarece ce acela era momentul de trecere trecut în Contractul Vieții ei.

Îmi dau acum seama că am ratat atât de multe lucruri, mărturisește Phyllis. *Am reușit să îmi învăț lecțiile într-un mod diferit, deși nu m-am simțit la fel de bine cum aș fi putut să o fac.* Phyllis a descoperit prea târziu că ar fi putut să se retragă din afaceri mai devreme și să accepte că momentul plecării ei era deja stabilit, iar apoi să se bucure mai mult de ultimii ei ani.

Am avut o întâlnire cu totul diferită cu două persoane, soț și soție, care, spre deosebire de Phyllis, au gustat viața din plin și au trăit conform listei finale a visurilor lor până la sfârșit.

Jean și Mike au fost împreună pe pământ ca suflete pereche și erau extrem de devotați unul altuia. Se întâlniseră în școală, s-au căsătorit și

au avut două fiice frumoase, pe care le iubeau nespuse. Munciseră din greu toată viața și le oferiseră copiilor totul, inclusiv o casă frumoasă și ceea ce unii ar considera că este o viață frumoasă. Din nefericire, cuplul a trecut în lumea cealaltă într-un fatal accident de mașină, departe de casă, iar fiica lor Melissa a venit la mine pentru a primi niște răspunsuri.

Imediat ce am luat loc alături de Melissa, am simțit o infuzie de dragoste imensă, venind din cealaltă lume. Niciodată nu le cer clienților să îmi dea informații despre ei sau despre viața lor înainte de ședință și nici măcar motivul pentru care au venit să mă vadă, așa că nu aveam nici cea mai vagă idee ce primeam. I-am spus pur și simplu Melissei că primea de la spirite atât de multă dragoste, încât era copleșitoare. Apoi am simțit prezența a două suflete care voiau să se conecteze cu ea. Am stabilit că era vorba despre mama și tatăl Melissei și a fost atât de ușurată, încât greutatea de pe umerii ei părea să fi dispărut, pur și simplu. Jean și Mike au început să vorbească despre viața lor și despre amintirile speciale pe care le creaseră ca familie. A fost o legătură pură între ei și fiica lor, iar fluxul de iubire era extrem de puternic.

Pentru că părinții Melissei muriseră fără martori, ea căuta niște detalii despre moartea lor, pentru propria liniște. Accidentul avusese loc pe o stradă liniștită, mașina funcționa bine, iar amândoi părinții ei erau șoferi grijulii - așa că nu era niciun motiv să se întâmple ceva. Fusesse un șoc groaznic pentru Melissa și sora ei să primească un apel telefonic în acea oribilă zi, pentru a fi anunțate că amândoi părinții lor muriseră într-un accident.

Am aflat de la Melissa că Jean și Mike făceau totul împreună. Atunci când au ieșit la pensie, la diferență de o lună unul de celălalt, au decis să facă o excursie în Noua Zeelandă, un loc pe care amândoi plănuiseră de ani buni să îl viziteze. Le-a luat șase luni să facă pregătirile, pentru că voiau să savureze fiecare moment și să facă din asta călătoria vieții lor. Ani de zile visaseră la o anumită insuliță de lângă coastă, așteptând să privească împreună apusul soarelui, pe plajă. La finalul vacanței lor de trei săptămâni plănuiseră să găsească acel loc special, ca o încheiere memorabilă a excursiei.

Atunci când Mike și Jean și-au făcut apariția în cadrul ședinței Melissei, au vorbit despre toate priveliștile pe care le văzuseră și despre multele evenimente pe care și le aduceau aminte din călătorie. Mi-au spus, de asemenea, că făcuseră o fotografie a apusului de soare de pe

plaja „lor” și că era așa de frumoasă, că te lăsa fără suflare. *Întreab-o de poză - o are*, mi-a spus Jean.

I-am transmis clienței mele ce spusese mama ei, iar Melissa a scos fotografia. Am aflat că Jean și Mike i-o trimiseseră fiicei prin e-mail, de pe telefonul mobil, numai cu câteva minute înainte de a se urca în mașină pentru a ajunge la hotel, să își facă bagajele pentru a pleca spre casă. Această fotografie cu adevărat frumoasă era ultima lor amintire, un loc pe care așteptaseră să îl vadă aproape toată viața lor.

Jean a apărut pentru a-i spune Melissei ce se întâmplase în ultimele lor momente. Soarele apusese deja, iar ei călătoreau pe un drum extrem de întunecos. Mike conducea și a făcut observația că nu se simțea prea bine, atribuind acest lucru stresului zborului, care nu îi făcea niciodată plăcere. Dintr-odată a căzut peste volan, avusese un atac de cord. La început, Jean nu și-a dat seama ce se întâmpla - soțul ei părea să fi adormit și a încercat să îl trezească. În panica produsă, mașina a virat și a lovit frontal un zid de beton. Și Jean, și Mike au murit pe loc.

Jean a continuat, spunând: *Lucrul ciudat este că în acel moment de panică am fost copleșită de un calm care nu poate fi descris în cuvinte. Știam că o să ne fie bine amândurora. Totul a încetinit și, înainte să îmi dau seama, eram amândoi afară din mașină, privind în jos, la trupurile noastre. Mașina se zdrobea de perete și de sub capotă ieșea abur.*

În acel moment Melissa plângea, în timp ce Jean continua să îmi spună mai multe lucruri. Mi-a arătat că în Contractul Vieții făcut înainte ca ea și Mike să își înceapă existența pe pământ era o înțelegere ca ei să treacă dincolo împreună. Amândoi părinții Melissei voiau ca ea să știe că sunt mulțumiți și fericiți. Învățaseră lecțiile pe care era nevoie să le învețe, la nivelul maxim al capacității lor pământene, așa că era timpul ca ei să părăsească pământul. Un singur lucru de pe lista lor finală rămăsese nefăcut, și anume să privească apusul de soare de pe insula lor specială. Odată realizat și acest lucru, erau pregătiți să plece. Și asta au și făcut... Împreună!

A merge mai departe

În timp ce facem evaluarea vieții în camera de examinare, vom descoperi ce am învățat în această viață și ce nu am învățat. Este bine de știut că vom continua să lucrăm la orice lecție neterminată în stadiile

următoare ale căii tămăduirii din lumea cealaltă, ca și atunci când ne vom întoarce din nou pe pământ.

Așa cum am observat, scopul evaluării vieții este conștientizarea completă și acceptarea tuturor experiențelor din timpul vieții. Odată ce am studiat în întregime ultima încarnare, putem să mergem mai departe. Totuși, trebuie să știm că, în timpul călătoriei noastre de învățare și evoluție din lumea cealaltă, avem posibilitatea de a ne întoarce oricând în camera de examinare ca să primim ajutorul de care avem nevoie pentru tămăduire.

Ben ne dă niște informații referitoare la ce urmează:

După camera de examinare, mergi înainte, către camera Tămăduirii. Ești însoțită de către călăuzele tale și de unii membri ai familiei tale sufletești care au roluri specifice în tămăduirea ta. Alții își vor lua la revedere pentru o scurtă perioadă de timp, pentru că sarcina care le fusese încredințată lor s-a terminat.

Unele suflete au nevoie de mai multă tămăduire decât altele, iar acest lucru este cunoscut de către călăuzele noastre înainte ca noi să ajungem în lumea cealaltă. Ele s-au adunat cu ajutorul înțeleptului nostru, pentru a se asigura că avem tot ce ne trebuie pentru a rezolva sarcinile cu care ne vom confrunta. A ne privi viața și suferințele cauzate altora poate fi copleșitor, dar *vom reuși* să facem față acestui lucru - în acest stadiu gândim din ce în ce mai mult ca o ființă spirituală, nu ca o ființă umană. În plus, ni se dă mult ajutor și îndrumare și ni se oferă multă alinare, cum v-am spus; există și multe informații pe care nu mi-a fost permis să le accesez, din moment ce sunt cunoștințe sacre și trebuie să rămână așa.

Totuși, trebuie să fim bucuroși să știm că vom fi ținuti de mână la fiecare pas - iar cei care ne țin de mână sunt foarte bine pregătiți, din moment ce au trecut ei înșiși prin același proces și știu la ce să se aștepte. În plus de asta, li s-a dat sarcina să se ocupe de noi datorită abilităților lor și dedicației pentru a ne ajuta să ne vindecăm. Dar trebuie să înțelegem că, în același timp cu sprijinul dat nouă pe calea tămăduirii, călăuzele se ajută pe ele însele pentru a evolua în lumea cealaltă, pregătindu-se pentru următorul stadiu al călătoriei lor.

Imediat ce treaba unei călăuze s-a încheiat, acel spirit ne va părăsi și nu se va mai afla în grupul nostru de ajutor pentru tămăduire. Acesta nu este un adio pentru totdeauna, ci mai degrabă un la revedere temporar,

deoarece ne vom revedea cu toate călăuzele noastre în altă parte a lumii celeilalte. Dar, în acest moment, ele trebuie să plece, pentru că și-au terminat treaba.

Cum am mai spus, întotdeauna va fi cineva să ne ajute, pe lângă maestrul nostru spiritual, care seamănă cu cel mai bun prieten al nostru, așa că putem fi liniștiți că nu vom rămâne niciodată singuri. Așa cum ne asigură Ben:

Călăuzele tale din camera de examinare te-au ajutat, probabil, să analizezi Contractul Vieții și te-au făcut să îți poți vedea existența din altă perspectivă. Sau poate că au fost lângă tine doar pentru a te susține emoțional. Au fost acolo să te ajute și să te călăuzească sau, pur și simplu, să te țină de mână, dar, în oricare dintre cazuri, acum au alte însărcinări de îndeplinit. Îți vei revedea, așa că nu fi îngrijorată.

Acum, că am aflat despre camera de examinare și despre procesul de evaluare a vieții, este timpul să ne îndreptăm către un stadiu mai avansat al tămăduirii - în camera numită, atât de potrivit, încăperea tămăduirii.

Capitolul 12

Tămăduire pură: încăperea tămăduirii

Plecând din camera de examinare, trecem la următorul stadiu al căii noastre, în încăperea tămăduirii. Aici vom fi înconjurați de o energie care va elimina și ultimele rămășițe ale durerii și ale traumelor, care sunt parte a condiției de om. Și, din moment ce tocmai ne-am analizat viața, cu siguranță vom avea de beneficiat din ceea ce se găsește în această încăpere. Precum spune Josiah:

Unele suflete se îndreaptă direct către încăperea tămăduirii, după timpul petrecut în camera de examinare, altele merg înainte și înapoi, vizitându-i pe cei dragi, și apoi în încăperea tămăduirii. În

această încăpere a tămăduirii, majoritatea sufletelor trec peste orice efecte negative rămase după tranziția în lumea cealaltă. Când intrați pentru prima oară în încăperea tămăduirii, vibrația este atât de înaltă și energia atât de puternică, încât s-ar putea să aveți amețeli sau greață. Dar odată ce sunteți împinși în îmbrățișarea plină de iubire a acestei energii, veți descoperi că încăperea are multe de oferit și nu veți mai dori să plecați.

Dezvoltarea unei atitudini pozitive

Înainte de a descrie în detaliu încăperea tămăduirii, vreau să aduc în discuție importanța atitudinii în timp ce progresăm în călătoria noastră. Fie că mă credeți sau nu, atitudinea pe care o aducem în viața noastră acum este legată de viitoarele noastre încarnări și chiar și de evoluția noastră în viața de apoi.

Sunt întotdeauna fascinată atunci când oamenii spun: „Ei bine, poate că problemele mele sunt mari, dar nu sunt așa de mari ca ale acelei persoane”. Acel lucru poate fi adevărat și, cu siguranță, este un punct de vedere onorabil și plin de umilință. Dar nu problemele în viață ar trebui să fie cele comparate - ci atitudinea cu care tratăm aceste probleme, ea face diferența.

Vi s-a întâmplat vreodată să aveți o experiență prin care ați trecut cu greu, dar care pentru altul ar fi fost floare la ureche? De exemplu, poate că v-a fost greu la serviciu, pentru că șeful vă critica realizările. Ați acționat atunci în singurul mod pe care l-ați avut la dispoziție: stresându-vă și fiind copleșit de situație. Totuși, un coleg de serviciu cu același șef ar fi tratat aceeași situație în mod diferit, păstrând o atitudine realistă și neluând nimic ca și cum cineva ar fi avut ceva personal cu el.

Am întâlnit acest fenomen când am avut de-a face cu două persoane care fuseseră diagnosticate cu cancer. Una dintre ele s-a luptat cu boala din tot sufletul, având o atitudine pozitivă de genul: „Să scoatem nenorocitul acesta din corpul meu!” Nu avea de gând să lase boala să o învingă, așa că a mers în continuare și la serviciu, și la gimnastică. Cea de-a doua persoană s-a luptat cu boala în modul în care a putut ea, dar avea o atitudine total diferită. Era mai degrabă negativistă, cu o poziție mai slabă în fața bolii și a făcut prea puține lucruri ca să se ajute pe ea

însăși. În cele din urmă, a murit de cancer, în timp ce prima femeie s-a vindecat.

Nu este nicio surpriză, s-ar putea să vă gândiți, dar hai să privim lucrurile mai îndeaproape. De ce trebuie ca o persoană să supraviețuiască, iar alta să nu supraviețuiască unui cancer. Desigur, există un Contract al Vieții, în care este deja stipulat ce se va întâmpla, dar în același timp avem liberul-arbitru să decidem modul în care răspundem unei situații. Cum a fost evident în cazul acestor două femei, o abordare optimistă în cazul unei situații care pune viața în pericol este un răspuns care poate schimba multe.

O atitudine pozitivă nu numai că ne ajută în viață, dar ne însoțește și în viața de apoi, făcând să ne fie mai ușor să trecem prin toate acolo. Așa că, dacă am suferit traume sau abuzuri în timpul acestei încarnări, nu trebuie să ascundem durerea sub covor, ci, mai degrabă, să fim dispuși să o înfruntăm față în față. Să primim ajutorul de care avem nevoie pentru a înțelege că nu a fost vina noastră și să evităm să devenim una dintre victimele fără scăpare ale vieții.

Dacă ne putem implica într-un astfel de proces de tămăduire cât timp ne aflăm încă pe pământ, calea pe care o va parcurge sufletul în lumea cealaltă va fi mult mai ușoară. Una se leagă în mod direct de cealaltă, din moment ce lumea cealaltă este guvernată de energie - așa că gândurile și sentimentele pe care le aducem în procesul tămăduirii pot avea efect instantaneu asupra căii de evoluție pe care o vom urma. Citind mai departe, veți înțelege mai bine toate acestea, dar pentru moment să facem tot ce putem pentru a ne așeza pe o cale prin care devenim oameni mai buni.

Încăperea tămăduirii

Atunci când ajungem în încăperea tămăduirii din lumea cealaltă, sarcina noastră este să ne concentrăm asupra propriei noastre vindecări, nu să corectăm relele făcute sau să facem lucrurile mai bune în beneficiul altora, cum se întâmpla în camera de examinare. Șederea noastră în această cameră este destinată autodescoperirii și vom învăța mai multe despre acțiunile și despre relațiile noastre de pe pământ.

Unele suflete nu acceptă să intre în încăperea tămăduirii, considerând că a fi fost martorii durerii și suferinței altora în timpul

evaluării vieții a fost suficient pentru tămăduirea lor. Dar alte suflete vor să înțeleagă motivația faptelor lor, sperând că acest lucru ar putea adânci procesul de tămăduire. Acest lucru se poate, cu siguranță, întâmpla aici.

Înainte de a ajunge în încăperea tămăduirii - ca și în cazul tuturor celorlalte stadii ale căii tămăduirii - putem să ne întoarcem la orice altă încăpere pentru a ne continua drumul în mod ciclic. De asemenea, ne putem întoarce pentru o scurtă vizită pe pământ, dacă dorim, dar numai dacă sufletul nostru dorește aceasta pentru o mai bună dezvoltare de sine. Să reținem că, în cazul în care motivul pentru care dorim să ne întoarcem în oricare dintre camere sau pe pământ este egoist sau insignifiant, vom vedea că aceste oportunități nu ni se vor mai oferi.

Referindu-se la încăperea tămăduirii, Ben mi-a transmis următoarele informații:

Încăperea tămăduirii este scăldată în lumină bleumarin - imaginează-ți culoarea unui topaz albastru, apoi adaugă o picătură de strălucire metalică. Dragostea pe care o vei simți este incredibilă, cum niciodată nu ai trăit pe pământ, dar apoi se intensifică, în timp ce primești dragostea noastră necondiționată și puterea tămăduitoare care vine odată cu ea.

Aici poți recapitula orice aspect al vieții tale dorești - lucruri care ți-au produs multă durere. Poți să rezolvi problemele pe care le ai. Orice ar fi în mintea ta care te apasă, trebuie să te eliberezi de asta, înainte de a putea să ajungi la tărâmul spiritelor și să închei călătoria tămăduirii.

Unii rămân un timp în încăperea tămăduirii, pentru că au nevoie să fie vindecați de boli ori abuzuri. S-ar putea să trebuiască să se vindece de cicatrice care au apărut ca urmare a rănilor pe care și le-au făcut singuri. În încăperea tămăduirii, toate sufletele își acordă timp pentru refacere. Astfel vor ajunge să se împace cu plecarea de pe pământ, ca și cu oricare dintre durerile trăite în timpul expunerii la evenimentele vieții petrecute în camera de examinare.

În viață, cum am mai spus, este bine să ne acordăm timp pentru a ne vindeca de acele situații care ne-au produs suferințe și traume. Ca

rezultat al acestor tipuri de experiențe, emoții negative adeseori rămân neexprimate și vor fi stocate în interior, transformându-se într-un vulcan, gata să erupă la cea mai mică provocare. Imediat ce un lucru oarecare apasă pe întrerupător, eliberăm un șuvoi de sentimente, ca și cum un râu s-ar fi revărsat și forța apei care vine nu mai poate fi oprită.

Va fi mai ușor în lumea cealaltă, dacă ne străduim să ne rezolvăm problemele emoționale încă de pe pământ, pentru că, precum am mai spus, totul este mai intens în viața de apoi. Dar numai fiindcă am încercat să rezolvăm o problemă în timpul vieții pe pământ, asta nu înseamnă că nu va trebui să îi mai facem o dată față în lumea cealaltă. Va trebui, dar ne va fi mai ușor. Faptul că știm aceasta ar trebui să fie o motivație suficientă pentru a încerca să vindecăm rănilor și cicatricile care s-au infectat în timpul vieții noastre și să nu așteptăm până trecem dincolo. Nu avem cum să scăpăm, va trebui să ne confruntăm cu aceste lucruri, așa că este mai bine să o facem acum decât atunci.

* * *

Vom rămâne în încăperea tămbăduirii atâta timp cât vom avea nevoie. Știu că din punctul de vedere al unui om de pe pământ nici nu ne putem gândi la ceva mai rău decât să ne asumăm responsabilitatea pentru problemele pe care le avem, dar asta este pentru că avem tendința de a evita să dăm ochii cu realitatea. În lumea cealaltă învățăm că este bine să ne examinăm viețile. Acest lucru dă o senzație puternică de eliberare, ba chiar și iluminare; nu este ceva greu, care să ne tragă în jos sau să ne facă nefericiți. Gândul că va trebui să ne confruntăm cu sentimente neplăcute este de obicei cel care ne înspăimântă - dar, odată ce am început, ne deschidem sufletul, iar comunicarea curge, spre marea noastră ușurare.

Fiul meu, Charlie, știe cum funcționează acest mecanism, ba chiar mi l-a explicat și mie, de curând:

— Mami, nu îmi place atunci când trebuie să vorbesc cu tine despre sentimente, a spus el. Dar atunci când o fac, mă simt mult mai bine și parcă nu aș vrea să mă mai opresc.

Copiii au un mod minunat de a se exprima sincer, pe când noi, adulții, suntem reticenți la așa ceva. Dar imediat ce am inițiat procesul, lucrurile încep să se rezolve și se simte prezența dragostei, de aceea fiul meu nu vrea să se oprească din a-și împărtăși sentimentele. Același lucru se întâmplă și în lumea cealaltă, unde este energia cea mai pură, iar dragostea curge liber. Emoțiile vin mult mai ușor, deși le trăim mai

intens. Dar este de ajutor dacă învățăm să ne împărtășim sentimentele și să ne exprimăm emoțiile cât suntem încă pe pământ.

Josiah ne spune mai multe despre procesul prin care trecem în încăperea tămăduirii:

Încăperea tămăduirii este un loc în care majoritatea sufletelor aleg să meargă. Unele, care au venit din camera de examinare, rămân un timp, altele numai intră și ies, și mai există altele care se întorc de mai multe ori. Pentru aceasta nu este nevoie de călăuze, ci numai de vindecători, deși maestrul spiritual vă așteaptă afară. Imaginați-vă o încăpere mare acoperită de un uriaș dom de cristal; umpleți acel spațiu cu pace, dragoste și calm. Multiplicați de o mie de ori modul în care percepeți asta și veți fi aproape de ceea ce înseamnă a te afla în încăperea tămăduirii.

În centrul camerei se află un cristal clar - pentru înțelegerea voastră umană, să spunem că este făcut din cuarț. Energia este condusă prin această zonă, așa că rămâne acolo, mișcându-se în jurul centrului. Sunteți așezați la marginea acestui puternic vortex, plasați în așa fel încât sufletul să vă fie înglobat în puternica energie tămăduitoare pe care o are de oferit încăperea tămăduirii.

Munca vindecătorilor

Vindecători sunt suflete deosebite al căror unic scop în lumea cealaltă este să ne ofere o stare generală optimă, ca să putem face următorul pas pe calea tămăduirii. Sunt educați și dedicați în a ne ajuta, și nu numai în încăperea tămăduirii - ei ne ajută, de asemenea, să trecem de problemele dificile din viață.

Din mesajul de mai jos, transmis de Josiah, vedem cum vindecătorii lucrează îndeaproape cu noi pe pământ, pentru a grăbi procesul tămăduirii din lumea cealaltă:

Acele suflete care vă ajută în încăperea tămăduirii sunt vindecătorii, dar ei lucrează, de asemenea, cu oamenii de pe pământ, pentru a se asigura că trupul fizic al persoanei face față

timpului pe care îl are de petrecut acolo. Ei ajută ființele umane și să se vindece de furtunile emoționale și de supărări. Lumea oamenilor nu este ca aceasta, noi nu avem durerea și suferința în inimă pe care le aveți voi. De aceea vindecătorii lucrează îndeaproape cu voi în dimensiunea voastră ca să vă ajute să înaintați prin viață. Dar nu oricine este dispus să accepte o astfel de vindecare, unii se opun sau o evită. Aceasta face ca lucrurile să devină dificile, din moment ce este crucial ca oamenii să conștientizeze faptul că este vorba despre o vindecare. Sufletele trebuie să accepte tămăduirea în timp ce se află încă pe pământ, ca să poată fi ajutate să înainteze în viață, oricare ar fi problemele pe care au nevoie să le rezolve.

Vindecătorii sunt cu toții suflete extrem de evaluate, unii dintre ei au lucrat în domeniul sănătății pe pământ, când mai aveau încă un trup. Ca rezultat al experiențelor lor au învățat multe lecții de viață și sunt gata să împărtășească aceste cunoștințe cu noi. Ne vor conduce pe oriunde avem nevoie, pentru a ne vindeca de trauma trecerii, mai ales dacă s-a întâmplat în urma unei boli prelungite sau a unei morți violente. Suntem pe mâini sigure.

Josiah ne spune mai mult despre lucrarea vindecătorilor și despre modul în care diferite suflete progresează și sunt ajutate în timp ce se află în încăperea tămăduirii:

Vindecătorii vă ajută în timpul suferinței cauzate de faptul că ați plecat de pe pământ. Da, trebuie să jeliți viața pe care ați lăsat-o în urmă. Este un lucru normal și foarte des întâlnit.

Unele suflete se pot desprinde cu ușurință de suferința lor, dar acestea sunt extrem de puține. De obicei, sunt aceia care au fost supuși abuzurilor în timpul creșterii lor și au învățat să evadeze din această realitate, pe pământ, sau cei care au dus o viață spirituală și au simțit gustul procesului prin care trecem noi în lumea cealaltă.

Cei care intră în încăperea tămăduirii rămân acolo pentru perioade diferite, în funcție de suflet și de modul în care au ieșit din trup. De exemplu, cineva care a trecut dincolo brusc sau în mod violent poate rămâne mai mult timp. Dar aceia care au îndurat suferința fizică ce

însoțește bolile cum ar fi cancerul s-ar putea să nu stea mult, din moment ce, de obicei, au avut timp să accepte faptul că vor trece dincolo. Totuși, unele suflete care au avut cancer s-ar putea să stea mai mult timp, în cazul în care boala lor a fost atât de rea încât nu i-au putut face față și au suferit îngrozitor. Există, de asemenea, și cei care au avut suferințe îndelungate, cum ar fi demență sau Alzheimer, și care au mai multă nevoie de vindecare după durerea îndurată. Unii au fost afectați de alte deficiențe psihice și nu au putut să se exprime ca să aibă posibilitatea de a-și rezolva problemele, așa că au nevoie să se vindece profund de durerea pe care le-a pricinuit-o viața. Fiecare caz este unic, dar, așa cum vă amintiți, fiecărui suflet i se oferă propriul timp pentru a se întoarce și a-i vizita pe cei dragi, ajungând la un nivel al vindecării care îi permite accesul în camera de examinare pentru a simți durerea și suferința pe care le-a produs. Apoi sunt pregătite pentru încăperea tămăduirii. Excepție fac acele suflete tulburate care nu au intrat prin lumina albă, ci au pătruns în lumea cealaltă printr-un alt portal luminos. Ei au propria încăpere pentru vindecare, care se aseamănă foarte mult, dar nu este aceeași cu încăperea tămăduirii. Cu alte cuvinte, sunt ținuti separat. Numai după ce și-au învățat lecțiile și sunt gata să fie reintegrați se îndreaptă spre lumina albă, pură, a dragostei, pentru a se alătura celorlalți pe drumul final.

Este un proces extrem de dificil pentru aceste suflete, iar noi încercăm să le ajutăm cât de mult putem. În cele din urmă se întorc în camera de examinare și apoi se îndreaptă către încăperea tămăduirii, astfel că sunt în permanență tămăduite pe parcursul călătoriei lor. Dar chiar și după ce au trecut prin ambele încăperi, niciodată nu au acces la nivelurile mai înalte ale lumii celeilalte, cum se întâmplă cu alte suflete. Totuși, la fiecare pas îi îmbrățișăm cu dragoste și nu îi judecăm niciodată cum au făcut-o ființele de pe pământ. După încăperea tămăduirii, sar peste stadiile prin care trec majoritatea sufletelor pe calea tămăduirii și se îndreaptă direct către o încăpere unde sunt pregătiți pentru a intra în viața pământească. Se vor selecta câte trei perechi diferite de părinți, iar ei aleg în care dintre aceste familii să se nască. Procesul este rapid și se întorc pe pământ în foarte scurt timp, pentru a continua să își învețe lecțiile. Totuși, majoritatea sufletelor rămân o perioadă mai

lungă, pentru a trece prin tărâmurile mai avansate ale lumii sufletului.

Camerele vindecării

Descrierea lui Josiah referitoare la ce simte un suflet când intră pentru prima dată în încăperea tămăduirii este extrem de frumoasă și încurajatoare. Totuși, în timpul meditațiilor mele de pe parcursul scrierii acestei cărți, am ajuns să aflu despre niște camere mai mici din interiorul marii încăperi a tămăduirii și fiecare dintre ele este unică.

Mi s-au dat informații referitoare la aceste încăperi mai mici de către Ben, dar deși mă ocup de ceva timp de acest lucru alături de călăuzele mele și am primit informații de la spirite, nu am acces la tot ceea ce este de știut. Sunt zone mari din lumea cealaltă pe care nu vi le pot prezenta, pentru că acolo se țin informații sacre. De un lucru pot să vă asigur, și anume că veți simți o cantitate imensă de dragoste, pe parcursul fiecărui stadiu din timpul călătoriei în lumea cealaltă.

Iată descrierea pe care o face Ben celei dintâi cămăruțe pentru vindecare din interiorul încăperii tămăduirii:

Există mai multe camere sau secțiuni, în cadrul încăperii tămăduirii, una dintre acestea este camera galbenă, unde mergi să te vindeci de boli care ți-au afectat trupul, dar au avut impact și asupra sufletului tău. Această încăpere este scăldată în cea mai strălucitoare culoare galbenă care există, iar în ea ești complet scufundată în strălucirea caldă a soarelui, care te umple pe tine și pe vindecătorii din jurul tău cu energia dragostei.

Bolile trupesti sunt adeseori cauzate de energia negativă a oamenilor din jurul nostru sau de situațiile negative în care ne aflăm. Este posibil să fi ținut în noi pentru atât de mult timp emoțiile negative, încât ele să ne fi afectat trupul, așa că trebuie să fim vindecați de asta. În camera galbenă avem de-a face numai cu impactul pe care o boală l-a avut asupra noastră, nu cu motivul care a cauzat-o. Uneori boala a fost stipulată în Contractul Vieții, dar tot a lăsat urme pe sufletul nostru și acestea trebuie tratate.

Unii oameni se îmbolnăvesc dintr-un motiv anume, iar mie așa mi s-a întâmplat. A trebuit să lupt cu un cancer și să trec printr-o histerectomie când eram destul de tânără, totul ca să mi se dezvolte compasiunea și empatia pentru aceia care nu pot avea copii și pentru cei care luptă cu afecțiuni ce le pun în pericol viața. Am învățat, de asemenea, să păstrez o atitudine pozitivă, ca să pot trece peste starea pe care o aveam, oricât de greu ar fi fost de îndurat. Faptul că am surmontat toate aceste dificultăți, chiar dacă a fost incredibil de dureros, m-a făcut mai puternică pentru a putea face față altor provocări ale vieții.

Ben continuă:

Camera verde este pentru acele suflete care în viață au suferit de boli mintale, cum ar fi multe forme de demență, ca și depresii, probleme din naștere, schizofrenie și altele. Se află aici ca să treacă peste motivele care au cauzat aceste probleme. Este dificil să stai în această cameră, pentru că este multă suferință. Adeseori, cei care au fost vindecați de aceste probleme merg în camera roz ca să tămăduiască fenomenele ce se leagă de acestea.

Camera roz are rolul de a vindeca de abuzuri. Aici treci printr-un proces de descoperire de sine ca să îți dai seama că nu tu ai fost cel care a abuzat de alții, ci mai degrabă cel care a trebuit să suporte abuzul.

Acest ultim mesaj necesită clarificare, din moment ce subiectul abuzului este unul foarte sensibil și, de asemenea, unul deseori greșit înțeles. Cei care au fost abuzați în copilărie - fie verbal, fie fizic sau sexual - cred, adeseori, că ei sunt cei responsabili pentru abuz, pentru că asta li s-a spus de atâtea ori de către adulții implicați în situație. Dar nu este adevărat. Dacă un copil este supus abuzului - mai ales abuzului sexual - el este victima, și nu cauza abuzului, iar acest lucru este extrem de important de înțeles.

Mi s-a întâmplat în cadrul mai multor ședințe de comunicare spirituală să observ că victime ale abuzului au ajuns să abuzeze de alții, pentru că asta știau să facă... mai ales dacă nu realizaseră ce se petrece și nu reușiseră să înțeleagă în mod corect cum stăteau lucrurile. De exemplu, dacă o persoană a fost abuzată emoțional în copilărie, probabil că a ajuns să creadă că o astfel de manifestare este acceptabilă pentru

ceilalți. Apoi, ca urmare a acestei programări, comportamentul abuziv a devenit un tipar care a fost repetat mai târziu în viață, cu propriii copii. În ședințele mele, am văzut cum membrii familiei își dau seama din ce motiv a apărut abuzul și pot să încheie totul după ce înțeleg acest lucru. Mai multe de la Ben:

Există, de asemenea, și camera roșie, unde sunt trimiși cei care au cauzat multă durere altora. Acolo, trebuie să analizeze motivele care au dus la acțiunile lor, pe urmă vor trebui să își privească viața. Numai apoi pot continua procesul și pot să se îndrepte spre celelalte camere.

În final, este camera de ametist, un loc extrem de frumos și plin de pace, scăldat în lumină violet. Acesta este locul în care sufletele stau în majoritatea timpului petrecut în încăperea tămăduirii. Când vei ajunge aici, probabil că vei fi trecut deja prin celelalte camere. În camera de ametist vei scăpa de ultimele rămășițe ale durerii și suferinței pe care le-ai adus cu tine de pe pământ, pentru a te curăța de tot ceea ce era rău, a te elibera și a putea merge mai departe.

* * *

Încăperea tămăduirii este o zonă a descoperirii de sine, ca și a vindecării. După ceva timp petrecut aici, avem de ales, fie rămânem în lumea cealaltă, fie ne întoarcem pe pământ pentru a ne învăța lecțiile.

Din ceea ce au transmis spiritele privind calea tămăduirii din viața de apoi, se pare că beneficiem de toate oportunitățile pentru a vindeca rănilile pe care le-am adus cu noi de pe pământ. Este clar că, dacă nu petrecem suficient de mult timp în lumea cealaltă, pentru a lucra la problemele noastre, vechile tipare ale răului și ale suferinței se vor repeta când ne vom reîncarna. De aceea, în timp ce călătorim prin lumea cealaltă, este important să trecem prin fiecare stadiu, pentru a ajuta sufletul să se vindece și să devină mai puternic, pentru ca, în cele din urmă, să fim liberi să ne îndreptăm către ceea ce ne așteaptă dedesubt.

Vă voi spune exact ce vă așteaptă... imediat după ce vom vizita ultima încăpere a călătoriei.

Capitolul 13

Cea mai mare putere a sufletului: camera gardienilor

Calea tămăduirii din lumea cealaltă ne-a dus prin încăperea întâmpinării, sala de așteptare, camera de examinare și încăperea tămăduirii, iar acum se apropie de capăt. Ultima încăpere în care intrăm ne pune din nou în legătură cu călăuzele noastre spirituale și ne va ajuta să descoperim cel mai bun drum pentru continuarea evoluției noastre ca suflet. (Ca în fiecare dintre stadiile călătoriei, ne putem întoarce în oricare dintre încăperile mai sus menționate pentru mai multă vindecare, înainte de a merge mai departe.)

Să ne gândim la vizita în camera gardienilor ca la o consiliere legată de carieră, și anume o șansă de a conștientiza puterile și slăbiciunile noastre și de a alege munca pe care o vom face în viitor. După ce trecem prin asta, vom fi liberi să explorăm zone mai mari ale lumii celeilalte, învățând lecții și asumându-ne sarcini care ne vor duce mai sus în ierarhia celestă și în cele din urmă ne vor pregăti pentru a ne reîncarna pe pământ.

Conform cuvintelor lui Josiah:

Odată ce ați trecut de încăperea tămăduirii, mergeți mai departe și ajungeți în camera gardienilor. Aici, împreună cu maestrul spiritual, examinați progresul de până acum, discutând despre ajutorul care v-a fost oferit și dacă l-ați folosit sau nu și despre modurile în care v-ați schimbat. Ca rezultat al acestui proces, legătura voastră cu maestrul se va adânci, vă veți bucura unul de compania celuilalt, veți râde și vă veți simți bine în camera gardienilor. Vi se va arăta, de asemenea, cronica Akasha, care conține, în detaliu, întreaga voastră existență - inclusiv timpul petrecut în lumea cealaltă și toate viețile trăite pe pământ - și veți fi inițiați în multe dintre misterele vieții. Apoi va fi timpul să descoperiți următorul pas pentru voi și să faceți un plan pentru perioada în care veți rămâne pe tărâmul spiritelor.

S-ar putea să fi simțit anumite emoții brute pe durata proceselor din camera de examinare sau din încăperea tămăduirii, dar acum putem accepta și înfrunta situațiile care au cauzat aceste emoții - și evoluția noastră. Astfel se petrece dezvoltarea ciclică din lumea cealaltă, punând tot timpul la dispoziție oportunități pentru o vindecare mai profundă.

Sosirea în camera gardienilor marchează un fel de absolvire, un moment al încheierii primei faze a învățării și vindecării din lumea cealaltă. Chiar dacă vom câștiga înțelepciune și vom reuși să evoluăm de-a lungul existenței, timpul petrecut în camera gardienilor ne pregătește pentru calea pe care o vom urma ca un cetățean cu drepturi depline al lumii celeilalte.

Modificarea relațiilor

Înainte de a descrie în detaliu camera gardienilor, vreau să fac o mică paranteză și să vorbesc despre legăturile pe care încă le mai avem cu pământul și modul în care ele s-au schimbat de când ne aflăm în lumea cealaltă.

În acest punct al căii tămăduirii suntem mai împăcați cu ideea că am părăsit viața și am acceptat marea călătorie în care ne aflăm. Totuși, cu cât ne obișnuim mai mult cu ideea că suntem pe lumea cealaltă, cu atât mai slabe vor deveni legăturile cu cei dragi rămași pe pământ. Pe măsură ce timpul trece, ei ajung să nu ne mai simtă prezența în viețile lor. Cu toate acestea, tot le putem face o vizită.

Ca suflete, putem auzi când o ființă dragă de pe pământ se gândește la noi sau ne cheamă în ajutor. Putem descoperi, de exemplu, că un membru al familiei are nevoie de sprijinul nostru, pentru că suferă din cauza plecării noastre, ori trece printr-o situație foarte dificilă la muncă sau într-o relație. Atunci când primim „chemarea” cuiva care are nevoie de noi, vom dori să răspundem cu un mesaj, ca acea persoană să știe că nu este singură și că ne aflăm în apropiere. Poate că avem un semn special pentru a ne indica prezența, poate un cântec care se aude într-un moment anume, un fluture care plutește în aer sau altceva pe care îl considerăm potrivit pentru acea persoană.

Putem chiar să ne hotărâm să ne întoarcem și să însoțim o persoană dragă întreaga zi - așteptând să ne facem simțită prezența în fața tatălui, a fiului sau a fratelui, poate. În astfel de cazuri, va ști că ne aflăm acolo,

adeseori uitându-se în spatele lui și simțindu-ne prezența. Când îl vedem că face asta, vom dori să îl acoperim cu toată dragostea pe care noi o trăim pe lumea cealaltă, întinzând forma noastră energetică pentru a-i cuprinde trupul și a-i umple aura. Asta, din punctul nostru de vedere, ar putea părea o îmbrățișare caldă, dar pentru persoana în cauză va fi rece ca gheața, făcând-o să tremure sau dându-i fiori.

De asemenea, s-ar putea să simțim că persoana pe care dorim să o contactăm - poate mama, fiica sau sora - are nevoie de mai mult decât un semn pe care i l-am dat deja, pentru a fi sigură de prezența noastră. Dacă este așa, putem să o vizităm în vis și să avem un moment profund de fuziune cu sufletul ei. Ca să facem asta va fi nevoie să scădem vibrația noastră energetică pentru a ne întâlni cu ea, aproape de vâl, iar ea va trebui să își crească vibrația energetică pentru a se întâlni cu noi.

Între timp, înapoi la nivelul pământesc

Aici, pe pământ, vibrația noastră crește în mod natural de fiecare dată când începem să adormim. Intrăm și ieșim din starea de conștiință, permițând subconștientului să preia controlul, vibrațiile noastre se accelerează, nemaifiind constrânse de preocupările zilnice. Atunci putem porni în călătorie astrală, părăsindu-ne corpul, pentru ca el să poată să se relaxeze și să se vindece de orice stres și suferință prin care am trecut pe parcursul zilei.

La începutul cărții am menționat propria mea experiență din timpul copilăriei legată de acest fenomen, în care mă trezeam brusc din somn, deoarece partea conștientă a minții mele intervenea pentru a nu mă lăsa să îmi părăsesc trupul. Poate că și dumneavoastră vi s-a întâmplat așa ceva dacă vă este, din cine știe ce motiv, teamă să călătoriți astral.

Majoritatea oamenilor nu își aduc aminte călătoriile lor, dar este posibil să ne trezim și să ne amintim un bărbat sau o femeie anume care a apărut în visele noastre, cineva cunoscut. Dacă vi se întâmplă asta, contactați acea persoană și vedeți dacă nu cumva a avut un vis similar cu al dumneavoastră. Dacă primim un răspuns pozitiv, atunci știm că noi și acea persoană am luat legătura în vis și am călătorit astral, în timp ce amândoi dormeam.

Atunci când călătorim în vis, în continuare legați de trup prin cordonul de argint, ne apropiem de vâlul care leagă lumea aceasta de

lumea cealaltă. În consecință, s-ar putea să ne trezim după o astfel de experiență și să ne amintim un moment magic petrecut în vis alături de o persoană dragă din lumea cealaltă. Poate că am primit viziuni și mesaje de la ea, care sunt semnale reale că acest suflet încearcă să comunice cu noi. Sau, folosind aceeași abilitate de a crea o viziune, persoana iubită s-ar putea să proiecteze amintiri vii și semnificative în visele noastre, pentru a ne da un semn al prezenței ei. Păstrează anumite detalii ale evenimentelor petrecute alături de noi, pentru că nu au tăiat complet legăturile pământești.

Totuși, trebuie să știm că, atunci când ne apare un suflet într-o viziune sau într-un vis, s-ar putea să nu arate ca amintirea pe care o avem noi referitoare la acea persoană. De exemplu, când mă vizitează, bunicul meu nu este niciodată chel. În viață nu a fost deloc mulțumit de faptul că și-a pierdut părul, așa că acum își face apariția arătând mult mai tânăr și cu mult păr pe cap! Mi-a luat oarece timp să înțeleg asta, dar explicația este simplă: din moment ce sufletele nu au trup, pot folosi orice imagine a lor - să sperăm că este una pe care o putem și recunoaște.

Ariel explică modul în care trăsăturile identificatoare ale sufletelor se schimbă în lumea cealaltă:

Pe măsură ce sufletele petrec mai mult timp aici, eticheta pământească a numelui de botez cade. Când redevenim spirite, ne recăpătăm numele pe care l-am primit în timpul multelor perioade petrecute aici. De exemplu, numele meu aici este Ariel, dar eticheta mea pe pământ era Margaret. Am fost femeie, căsătorită cu un bărbat de treabă și mamă a cinci copii. Totuși, pe parcursul perioadei petrecute aici mi-am pierdut eticheta pământească. Și nu mai am nici sex, sau gen, cum vrei să numești acea trăsătură. Energiile mele sunt feminine, de aceea m-ai asociat cu ideea de femeie. Dacă hotărâsc să mă reîncarnez, mă pot întoarce ca femeie sau ca bărbat, dar aceasta este o decizie pe care o pot face atunci când sunt pregătită.

Căutarea răspunsurilor în lumea cealaltă

Este nevoie de o mare cantitate de energie pentru ca sufletele să se poată apropia și să poată trece de vâl, așa că nu ar trebui să ne așteptăm prea des la vizite. De fapt, va trebui să ne obișnuim cu gândul că vizitele vor fi din ce în ce mai puține pe măsură ce trece timpul și legăturile pământești ale celor plecați devin din ce în ce mai slabe.

Probabil că va veni un moment, pe parcursul căii tămăduirii, când abia dacă îi vom mai simți vreodată prezența persoanei dragi care a plecat dintre noi. Este normal să se întâmple asta, dar nu pentru că ne-au uitat. De fapt, sufletele celor de dincolo știu când este nevoie de ei și când este mai bine să ne viziteze, ele primesc această informație ascultându-ne cum vorbim pe pământ.

Este important să înțelegem că sufletele din lumea cealaltă ne văd într-o lumină diferită față de modul în care ne vedem noi înșine. Se bazează pe informațiile transmise prin aură, prin corpul nostru energetic. Din moment ce aura noastră este o sursă directă de energie, nu are cum să mintă, așa că persoanele de dincolo pot ști oricând de ce avem cu adevărat nevoie. Sufletele pot să își dea seama din aură când suntem triști și le jelim plecarea și când ar fi sau nu bine pentru noi să primim o vizită. (Poate că nu înțelegeți de ce n-ar fi o bună idee ca un suflet să vă viziteze; dar aveți încredere în mine, ca medium știu cum o vizită vă poate afecta în mod negativ.)

Informația adevărată, ascunsă în aura noastră, este cea care le permite și persoanelor care au empatie să știe lucruri despre care credeți că nimeni nu le va cunoaște vreodată. Din fericire, această abilitate poate fi oprită, lucru care poate fi necesar în timpul vieții de zi cu zi. În cazul meu, de exemplu, nu umblu de colo-colo vorbind cu oameni morți - există un loc și un moment pentru a face asta. Pentru că am învățat să îmi concentrez și să îmi manevrez energia, majoritatea sufletelor pe care le întâlnesc respectă granițele pe care le-am stabilit și nu mă vânează pentru a transmite mesaje, se întâmplă numai dacă este vorba de ceva urgent și atunci mă deschid și eu spre ele.

Datorită informațiilor din aură, la care au acces sufletele din lumea cealaltă, ele vă cunosc mai bine decât vă cunoașteți dumneavoastră înșivă. De aceea, întreb întotdeauna înainte de a transmite cuiva un mesaj: „Vreți să știți chiar totul?” Am nevoie de permisiune pentru a transmite tot ceea ce îmi comunică spiritul.

Să ne fie limpede că suntem permanent conectați la Sursă; cei dragi care ne-au părăsit știu acest lucru și ne transmit doar ceea ce este necesar pentru dezvoltarea noastră. Unele dintre informațiile transmise pot fi dificile, dar nu vi se va da, niciodată, ceva din care să nu înțelegeți nimic. De asemenea, spiritul nu va spune *totul* despre confruntările viitoare - sunt experiențe prin care trebuie să treceți fără a fi preveniți, astfel încât să învățați o lecție de viață sau să descoperiți ceva important despre propria persoană.

Dacă un suflet are nevoie să vă transmită un mesaj, vă va conduce, probabil, la persoana potrivită pentru asta. Puteți întâlni, din întâmplare, pe cineva care este medium sau cineva care vă va recomanda unul... dar rețineți că *nu există* coincidențe în viață, iar ceea ce pare întâmplător nu este deloc așa. Toți ajungem să înțelegem acest lucru pe măsură ce înaintăm în viață.

* * *

Ori de câte ori o persoană intră în legătură cu cineva drag, care a murit, poate apărea tentația de a apela frecvent la medium pentru a comunica cât mai mult. Acest lucru poate fi însă nesănătos atât pentru cel care dorește să comunice, cât și pentru sufletul chemat. Vizitele prea dese îi pot face pe oameni incapabili să mai ia singuri decizii, ajungând să fie dependenți de îndrumarea primită de la sufletul din lumea cealaltă. Desigur, așa cum am mai spus, sufletele din lumea cealaltă pot monitoriza evoluția celor dragi, oferindu-le doar atâtea contacte câte sunt necesare.

Îmi amintesc de o clientă din Anglia, pe nume Chloe. A venit la mine pentru că soțul ei decedase și existau lucruri neterminate despre care trebuia să vorbească. El își luase viața, lăsând-o să-i conducă firma și celelalte afaceri pe care le avea. Era foarte supărată pe el, dar a constatat că nu putea lua deciziile importante fără sfatul lui.

Prima dată când am fost medium pentru Chloe, a primit răspunsurile pe care le voia, inclusiv sfatul legat de afaceri de care avea nevoie ca să continue. Când s-a întors să mă vadă, mai târziu în acel an, nu mi s-a părut ca asta să fi fost o problemă. Din fericire, soțul ei și-a făcut apariția din nou - dar, de data asta, vindecăt fiind de ceea ce îl supăra pe pământ, devenise din nou sufletul de care Chloe se îndrăgostise. Legătura a fost foarte puternică.

La următoarele ședințe, Chloe își făcuse obiceiul de a face câte o nouă programare, imediat după ce o terminam pe cea dinainte. În acea perioadă aveam o listă de așteptare lungă de șase luni, așa că mi-a fost ușor să stabilesc vizite care să nu fie apropiate una de cealaltă. Totuși, pe măsură ce timpul dintre ședințe se scurta, am început să suspectez că prea frecventul contact al acestei femei cu soțul ei nu era chiar sănătos.

În cele din urmă, soțul lui Chloe mi-a comunicat că nu va mai putea să își facă apariția, din moment ce acest lucru oprea parcursul lui acolo, ținându-l legat de dimensiunea noastră. Mi-a fost greu să îi transmit lui Chloe ce spusese soțul ei, mai ales că *nu* voia să audă așa ceva. Mai mult, era clar pentru mine că între întâlnirile noastre făcea vizite și altor persoane cu puteri de medium.

Data următoare când Chloe a venit la mine, soțul ei nu s-a arătat. În loc de asta, călăuza ei spirituală a apărut, pentru a-i spune să se oprească, să nu mai încerce să ia legătura cu lumea cealaltă și să permită vieții să își urmeze cursul natural. Călăuza lui Chloe a dezvăluit faptul că în Contractul Vieții ei era scris că soțul ei se va sinucide, dar că va trece peste asta și, în cele din urmă, își va continua viața.

După acea ședință am plecat în SUA și nu am mai văzut-o pe Chloe, dar am ținut legătura cu ea prin e-mail. De curând mi-a spus că a întâlnit pe cineva și a început o nouă viață. Această femeie m-a învățat cum oamenii pot deveni dependenți de comunicările spirituale în detrimentul propriei evoluții, așa că am făcut o regulă conform căreia niciun client nu poate să stabilească o întâlnire cu mine, dacă a avut parte de o ședință în ultimele șase luni.

Chiar dacă, în cele din urmă, cei dragi încetează de a ne da în mod regulat mesaje și semne, trebuie să știm că păstrează încă legătura cu noi. Ne vor auzi și vor fi dispuși să ne ajute, cât de mult timp vor putea. Dar și ei trebuie să înainteze în lumea cealaltă și a fi tot timpul chemați nu este bine pentru dezvoltarea lor. Trebuie să avem răbdare și să știm că ne vom alătura din nou lor pe lumea cealaltă.

Când vizitele se opresc

Dacă cei plecați au încetat cu totul să ne viziteze, explicația ar putea fi simplă. Sufletele judecă după emoțiile noastre pământești, dacă este bine să ia legătura cu noi, apoi își stabilesc vizitele în funcție de ceea ce au

descoperit. Pot afla că vibrațiile lor continue sunt prea grele pentru noi și, din moment ce s-au obișnuit cu ideea propriei treceri și se adaptează bine lumii de dincolo, hotărâsc să meargă mai departe și să se concentreze asupra propriei tămăduiri.

Este posibil și ca dragii noștri să se fi întors pe pământ într-o nouă încarnare. Când se întâmplă asta, sufletele nu vor mai putea fi contactate pentru vreun fel de comunicare care implică vorbitul. Ca medium, am învățat că un spirit lasă o amprentă energetică pe lumea cealaltă, precum urmele de ADN pe o haină sau amprente de degete pe sticlă. Un medium poate citi acea amprentă, dar nu se poate conecta pentru a primi mesaje.

Dacă semnalele vizitelor celor dragi din lumea cealaltă s-au oprit pentru că ei s-au reîncarnat și dorim să îi găsim în noile lor trupuri, trebuie să căutăm oameni care au ochii identici cu persoanele pierdute. Ochii sunt ferestrele sufletului și ne pot da indicii cu privire la cine ar putea fi dragii noștri acum. De asemenea, trebuie să avem încredere în intuiția noastră - dacă simțim că o persoană pe care o întâlnim este cineva drag care a plecat de lângă noi și s-a întors, atunci ar trebui să avem încredere în ceea ce simțim și să explorăm acea posibilitate.

Mai sunt, în cele din urmă, și acele suflete care sunt atât de fericite și de împlinite în lumea cealaltă, încât nu simt nevoia să ne mai contacteze. Acele suflete este posibil să continue să ne urmărească, dar nu ne mai lasă semne și nu ne mai dau mesaje, pentru că legăturile lor pământești s-au dizolvat în așa mare măsură, încât nu-i mai putem auzi. Încă mai păstrează contactul, chiar dacă nu activ - dar vom observa că și noi am trecut peste asta și ne gândim la ei mai puțin decât în anii dinainte.

Camera gardienilor

Întorcându-ne la călătoria pe care o va face sufletul nostru, când vizităm camera gardienilor, ne reîntâlnim călăuzele spirituale, ca să descoperim calea pe care o vom alege pentru restul timpului pe care îl vom petrece în lumea cealaltă. Această etapă a drumului nostru este mult mai relaxantă decât trăirile intense prin care tocmai am trecut parcurgând calea tămăduirii - deja ne simțim acasă, ne simțim confortabil în lumea cealaltă.

În camera gardienilor avem timp să vorbim cu unele dintre sufletele apropiate cu care nu am prea stat până acum, pentru că am fost foarte ocupați cu vindecarea sau cu drumurile pe pământ. În această perioadă vom adânci legăturile cu aceste suflete, mai ales cu maestrul nostru spiritual. De asemenea, îl vom cunoaște mai bine pe înțeleptul care ne are în grija sa. Cum poate vă amintiți, înțelepții sunt suflete avansate al căror rol este să îi verifice pe nou-veniți în sala de așteptare și să le dea Contractele Vieții. Un suflet trebuie să avanseze foarte mult în călătoria lui pentru a deveni un înțelept, dar, deși sunt extrem de evoluți, înțelepții tot se mai întorc în dimensiunea noastră pentru a-i ajuta pe cei care au nevoie, adeseori devenind învățători spirituali sau guru.

Acum este momentul să reflectăm asupra înțelesului complet al încarnării care tocmai s-a sfârșit, ca și asupra multelor vieți pe care le-am avut înainte. În camera gardienilor ni se vor arăta amintiri din întreaga noastră existență, pentru a ne da seama de semnificația evenimentelor care au avut loc. Vom descoperi cum călăuzele noastre au avut rol în întreaga noastră viață, ca și modul în care noi le-am ajutat pe călăuzele noastre în viața lor. În ceea ce privește misterele vieții, mult ni se arată, dar nu ni se va spune decât ceea ce avem nevoie să știm pentru a ne ajuta să planificăm continuarea călătoriei.

Vom cerceta, de asemenea, și cronica noastră Akasha, care este amprenta energetică a sufletului nostru și a tot ce ni s-a întâmplat de-a lungul mai multor vieți: rănilor, durerea, iubirea și suferința. Vom privi asta alături de maestrul nostru spiritual și va fi ca și cum am sta de vorbă cu un vechi prieten pe care nu l-am mai văzut de ani buni, împărtășind amintiri în timp ce răsfoim un vechi jurnal sau un album foto.

Este important de subliniat faptul că sufletele întunecate, care nu au intrat în lumea cealaltă pătrunzând prin lumina albă, se pregătesc să se întoarcă pe pământ fără a trece prin camera gardienilor. Din moment ce nu vor rămâne în lumea cealaltă, nu este necesar ca ele să plănuiască nimic. Soarta lor include o scurtă călătorie prin camera de selecție, pentru a alege o nouă familie în care să se nască și să primească noi lecții pentru evoluția lor vindecătoare. (De fapt, toate sufletele trec prin camera de selecție înainte de a se reîncarna și voi face o descriere mai bună a acestei zone mai târziu.)

Am aflat ce se întâmplă cu un suflet în camera gardienilor, atunci când un om care ajunsese în acest stadiu și-a făcut apariția în timpul unei ședințe de comunicare spirituală.

Am fost medium pentru Joan de mai multe ori, de-a lungul anilor. Atunci când mama ei, Patty, a trecut în lumea cealaltă, din cauza unui cancer, Joan a vrut să ia legătura cu ea. Patty fusese clienta bunicii mele și, în timpul vieții, era extrem de deschisă către lumea spiritelor. Nu mă îndoiam de faptul că, atunci când Joan va sosi pentru această ședință, Patty își va manifesta prezența.

Chiar așa a fost. Pe lângă discuția, care era de așteptat, referitoare la amintirile pe care le păstrase în lumea cealaltă, Patty ne-a împărtășit niște informații la care nici eu, nici fiica ei nu ne-am fi așteptat. Ne-a spus că în lumea cealaltă a întâlnit un bărbat deosebit, extrem de frumos, minunat. P măsură ce au ajuns să se cunoască mai bine, ea și-a dat seama că fuseseră îndrăgostiți într-o viață trecută și că el alesese să stea în lumea cealaltă în timpul călătoriei ei pe pământ.

Patty i-a spus fiicei sale că, deși își iubise foarte mult soțul de pe pământ, pe tatăl lui Joan, bărbatul cel frumos s-a dovedit a fi călăuza ei și sufletul ei pereche. Interesant de remarcat era că tatăl lui Joan se afla și el în lumea cealaltă, ei erau suflete extrem de apropiate și se bucurau să se reîntâlnească după trecerea lui Patty în viața de apoi.

Consiliere pentru o carieră celestă

În camera gardienilor vom descoperi ce avem nevoie în continuare ca suflete, exact cum s-ar putea să se fi întâmplat pe pământ, dacă am fost la o consiliere legată de carieră pentru a ne planifica viitorul. S-ar putea să alegem să rămânem în lumea cealaltă și să fim alături de sufletul nostru pereche, bucurându-ne de viitoare oportunități de dezvoltare și evoluție. Putem, de asemenea, să hotărâm să fim de ajutor devenind noi înșine călăuze, alăturându-ne grupului de ajutoare celeste sau să devenim chiar un înțelept. Ori, am putea dori să ne întoarcem pe pământ. Există mai multe direcții pe care le putem alege, decizia rămâne la latitudinea noastră. Acest stadiu se referă la a descoperi ce este bine pentru sufletul *nostru*.

Precum remarcă Josiah:

Dacă nu v-ați reîncarnat încă pe pământ, în această etapă vă veți explora viața din lumea cealaltă. Vi se va da șansa de a alege un scop, dar nu vi se va cere să vă hotărâți încă. Seamănă foarte mult cu ceea ce facem în viață atunci când vorbim cu un consilier profesional. Puteți observa acum că o parte dintre călăuzele voastre vă părăsesc, pentru că este momentul ca ele să se reîncarneze sau să meargă să ajute pe altcineva. Călăuzele s-ar putea să vă roage să îi sprijiniți în noua lor misiune sau să vă ceară să le fiți voi călăuze. În acest caz aveți șansa să vedeți cum este să fii călăuza altuia.

S-ar putea să ne dăm seama că este mai bine pentru dezvoltarea continuă a sufletului nostru să rămânem o vreme în lumea cealaltă, învățând lecții și asumându-ne lucrări care simt în beneficiul altor suflete. Am putea decide să devenim vindecători, să ajutăm energiile naturale universale care susțin pământul pentru ca el să poată continua să trăiască și să respire sau să devenim călăuza cuiva. Nu există alegere corectă sau greșită; iar decizia este numai a noastră, după ce am examinat totul în camera gardienilor. Călăuzele ne vor da sfaturi și îndrumări, dar nu pot hotărî pentru noi.

O altă descoperire pe care o vom face în camera gardienilor se referă la lecțiile pe care mai trebuie să le învățăm în următoarea noastră viață. Dacă nu ne vom încarna prea repede, avem suficient timp să decidem ce vom învăța în continuare. Dar nu este o decizie ușor de făcut - așa că, atunci când vine timpul, suntem sfătuiți să ne gândim bine la asta.

Unele suflete se întorc în acest moment mai repede decât o fac altele, pentru că iau o decizie grăbită, dar nu ar trebui să fie așa. Dacă ne gândim *cu grijă* care sunt lecțiile noastre și câte dintre ele am reușit să realizăm până acum, acest lucru ne va fi de ajutor să decidem următoarea etapă a călătoriei noastre.

* * *

Dacă hotărâm să rămânem în lumea cealaltă, atunci, în camera gardienilor, ni se va da o „slujbă” - și anume un mod de a-i ajuta pe alții în timp ce ne gândim la următoarea etapă. Poate că nu vrem să auzim că va trebui să muncim pe lumea cealaltă, din moment ce am muncit din greu toată viața și ne așteptăm la ceva asemănător unei vacanțe după ce plecăm de pe pământ.

Fiți liniștiți, munca ce ni se va da nu va avea nimic în comun cu ocupația de pe pământ, va fi mai degrabă o însărcinare spirituală, în care îi ajutăm pe alții care se află în călătorie. S-ar putea să ni se ceară să întâmpinăm o persoană dragă, exact așa cum am fost și noi întâmpinați. S-ar putea să ni se dea sarcina de a salva suflete pierdute, care au nevoie să ajungă la lumină. Sau poate vom fi trimiși să ajutăm copii sau animale care sunt pe cale să treacă dincolo și au nevoie de mai mult ajutor. Lista este nesfârșită.

Ni se vor da multe oportunități, iar acestea se pot schimba în funcție de modul în care ne petrecem timpul în lumea cealaltă. Dar, când vine vorba de însărcinarea noastră, nu ni se va da de ales. Un înțelept va fi însărcinat cu marele plan pentru sufletul nostru și va face această alegere pentru noi. Chiar dacă avem multe posibilități de a decide, pentru că avem liber-arbitru, tot trebuie să învățăm anumite lecții în lumea cealaltă, lecții pe care un înțelept le va cunoaște.

Ariel ne împărtășește niște vorbe înțelepte legate de acest subiect:

Scopul este de a învăța, și niciodată nu încetăm să învățăm. Am întâlnit atât de multe suflete care credeau că, odată ajunse aici, totul va fi extrem de ușor, dar au descoperit că a învăța este partea cea mai grea. Și, în plus de asta, trebuie să le spunem că au o treabă de făcut! Unele sunt șocate; altele acceptă acest lucru; dar pentru toți este dificil. Au muncit toată viață și acum, când s-au întors acasă, într-un loc al liniștii și al păcii... trebuie să muncească din nou.

Munca cu care sunteți însărcinați este diferită de ceea ce făceați pe pământ. Însărcinările de aici depind de lecțiile învățate în viață. Cu cât sunteți mai avansați în dezvoltarea sufletului, cu atât mai importantă va fi slujba care vi se va da. Desigur, orice muncă este importantă, dar rolul care vi se va da depinde de ce ați obținut, cu referire la evoluția sufletului.

Acceptați asta și lăsați lucrurile să se întâmple. Munca vă va pregăti pentru următorul obiectiv în viață. Asta ar putea consta în a-i ajuta pe alții să treacă dincolo, a fi călăuză spirituală sau a vă întoarce pe pământ. Orice însărcinare vi s-ar da, faceți-o bine, și veți înainta în ierarhia celestă - unde, în cele din urmă, veți ajunge

la stadiul de ființă veșnică. Desigur, viața voastră în lumea cealaltă nu va fi numai muncă. Aveți parte și de răs, și de distracție. Nu există ostilitate, nu în modul în care o cunoașteți voi. Ci lumea cealaltă este un loc al învățării și călăuzirii, unde sunteți ajutați și educați. Dacă vreți să mergeți pe pământ, să vedeți ce mai fac cei dragi, puteți face asta. Este o alegere, una care vă este îngăduită - deși trebuie să știți că necesită multă energie și poate că doriți să păstrați acea energie pentru sarcinile pe care le aveți.

Explorarea lumii de dincolo

Dacă alegem să rămânem în viața de apoi, va fi o perioadă a învățării, evoluției și înțelegerii complete a bogăției de cunoștințe pe care le avem la dispoziție. Asta include întâlniri cu înțeleptul care se ocupă de noi și cu maestrul nostru spiritual, dacă încă se mai află alături de noi. Va trebui să continuăm să verificăm, pentru a ne asigura că realizăm scopurile pe care ni le-am propus, dar vom avea o mulțime de șanse să străbatem și să descoperim minunile din cealaltă lume. Josiah explică:

După timpul petrecut în camera gardienilor sunteți liberi să mergeți prin lumea cealaltă. Încă vă aflați alături de sufletele apropiate, a căror sarcină este să vă mențină pe drumul cel drept - locul acesta poate fi foarte distractiv, iar unele suflete pleacă și nu se mai întorc pentru însărcinările lor. Când acest lucru se întâmplă, ele încetează să mai evolueze, ceea ce este un semn că a venit timpul să se întoarcă pe pământ pentru a învăța lecțiile care trebuie învățate. Pe pământ, vor repeta tiparele vieții anterioare, pentru a-și învăța din nou lecțiile.

Ca suflete ce explorează lumea cealaltă, vi se cere să vă întâlniți cu regularitate cu înțeleptul și cu maestrul vostru spiritual. În lumea voastră asta ar trebui să se întâmple săptămânal, dar, în timpul nostru, este la fiecare jumătate de oră. Totuși, aveți încredere în mine, veți avea suficient timp pentru a descoperi multele locuri incredibile și lucruri care se află aici.

Nu există o perioadă anume pentru explorarea lumii de dincolo, pentru că fiecare suflet este diferit, așa că putem sta acolo oricât este stipulat în contract. Avem enorm de multe lucruri de descoperit și de creat în acest stadiu al călătoriei noastre și ni se oferă foarte multă libertate. Trebuie să știm că sufletele celelalte își doresc ca noi să fim fericiți; vom fi înconjurați de pace, de dragoste și de liniște.

Acum este, de asemenea, momentul să ne concentrăm asupra multelor relații cu familia noastră spirituală. Avem șansa de a adânci legătura cu sufletul pereche și de a fi una cu el, trăind total dragostea ce o avem unul pentru celălalt. Și este o perioadă în care să fim alături de relațiile sufletești și să înțelegem de ce suntem legați unii de alții ca grup. Împreună putem lucra pentru un scop mai înalt, cum ar fi crearea unei lumi a păcii. Vom putea, de asemenea, să îi vizităm pe cei dragi de pe pământ, dar vom descoperi că astfel de vizite vor fi destul de rare. Viața noastră este acum în lumea cealaltă, explorându-i multele dimensiuni și vom continua să facem asta până când va veni timpul să ne întoarcem, să ne reîncarnăm.

* * *

Înainte de a părăsi camera gardienilor stabilim acele sarcini și lecții din viața de apoi de care trebuie să ne ocupăm. De asemenea, avem niște însărcinări de îndeplinit, care pot fi a întâmpina o persoană ce vine de pe pământ, a ajuta sau a călăuzi acea persoană în călătoria sa din lumea cealaltă. Sarcinile care ni se dau ne aduc satisfacții și ne vor ajuta să folosim la maxim timpul petrecut acolo, de fapt, cu cât lucrăm mai mult la dezvoltarea, hrănirea și iubirea propriului suflet, cu atât vom deveni mai luminați.

Călăuzele noastre spirituale sau înțeleptul ar putea să ne ceară să ajutăm într-o situație pe care o cunoaștem bine din experiența noastră de pe pământ. Poate este vorba despre vreo problemă cu care au de a face, referitoare la modul în care cineva își trăiește viața, și au nevoie de cunoștințele noastre legate de această dimensiune pentru a putea influența acea persoană. Ni se poate da sarcina de a ajuta persoana despre care este vorba, pentru că problema poate fi ceva ce am trăit în propria noastră viață de pe pământ. De exemplu, poate fi vorba despre probleme complexe, cum ar fi lăcomia sau materialismul, iar în cazul în care călăuza și înțeleptul nu au mai fost în ultimul timp pe pământ, s-ar putea să nu înțeleagă și să aibă nevoie de ajutor.

Astfel de sarcini pot fi scurte, dar va trebui să ni le asumăm - să le și înțelegem și să le și apreciem - pentru propria noastră evoluție. Josiah explică importanța faptului că un suflet îndeplinește o sarcină:

Vi se poate da însărcinarea să călăuziți sau să aveți grijă de cineva care este ca voi în ultima voastră încarnare, ca să vedeți modul în care le-ați afectat altora viața, observându-l sau observând-o. Totodată, sunteți acolo să ajutați acea persoană și pe călăuzele ei. În timpul acesta puteți vedea cât este de frustrant când cei de pe pământ nu își ascultă propria voce interioară - exact vocea pe care noi, călăuzele lor, le-o trimitem. Puteți pune o situație într-o nouă lumină, arătându-ne de ce această persoană nu ne ascultă. Ați fost pe pământ mai de curând decât noi, așa că ne puteți ajuta să înțelegem.

Oricare ar fi misiunea, ea este pentru binele universului și pentru al vostru, iar însărcinările se schimbă cu regularitate. În acest mod, când este momentul să vă întoarceți, vă veți reîncarna cu o mulțime de cunoștințe, fapt care va permite să duceți o viață care e mai împlinită din punct de vedere spiritual. De asemenea, dacă veți îndeplini multe sarcini, îi puteți ajuta mai mult pe cei de pe pământ.

Josiah încheie cu o observație personală pentru mine:

Asta ai făcut după ultima ta viață, în care te-ai sinucis. Ai jurat să îți asumi cât mai multe răspunderi posibil, pentru a-i ajuta pe cei care au suferit cât ai făcut-o tu, ca să evoluezi ca suflet.

În ciuda tuturor sarcinilor care ni se dau în lumea cealaltă, avem destul timp să ne relaxăm și să ne bucurăm de ceea ce are ea de oferit. Este cel mai frumos meleag pe care ni l-am putea imagina. Există locuri minunate de descoperit - lacuri, pâraie și priveliști montane care nu pot fi descrise în cuvinte. Deși tot ceea ce vedem este izbitor de vibrant, acesta este totuși un ținut plin de pace, dragoste și armonie. Josiah încearcă să ni-l descrie:

Oh, acest loc este atât de frumos. Desigur, este în întregime creat cu mintea și cu gândul, fiind o imagine a modului în care noi vrem să arate. Dar este pitoresc, plin de pace și dragostea acoperă totul.

Materialismul și lumea cealaltă

În ciuda frumuseții vieții de apoi, unele persoane încă au probleme pe care nu și le-au rezolvat. Din fericire, problemele lor nu sunt niciodată la fel de rele cum sunt cele pe care le întâlnim noi în viață; este ca și cum doi oameni ar avea opinii diferite și, în mod amical, acceptă că nu au cum să fie de acord unul cu celălalt, ba chiar se amuză în legătură cu asta.

Mai rău de atât nu se poate! Și, desigur, acestor suflete li se dau însărcinări care le ajută să treacă peste acele chestiuni.

În unele cazuri problemele sunt legate de materialism și de lăcomie, o reflecție a lumii în care trăim și care încă mai are nevoie de multă tămăduire. Josiah explică:

În lumea cealaltă puteți crea orice doriți. Dar, dacă motivația voastră pe pământ au fost banii și ați plăsmuit toată bogăția pe care o doreați, veți descoperi că o astfel de creație este numai o invenție a imaginației voastre, care vi se ia după o perioadă de timp. Acest lucru ne învață că viața înseamnă mai mult decât posesii materiale și, de asemenea, că nu ar trebui să luăm totul de bun. Descoperim că sufletele care încă își mai doresc bogăție în lumea cealaltă sunt cele care nu și-au învățat lecțiile și nu doresc să evolueze. Nu și-au realizat sarcinile sau cerințele, fiind mai mult preocupate de propriul confort și de iluzia câștigului material. Din moment ce nu și-au învățat lecțiile aici, se vor reîncarna cu aceleași idei în minte și vor repeta aceleași lecții. Este foarte tentant să creezi o existență plină de bogăție în lumea cealaltă, dar, după ce v-ați revăzut viața în camera de examinare și ați priviți șocați ce efect a avut ea asupra altora, este mai puțin probabil să cădeți în ispită.

Când am recitat aceste mesaje de la Josiah, am fost șocată să îmi dau seama cât de mult trăim într-o lume materialistă și cât de multă nevoie

au ființele umane de mai multă înțelegere și de dragoste. Acest lucru poate explica de ce oamenii de peste tot de pe această planetă devin din ce în ce mai deschiși față de spirite și mai conștienți de spiritualitate. Cred, de asemenea, că dăm naștere unei generații de copii dăruți, care sunt viitorul nostru. Acești copii sunt suflete extrem de evolute, care au petrecut mai mult timp decât alții în viața de apoi, așa că sunt gata să dăruiască lumii tămăduirea de care toți avem nevoie.

Este încurajator de știut faptul că în lumea cealaltă nu există valori materiale. Atunci când trăiam în Marea Britanie și aveam peste douăzeci și cinci de ședințe de comunicare spirituală pe săptămână, oamenii erau surprinși cum de cei dragi din viața de apoi nu aveau niciodată prea multe sfaturi legate de finanțe. Întotdeauna le-am spus clienților informația pe care o primeam și rareori mi s-a întâmplat să dau peste spirite care doreau să vorbească de probleme legate de bani, dacă nu era vorba despre o situație disperată. Spiritele nu sunt preocupate de probleme materiale, așa că este dificil pentru ele să vorbească despre acest subiect.

Chiar și așa, când întreb clienții, la sfârșitul unei ședințe, dacă mai au întrebări, majoritatea vor să știe dacă vor avea siguranță financiară în viitor și/sau cât timp va mai dura până când vor întâlni bărbatul (sau femeia) ideal/ideală. Spiritele nu îmi arată nici astfel de informații, pentru că nu au senzația trecerii timpului și nu sunt preocupate de viitor.

De asemenea, spiritele nu îi judecă pe alții. Sau, cum spune Josiah:

Sufletele nu îi judecă niciodată pe alții. Un membru al familiei voastre de suflete nu se va apuca vreodată să judece ceea ce faceți acum în viață. De exemplu, dacă ați decis să aveți o relație cu cineva de același sex, iar membrii familiei voastre de pe pământ nu sunt de acord cu asta, nu vă vor judeca pentru alegerile făcute pe pământ după ce veți trece dincolo. Viața și moartea, cum o numiți voi, sunt legate de alegerile voastre - iar asta este ceva ce trebuie respectat. În timpul perioadei de explorare, vă veți întoarce în camera gardienilor pentru a discuta cu înțeleptul vostru și cu maestrul spiritual. Ei vor decide de ce sarcini noi aveți nevoie sau vor sugera alte activități utile pe care să le faceți. Dar, în final, ceea ce faceți acum este alegerea voastră. Puteți urmări progresul făcut și decide dacă doriți să vă modificați viața, dar nimeni nu vă poate obliga să vă schimbați. Puteți înainta și să vă continuați drumul în lumea cealaltă sau puteți, dacă și când doriți, să vă reîncarnați într-o

nouă viață pe pământ. Vă puteți întoarce oricând simțiți nevoia și puteți decide ce vreți să faceți.

* * *

În acest moment al călătoriei noastre, noi, ca suflet, am decis dacă următorul pas pentru noi este să continuăm șederea în lumea cealaltă sau ne întoarcem pe pământ să începem o nouă viață. Poate credeți că nu aveți cum să vreți să vă întoarceți pe pământ, dar realitatea este că trebuie să o facem - cu excepția cazului în care am îndeplinit toate cerințele din Contractul Vieții și am primit un alt sfat din sfere mai înalte.

În următorul capitol voi discuta în detaliu cum arată calea celor care rămân în lumea cealaltă.

Capitolul 14

Funcții înalte și întâlnirea cu Dumnezeu

În acest moment al călătoriei noastre, poate că sufletul nostru a explorat lumea cealaltă și a decis că a terminat lecțiile de învățat acolo, așa că a hotărât să se întoarcă pe pământ. Dar trebuie să știm că, odată întorși, s-ar putea foarte bine să repetăm aceleași lecții, dar la un nivel mai profund. Ni se vor da, de asemenea, lecții noi, deoarece evoluția noastră ca suflet continuă în forma umană, tot timpul îndreptându-ne spre calea mai înaltă.

Totuși, acest capitol se concentrează pe ceea ce se întâmplă dacă preferăm să rămânem în lumea cealaltă și să alegem calea funcțiilor mai înalte, pentru evoluția noastră.

A deveni o călăuză spirituală

Una dintre primele etape pe calea funcțiilor înalte este să devenim călăuze spirituale care ajută sufletele de pe pământ. Desigur, nivelul la care intrăm în acest serviciu depinde de experiența noastră și dacă am fost sau nu călăuze înainte. Deci, atunci când facem această alegere, avem multe discuții cu maestrul nostru spiritual, referitoare la ce ne așteaptă. S-ar putea să aflăm că vom deveni călăuza lui sau a ei, în cazul în care acel suflet urmează să se reîncarneze. Sau poate că am fost aleși să călăuzim unul dintre sufletele apropiate nouă, cum ar fi sufletul nostru pereche sau un membru al familiei noastre de suflete.

Pe cine vom ghida rămâne un lucru care se va hotărî - dar nu de către noi. Sufletul care se întoarce pe pământ va face acea alegere, gândindu-se mult la cine ar fi mai potrivit să îl ajute să își învețe lecțiile. Este o mare onoare să ni se ceară să devenim călăuze spirituale, pentru că este o recunoaștere a faptului că am evoluat și se poate avea încredere în noi pentru a ajuta pe altcineva să treacă prin lecțiile vieții.

Există cazuri în care este prevăzut în Contract cine va călăuzi și cine va fi călăuzit în oricare dintre vieți. Spre exemplu, eu am în viața asta un Contract cu Ben, maestrul meu spiritual. Totuși, înainte am avut roluri inversate - eu l-am călăuzit în ultima viață a lui, iar acum el mă călăuzește pe mine.

În cazul în care în Contractul Vieții nu există o înțelegere anume, atunci sufletele care se întorc vor cere sfatul înțelepților lor, pentru a decide cine să îi călăuzească. Apoi înțelepții vor pregăti călăuzele alese, pentru a fi siguri că sufletele sunt conduse în mod corect pe calea vieții și menținute pe drumul lor.

Precum știm, un înțelept este un suflet extrem de evoluat, al cărui scop este să ne lumineze și să ne ajute în călătoria noastră. Înțeleptul nostru este dedicat nouă pentru eternitate, chiar dacă decide să se reîncarneze. Vom fi întotdeauna conectați, iar legătura noastră nu se va rupe nicicând. Totuși, dacă un suflet evoluează suficient de mult pentru a deveni un înțelept, acel suflet preferă, de obicei, să rămână și să îi ajute pe alții. Rar se întâmplă ca el să găsească motive să se întoarcă pe pământ, asta dacă nu cumva o instanță superioară i-a cerut să facă acest lucru.

Este important de știut că toți înțelepții au mai fost înainte pe pământ, așa că știu lecțiile pe care le au oamenii de învățat, ca și testele

și momentele grele prin care trecem în această dimensiune. De fapt, au trăit multe vieți, unele mai grele decât altele. Au trăit tot ceea ce ne putem imagina - inclusiv sărăcie, bogăție, abuz, avariție, dragoste, boală și multe alte situații negative. Au trecut prin toate aceste încercări, așa că știu cu adevărat să ajute sufletele să devină umane.

Oamenii de pe pământ se întreabă adeseori de ce viețile lor sunt atât de dificile, dar rareori să gândesc la faptul că acele dificultăți pot să aibă un motiv. Dacă deseori m-am făcut și eu vinovată de asta, am ajuns, în cele din urmă, să cred că noi, oamenii, avem vieți dificile pentru că toți suntem pregătiți pentru un scop mai înalt. (Faptul că înșiși înțelepții au trecut prin momente dificile susține ideea pe care am menționat-o.) Problemele conțin întotdeauna lecții pe care trebuie să le învățăm și depinde de noi să acceptăm acele lecții - chiar dacă pentru moment nu le înțelegem. Trebuie să știm că, oricare ar fi problema prin care trecem, ea a apărut în viața noastră ca să învățăm ceva.

În lumea cealaltă, sufletele privesc în urmă și analizează viața pe care au dus-o, examinând ceea ce au învățat, uneori prin încercări dureroase și greutăți. De asemenea, privesc înainte către următoarea încarnare și stabilesc ce se va întâmpla în ea, decizând evenimentele și lecțiile prin care vor trece, pentru a-și îndeplini Contractul. Atunci când ne naștem din nou pe pământ, uităm faptul că alegem mai ales să învățăm și să evoluăm în viață, mai puțin să ne fie ușor și să ne simțim bine.

O perioadă de instruire

Atunci când alegem să devenim călăuză, întâlnirile obișnuite cu înțeleptul nostru devin extrem de importante. Petrecem multe ore (vorbit în termeni pământești) cu acest suflet avansat care ne va ajuta să ne dezvoltăm și să ne pregătim pentru rolul nostru - fie că acel rol este unul de asistent într-un grup de călăuze sau de maestru, care are în grijă întreaga echipă. Vom fi duși în multe locuri și ni se vor arăta minunile existenței și ale universului, între acestea sunt incluse și câteva vizite pe pământ, pentru a evalua diferitele lecții prin care va trece sufletul pe care îl vom călăuzi. În lumea cealaltă, vom fi duși în sala înregistrărilor, unde sunt stocate cronicile Akashe, primind acces la multe dintr misterele vieții, pentru a le folosi în scopul de a ajuta un alt suflet în timpul încarnării.

La un moment dat ni se va da în grijă un om care urmează să se întoarcă pe pământ. Apoi, pregătirea noastră implică a sta în apropierea acelui suflet, pentru a avea ocazia să creăm o legătură ce presupune încredere, dragoste și susținere, unul pentru altul. Deja avem o relație, fiind parte a aceleiași familii de suflete, dar acum trebuie să stăm tot timpul unul cu celălalt, să ne pregătim pentru lecțiile care vor veni în timpul vieții de pe pământ.

În această perioadă, vom analiza de ce atuuri beneficiem pentru împlinirea rolului asumat. De exemplu, poate că în ultima viață am avut darul de vindecător și i-am ajutat pe alții în timpul bolilor lor, etapă în care și noi ne-am dezvoltat abilitățile. Acum, ca suflet care călăuzește alt suflet, am putea să îl ajutăm pe acel suflet să își dezvolte capacitățile lui de vindecător, în același timp având posibilitatea să dezvoltăm și mai mult abilitățile noastre.

Pregătirea pentru a deveni maestru spiritual este destul de avansată, așa că este imperativ să fim extrem de hotărâți să ne asumăm acest rol. Din ceea ce mi-a spus Ben, întâi trebuie să fim călăuză asistentă de câteva ori, până când suntem pregătiți să devenim maestru. În plus de asta, trebuie să avem oarece experiență în a ajuta sufletele să treacă prin călătoria din lumea cealaltă și să fi realizat multe lucruri în perioada petrecută de noi pe pământ.

Când ne pregătim să devenim maestru spiritual, ni se va cere să oferim din când în când asistență unei echipe de călăuze, care ajută pe cineva să treacă printr-o încercare anume. Dar când noi înșine *devenim* călăuze, trebuie ca, în cele din urmă, să adunăm propria echipă în jurul nostru, exact cum se întâmplă la începutul unei cariere, când ne croim drum spre o poziție superioară.

După ce am ajuns să stăpânim anumite lecții și deja am ajutat la călăuzirea unui suflet prin viață, atunci putem fi aleși să devenim maeștri spirituali, sub pregătirea și ajutorul unui înțelept. Acest lucru s-ar putea să vi se întâmple chiar în viața de acum, călătoria prin care treceți în această viață s-ar putea să vă ducă la a deveni maestru spiritual.

A fi o astfel de călăuză implică o răspundere uriașă față de sufletul care este pe cale să se încarneze și trebuie asumată numai dacă nu plănuim ca noi înșine să ne întoarcem pe pământ în timpul vieții acestei persoane. Va fi nevoie să rămânem aproape de pământ pentru a-l ajuta, așa că trebuie să fim dispuși să ne îndepărtăm pentru un timp de bucuriile și aventurile din viața de apoi, ca și de sufletele apropiate nouă.

Majoritatea timpului va fi petrecut cu omul care ni s-a dat în grijă, dar vom participa, de asemenea, și la cursuri, pentru aprofundarea învățării, și vom lua deseori legătura cu înțeleptul. Deja, în acest moment, vom avea o relație puternică cu înțeleptul nostru - deseori contactându-l fără a folosi comunicarea directă, ci doar simțindu-ne unul altuia senzațiile și gândurile.

De asemenea, vom avea o echipă de călăuze care ne vor ajuta, ea constă din suflete pe care le cunoaștem și în care avem încredere că ne vor susține pe noi și pe cel sau cea de care ne ocupăm, în timpul multelor lecții care urmează. Echipa noastră trebuie să poată face față unei varietăți de experiențe omenești - cum ar fi tristețea, suferința, bucuria, râsul, a deveni părinte și multe alte situații importante în viață. Totuși, rămâne în sarcina noastră să luăm deciziile care nu numai că sunt cele corecte pentru sufletul pe care îl călăuzim, dar și pentru noi înșine și pentru celelalte călăuze din grup. Membrii echipei pot să iasă înainte și să ne preia temporar rolul, dar noi vom fi întotdeauna în apropiere. Ni s-a dat responsabilitatea de a ne ocupa de această echipă, și este o responsabilitate pe care o luăm foarte în serios.

Sufletele pe care le călăuzim sunt întotdeauna prioritatea noastră, de aceea se întâmplă adeseori să luăm rolul de maeștri spirituali pentru sufletul nostru pereche, fiindcă nu îi dorim decât tot binele posibil. Totuși, dacă nu suntem sufletul-pereche al celui pe care îl călăuzim, nu este cazul să ne îngrijorăm. Întotdeauna vom avea în inimă interesul persoanei pe care o îndrumăm și este datoria noastră să avem grijă de el sau de ea în cel mai bun mod posibil.

Maestrul meu spiritual

Acum aș vrea să îmi rezerv un moment pentru a vă spune despre propriul meu maestru spiritual, Ben.

Cum am menționat mai înainte în carte, Ben mi-a fost prezentat în timpul unei vizite a bunicii. După o perioadă de adaptare, am putut să îmi dau seama când se afla aproape și când nu - astăzi îi recunosc prezența din tonul cuvintelor pe care mi le transmite, care este întotdeauna puțin mai scăzut decât al meu propriu.

Ben a fost în apropierea mea toată viața, dar eu știu despre el numai de aproximativ nouă ani. Totuși, a dispărut cu totul acum vreo șapte ani.

Sau, cel puțin, așa credeam. Ceea ce s-a întâmplat este că s-a dat la o parte pentru a permite altei călăuze să lucreze cu mine. Când această nouă călăuză și-a manifestat prezența în timpul unei ședințe de comunicare spirituală, nu eram încă acordată la nivelul ei vibrațional și nu am putut să îmi dau seama cine era acolo sau dacă chiar era cineva acolo. Am crezut cu sinceritate că Ben mă părăsise.

Pentru o perioadă de șase luni, nu am putut să îl simt deloc pe Ben... și apoi, aflându-mă în baia unui club de noapte gălăgios din Londra, brusc, mi-a apărut din nou. Normal, am fost încântată să îl văd, dar chiar era necesar să stea în picioare în fața mea în timp ce eu mă aflam pe toaletă? Vreau să spun, haide - ar fi putut să găsească un moment mai potrivit să îmi dea de știre că este acolo! Dar nu, acesta este Ben. Se pare că nivelul nostru de intimitate îi permite să apară în cele mai private momente.

Am trecut repede de orice stare de jenă și am fost extrem de ușurată că s-a întors maestrul meu spiritual. Când meditam, câteva zile mai târziu, l-am întrebat de ce mă părăsise. Mi-a spus că nu făcuse asta, pur și simplu, luase un loc în spatele echipei lui pentru un timp, ca să învețe despre următorul stadiu spre care mă îndreptam. Mi-a explicat mai departe că a lăsat o altă călăuză să lucreze cu mine, ca să mă obișnuiesc cu o altă energie. Acea a fost Lucinda, care m-a ajutat în timp ce Ben era plecat. Acum am o relație bună cu ea, dar recepționez mai bine energia lui Ben decât pe a ei.

Deși mă refer la Ben și Lucinda ca la el sau la ea, sufletele nu au gen, cum am mai menționat. Dar pentru noi, oamenii, pare mai natural să folosim genul când ne referim la călăuzele noastre, pentru că așa suntem obișnuiți. Respectând acest lucru, călăuzele vin la noi cu nume legate de gen, cu care ne simțim noi mai bine, dar, în esență, nu sunt nici femei, nici bărbați. Acestea fiind spuse, Ben îmi apare mie ca bărbat. Lucinda, pe de altă parte, pare femeie, pentru că energia ei - senzația pe care o am când comunic cu ea - este mai feminină.

Oricând lucrez cu suflete care iau legătura cu cei dragi de pe pământ, sunt întotdeauna mai receptivă la energia masculină. Asta nu înseamnă că nu pot recepta energia feminină, pentru că pot, dar mi se pare totuși interesant de remarcat acest lucru.

Regatul puterii

În timpul pregătirii noastre pentru a deveni călăuză spirituală vom fi duși de înțelept în locuri din lumea cealaltă la care nici nu visasem înainte, mai ales pentru că sunt atât de puțin cunoscute, fiind inaccesibile majorității. Unul dintre acestea este regatul puterii, un loc îndepărtat unde se află cel mai înalt ordin al ființelor celeste și pe care puținii primesc permisiunea de a îl vizita.

În regatul puterii, înțeleptul nostru ne duce să întâlnim Sursa sau cel mai înalt maestru. În multe religii de pe pământ, cel mai înalt maestru este numit „Dumnezeu”, deci, pentru a ușura lucrurile, și eu voi folosi acest termen când mă voi referi la această ființă celestă.

De-a lungul anilor, am auzit despre un astfel de loc în lumea cealaltă de la diverse suflete care și-au manifestat prezența în timpul ședințelor de comunicare spirituală. Toate au povestit că au văzut în depărtare un loc ce radia căldură și dragoste. De fapt, fiecare dintre ele oferă aceeași descriere pe care ne-o împărtășește acum Josiah, înțeleptul:

Există un loc în lumea cealaltă unde numai înțelepții au dreptul să pătrundă, și asta doar după o invitație specială. Este numit regatul puterii și este locul în care se află cel mai înalt maestru, pe care unii îl numesc Dumnezeu.

Regatul se vede întotdeauna în depărtare, înconjurat de curcubeie și legat cu un pod de aur care se întinde pe o distanță mare. Acolo locuiesc ființele celeste - îngerii și toți cei care îl însoțesc pe Atotputernicul, pe care îl numiți Dumnezeu. Dar sufletele nu pot să ajungă acolo, străbătând un drum și bătând la ușă. Multe încearcă, dar niciodată nu reușesc să ajungă până acolo. Oricât ai merge de departe, destinația ta rămâne la aceeași distanță... este ca și cum v-ați afla pe o bandă rulantă și nicicând nu ați ajunge undeva!

Regatul este locul păcii și al armoniei deosebite, iar o întâlnire cu Dumnezeu este întotdeauna o întâlnire luminată și minunată.

Există o ierarhie în regat, dar nu este condusă de orgolii. Dumnezeu însuși este o forță mai înaltă, care guvernează toate lucrurile înalte - cum ar fi natura, frumusețea, planetele, vindecarea, alinarea, oamenii și evoluția lor. Dumnezeu guvernează totul, dar El nu poate controla totul, așa că trimite ajutoare să se ocupe de diferitele

domenii ale existenței. Multe sarcini le lasă în grija înțelepților, care le lasă în grija călăuzelor spirituale, care le dau mai departe celor vii. Puteți vedea cum toți încercăm să îndeplinim lucrarea Domnului! Este vorba despre munca în echipă, despre a lucra împreună. Fără religie, fără certuri, fără dispute pentru a se ajunge la divizări între suflete... iar El vrea ca toată lumea să trăiască în armonie. Așa cum vă puteți imagina, Dumnezeu are, în vremurile actuale, o sarcină dificilă. Dar lucrurile urmează să se schimbe în bine și va fi mai mult decât o părere de pace în lume. S-ar putea ca acest lucru să se petreacă pe parcursul câtorva secole, dar în cele din urmă se va întâmpla.

Ben mi-a povestit și despre întâlnirea cu Dumnezeu (o excepție rară, pentru că de obicei numai înțelepții au o astfel de ocazie), spunând: *Imaginează-ți o întâlnire care este atât de puternică, încât rezonază în sufletul tău la un nivel mai profund decât orice ai trăit deja în viața de apoi.*

Am auzit de la spirite, în timpul ședințelor mele, că multe suflete din lumea cealaltă încearcă să îl întâlnească pe Dumnezeu, dar prea puține reușesc. Odată și-a manifestat prezența un suflet care fusese preot în ultima lui viață și care a surprins-o pe sora lui spunându-i că nu îl întâlnise pe Dumnezeu în lumea cealaltă. I-a relatat că vedea regatul puterii în depărtare și că a încercat să ajungă la el, dar nu a putut. I s-a spus că nu este încă suficient de evoluat pentru a primi o invitație, dar că se va întoarce mai târziu, când va fi. I-a spus surorii lui că, în ciuda acestui refuz, știa că Dumnezeu există și îl iubește, dar că mai avea de așteptat până la primirea invitației care să-i permită să îl întâlnească. În acel moment al ședinței, sufletul a început să râdă, spunând că încă așteaptă acea invitație!

* * *

Mulți dintre noi cei aflați pe pământ am simțit prezența îngerilor, acele ființe celeste care lucrează îndeaproape cu călăuzele spirituale pentru a ne ajuta în drumul nostru. Îngerii nu sunt suflete care au trăit pe pământ, de aceea nu știu ce înseamnă să treci prin zbateri și provocări omenesti. Totuși, îngerii vor răspunde chemării noastre când avem nevoie de ei, adeseori luând forma celor la care ne referim ca „îngeri păzitori”. Îngerii păzitori ne protejează și ne călăuzesc așa cum o fac

maestrii noștri spirituali, lucrând alături de echipa noastră de călăuze spirituale, în timp ce ne arată semne pentru a-și face simțită prezența în jurul nostru.

Îngerii se ocupă de noi toți, dar trebuie să le *cerem* să ne ajute, ceea ce putem face oricând în timpul vieții pe pământ. Fiecare înger are un scop diferit și un rol de jucat, iar în funcție de nevoile noastre - spre exemplu *putere* sau *dragoste* - un înger anume ne va vizita și ne va ajuta. Dar trebuie să știm faptul că îngerii vin numai pentru binele nostru suprem, așa că nu ne putem aștepta ca ei să apară cu numerele câștigătoare de la loterie!

Îmi amintesc de o perioadă, de la începutul muncii mele ca medium, când nu credeam în îngeri și consideram că oamenii care o făceau erau puțin nebuni. Dar apoi am avut o experiență care m-a schimbat, care s-a petrecut într-o după-amiază, pe când aveam o clientă.

În timp ce eu și cu femeia vorbeam, soțul ei decedat, Jim, și-a manifestat prezența. Jim i-a spus soției sale că era alături de îngeri și că ei toți au grijă de ea. A promis că îi va da un semn pentru a dovedi ceea ce spunea și i-a cerut să îl caute în scurt timp. Spre sfârșitul ședinței, o pană albă solitară a venit plutind de sus, chiar în fața ochilor noștri. În exact același timp, noi amândouă am exclamat „Jim!” pline de uimire. Era semnul pe care promisesese că îl va trimite, care confirma că este alături de îngeri și că toți aveau grijă de clienta mea!

Chiar și așa, mintea mea sceptică nu se putea opri, lucra ore suplimentare, în timp ce eu priveam în jur ca să văd ce ar fi putut face ca o singură pană ușoară să apară din senin și să plutească așa, în fața noastră. Nu era nicio fereastră deschisă. Nu erau perne în care să existe pene. Nu era nimic în acea cameră care să conțină un astfel de lucru. Bizar!

Atunci am început să cred în îngeri, iar din acel moment nu m-am mai îndoit de existența lor. Într-adevăr, acum îi văd frecvent, mai ales când am ședințe de comunicare spirituală ținute în fața unui public numeros. Atunci când stau pe scenă într-o sală de spectacol, adeseori privesc în sus și văd un înger uriaș suspendat deasupra încăperii, plutind peste acel loc și umplându-l cu lumină și cu căldură. Atunci știu că sunt protejată pe când iau legătura cu spiritele și că toți cei cu care lucrez sunt plini de dragoste, scăldați în ea.

Da, tărâmurile celeste sunt reale, așa cum este și ființa superioară pe care o numim Sursă sau Dumnezeu. Cu toții suntem protejați, călăuziți și

iubiți de către Dumnezeu, oricare ar fi religia pe care o urmăm (sau nu o urmăm). Îmbrățișarea Lui ne cuprinde pe toți și suntem înconjurați de cunoștințe și de resurse care sunt întotdeauna la dispoziția noastră, din belșug.

* * *

Așa cum se poate observa, o aventură incredibilă ne așteaptă în lumea cealaltă - una a tămăduirii și a serviciului în slujba unei puteri mai înalte, care guvernează întregul univers. Și, în timp ce ne aflăm acolo, înțeleptul și călăuzele noastre se asigură că întotdeauna lucrăm spre a ne atinge cel mai înalt potențial, ajungând la niveluri de dezvoltare care ne fac să evoluăm mai departe ca suflet.

Acum suntem gata să ne întoarcem pentru încă un ciclu al vieții pe pământ și al lecțiilor. Este rândul nostru să alegem un maestru spiritual și o echipă de călăuze spirituale care au fost pregătite pentru a ne ajuta, un lucru pe care îl facem cu ajutorul înțeleptului. Aranjamentele finale ne așteaptă în camera de selecție, ultima oprire din lumea cealaltă înainte de a apărea ca bebeluș pe planeta pământ. Toate acestea le vom afla în Partea a patra.

Partea a patra. Revenirea pe Pământ

Capitolul 15

Bun venit în lume - *din nou*

Deși există informații la care eu nu am avut acces, am încercat să vă ofer o imagine cât de completă am putut a căii tămăduirii pe care o parcurgem în lumea cealaltă.

Acum vreau să explic ce se întâmplă după ce sufletele decid să se întoarcă pe pământ și care este procesul reîncarnării. Acest capitol va

răspunde, de asemenea, oricărei întrebări referitoare la motivul pentru care sufletele aleg vieți care au adeseori multe încercări și momente grele în ele.

Planificarea următoarei vieți

Când decidem să ne întoarcem pe pământ, alegem echipa de călăuze spirituale care este cea mai bună pentru noi și care ne va conduce pe cărarea vieții pe care suntem pe cale să o începem. Ne discutăm alegerile cu sufletele apropiate nouă, care simt toate mulțumite. Ele știu că face parte din evoluția noastră să trecem prin altă rundă de aventuri și lecții. Unele suflete apropiate nouă vor fi triste să ne vadă cum plecăm, dar tot ne vor susține decizia; în timp ce altele (iar printre ele s-ar putea să se afle și sufletul nostru pereche) vor ști că, de fapt, ni se vor alătura nouă pe pământ, foarte curând.

După alegerea călăuzelor, vom fi ocupați cu pregătirile, pentru un timp, din moment ce ele au multe de aflat referitor la ce urmează. Ne-am analizat viața anterioară și am explorat multe zone din lumea cealaltă, pentru a aduna informații, pe care le vom folosi ca să programăm viața pe care vrem să o trăim în continuare. Înțeleptul ne va ajuta să facem planurile și s-ar putea să vizitam încăperea tămăduirii mai des, pentru a rezolva orice probleme pe care nu vrem să le ducem cu noi în următoarea încarnare. Asta este important, pentru că nu vrem ca vechile tipare să se repete într-o nouă viață (dacă este posibil).

În timp ce noul nostru grup de călăuze spirituale ne ajută să ne pregătim întoarcerea pe pământ, ajungem să îi cunoaștem extrem de bine pe fiecare. Pe mulți dintre ei îi știam deja, dar acum îi vedem într-o altă lumină, pentru că au o sarcină sau o slujbă de îndeplinit. Noua relație este similară cu ceea ce se întâmplă atunci când un prieten de-ai noștri ne devine șef - acum avem două moduri diferite de a interacționa unul cu celălalt, unul legat de muncă și unul de viața de zi cu zi. După încarnare, călăuzele noastre spirituale vor fi mai mult ca niște șefi ai noștri, supervizând acțiunile noastre dintr-o perspectivă pe care nu o avem, ca oameni.

Acum este timpul să ne luăm la revedere de la sufletele apropiate nouă din lumea cealaltă. Când ne vom reîntâlni pe pământ, ni se vor părea persoane familiare, dar nu ne vom da seama de ce, la început. Vom

avea momente în care ne vom uita la cineva și vom simți de parcă am cunoaște acea persoană de undeva. S-ar putea să dureze un timp, dar, în cele din urmă, ne vom da seama că noi și acea persoană suntem suflete apropiate și am mai fost împreună înainte.

A părăsi lumea cealaltă poate fi un lucru trist, dar nu se aseamănă cu suferința pe care o încercăm atunci când pierdem pe cineva drag. Știm că timpul pe care îl vom petrece pe pământ va fi scurt, în comparație cu modul în care se măsoară timpul în lumea cealaltă. Știm, de asemenea, că aceia care rămân pot să ne vadă oricând doresc, pentru a se asigura că totul merge bine.

Camera de selecție

Atunci când începe procesul formal de reîncarnare, înțeleptul și cu maestrul spiritual ne vor conduce într-o încăpere numită camera de selecție, pentru a ne face conștienți de detaliile importante ale călătoriei.

Josiah are următoarele lucruri de spus despre ceea ce se întâmplă acolo:

Camera de selecție este locul în care puteți vedea diferite persoane care se pregătesc să devină părinți, fie că știu asta, fie că nu. Apoi veți decide unde simțiți nevoia să fiți duși, pentru a vă învăța cât mai bine lecțiile.

Îi priviți un timp din camera de selecție, pentru a vă da seama care ar fi alegerea perfectă, pentru ca voi să vă atingeți obiectivele, dar pentru ca ei să își învețe lecțiile în viață. Apoi veți hotărî cine, ca părinte, v-ar putea facilita cel mai bine intrarea pe pământ.

Este un moment extrem de mișcător pentru noi, pentru că suntem pe cale să pornim într-o călătorie a lecțiilor și a provocărilor, înarmați cu o nouă viziune asupra vieții. Gândiți-vă cât este de emoționant începutul unei noi slujbe, când suntem nerăbdători să pornim și să vedem ce va urma. Totuși, în viața care vine, lecțiile cu care vom avea de-a face sunt cele discutate și aprobate de noi împreună cu grupul nostru de călăuze, așa că drumul este deja programat să fie optim pentru tot ceea ce intenționăm să se întâmple.

În camera de selecție alcătuim un Contract al Vieții, ajutați fiind de maestrul și călăuzele spirituale. Precum explică Josiah:

Vi se dă o listă plină de lecții și obiective de îndeplinit în timpul vieții în care urmează să intrați. Aceste lucruri sunt alese de călăuzele voastre și de înțelept, cu acordul vostru, și sunt bazate pe nivelul vostru de evoluție ca suflet. Veți avea, de asemenea, o „listă cu dorințe”, cu scopuri în plus, pe care v-ați dori să le realizați, inclusiv experiențe și evenimente pe care doriți să le trăiți. Amândouă aceste liste sunt parte a Contractului Vieții voastre, dar ele sunt foarte diferite - prima fiind mai degrabă obligatorie, pe când cea de-a doua reflectă dorințele personale.

În timp ce vă planificați viața, veți decide care dintre lucrurile de pe aceste liste vor fi cele mai importante pentru voi. Toate sufletele trebuie să alcătuiască un Contract al Vieții înainte de încarnare, chiar și sufletele tulburate.

În această ultimă propoziție, Josiah afirmă că toate sufletele din lumea cealaltă - chiar și acelea care au trecut printr-o altă dimensiune a vindecării, din cauza răului pe care l-au făcut în timpul vieții lor pământești - trebuie să pregătească un Contract al Vieții înainte de a se întoarce. Contractele cuprind lecțiile pe care vor să le învețe și oamenii cu care vor să aibă legături; cu alte cuvinte, tot ceea ce ar trebui să se întâmple în viitoarele încarnări.

Ne place să numim desfășurarea acestor evenimente „soartă”, dar realitatea este că noi înșine le-am plănuțit pe toate. De aceea, atunci când anumite evenimente se întâmplă sau când întâlnim o anumită persoană, știm, la un anumit nivel, că lucrul acela era predestinat.

În camera de selecție vedem dinainte momentele care vor avea un rol deosebit și ne vor schimba viața - un divorț, o căsătorie, absolvirea unei școli - iar acesta este motivul pentru care, în forma noastră umană, aceste momente se petrec ca o amintire vagă, care ne intrigă, cunoscută cu numele de „deja-vu”. Momentele care ne sunt arătate în camera de selecție sunt absorbite de către subconștientul nostru și apoi, când acel eveniment se întâmplă în viață, subconștientul ne spune: *Daa, știi ce se întâmplă!* Amintirea este aruncată în conștient, dându-ne senzația că „am mai fost acolo” înainte.

Alegerea părinților

Ne alegem mama și tatăl înainte ca noul nostru trup să fie conceput, așa că putem să privim dinainte posibili părinți și viețile lor, în camera de selecție. Putem observa în avans dacă sunt alegerea potrivită și vor putea să ne dea tot ce ne trebuie pentru a îndeplini lucrurile stipulate în Contractul Vieții și care sunt importante pentru noi. Vom analiza, de asemenea, și Contractele lor, pentru a vedea dacă scopurile lor se potrivesc cu ale noastre, lucru care i-ar face să fie alegerea potrivită.

Părinții care ne vor naște ne vor oferi toate circumstanțele posibile pentru a începe să învățăm lecțiile vieții, chiar dacă asta înseamnă că urmează să fim adoptați sau să fim crescuți de către alți oameni. Trebuie să ținem cont de faptul că și sufletele părinților noștri au propriile lecții de învățat.

Mai departe, Josiah explică de ce unele suflete ajung să fie adoptate:

Atunci când sufletele sunt pe cale să se nască, ele deja au văzut călătoriile pe care le vor face părinții lor. Sufletele nu pot controla viețile părinților, dar își pot influența propriul drum al vieții, prin alegerea părinților. Sufletele știu deja dacă, la un anumit moment, unul dintre părinți va pleca, va trece în lumea cealaltă sau își va da copilul; așa că aleg ceea ce este mai bine pentru lecțiile pe care le au de învățat. Cu informațiile primite în camera de selecție, alegeți părinții pe care îi doriți. Aici vă planificați și vă hotărâți următoarea viață... deși, atunci când vă reîncarnați, probabil că mintea voastră conștientă nu își va aminti că voi ați pus la cale planul vieții de pe pământ.

Toate sufletele care doresc să se încarneze trebuie să treacă prin procesul de a-și alege părinții, asigurându-se că ajung la cei perfecți pentru ca toți cei implicați să fie ajutați să învețe ceva.

În unele cazuri, s-ar putea să ne întoarcem pe pământ pentru a ne ajuta părinții cu propriile lor lecții - cu alte cuvinte, s-ar putea să fie mai puțin vorba despre noi și mai mult despre îndeplinirea unui contract pe care îl avem cu o altă persoană. Putem să ne întoarcem pentru a ne ajuta părinții într-o perioadă dificilă. Sau poate că vom părăsi repede această

lume, întâmplare care va avea un impact enorm asupra lor. Acest lucru este adevărat mai ales în cazul în care vom fi noul născut sau copilul lor, iar lecția acelui cuplu va veni din modul în care va face față trecerii noastre rapide în lumea cealaltă.

Este important să subliniem aici faptul că, atunci când ne întoarcem pe pământ, nu intrăm, de fapt, într-un trup, până când nu suntem gata de a fi născuți. După cum spune Josiah:

Veți fi tot timpul cu părinții aleși de voi, dinainte de concepția noului trup, până la naștere, iar apoi veți fi alături de ei ca noul lor născut. Dar, în orice moment dinainte de naștere, puteți decide că nu sunteți gata să vă încarnați și să cereți întreruperea sarcinii. Înțelepții vă pot sfătui și în ceea ce privește această problemă, luând în considerare propria voastră evoluție, ca și pe cea a celor două persoane care se pregătesc să vă devină părinți - ei s-ar putea să nu fie potriviți pentru a forma un cuplu. Din această cauză ființele umane au parte de copii născuți morți sau de avorturi.

În cazul unei sarcini care s-a oprit în mod natural sau al unui copil născut mort, se crede adeseori că sufletul și-a respins părinții, cauzând multă durere celor care îl așteptau. Acest lucru nu este adevărat. De fapt, astfel de evenimente se întâmplă deoarece ei, ca părinți, nu erau pregătiți pentru acel suflet sau aveau alte probleme care trebuiau să fie rezolvate mai întâi. Sufletul poate merge atunci mai departe, pentru a fi născut de altcineva, un suflet apropiat sau poate aștepta momentul potrivit pentru a se întoarce la părinții aleși inițial.

Dacă noi, ca suflete, am decis că ne-am întors prea devreme și încă mai avem lecții de învățat în lumea cealaltă, putem să ne schimbăm calea și să ne reîncarnăm mai târziu,

În copii ai acelorași părinți sau măcar ai unuia dintre părinții care ne-au conceput trupul ultima oară.

Uneori, un părinte ales nu este pregătit să aducă un copil pe lume, pentru că el sau ea nu are partenerul potrivit. Dacă este așa, acea persoană va opri acel suflet să se întoarcă sub forma copilului lor. Josiah ne luminează în legătură cu ce se întâmplă când se petrece un astfel de lucru:

Chiar dacă voi ați decis că sunteți gata să vă încarnați, părinții aleși au dreptul să vă oprească să intrați în lume ca fiind copii ai lor. O mamă sau un tată - sau amândoi - se poate răzgândi, poate să nu mai dorească să devină părinte, de aici hotărârea de a face un avort. Dar o astfel de hotărâre nu este o problemă, din moment ce noi, ca suflete, putem întotdeauna să ne întoarcem altă dată, poate la o rudă apropiată a mamei sau a tatălui, sau în altă familie. Sau putem alege pe unul dintre părinți, să așteptăm până când el sau ea găsește persoana potrivită și să ne întoarcem atunci. Poate că tatăl sau mama întâlnește o altă persoană cu care vrea să întemeieze o familie sau poate că ambii părinți, care la început au făcut altă alegere, decid împreună că sunt gata să aibă un copil, la o dată ulterioară.

Este foarte normal să apară astfel de circumstanțe. Cu toții suntem diferiți și facem alegeri diferite, iar între suflete nu poate fi vorba de a ne judeca unul pe celălalt.

Odată ce ne-am ales părinții, petrecem restul timpului în camera de selecție, observându-i, pentru a fi absolut siguri că sunt alegerea potrivită pentru noi. Putem vedea totul, de la câteva săptămâni după concepție până la naștere. Suntem martorii reacțiilor oamenilor din jurul părinților noștri și ai modului în care se simt ei. Vedem ideea sarcinii și prin ochii mamei, și prin cei ai tatălui, înțelegând ce simte fiecare cu privire la sarcină și la eventuala naștere.

Din perspectiva unui suflet

Eu însămi fiind mamă, cunosc îndoielile care pot zgudui un cuplu atunci când apare o primă sarcină, mai ales dacă relația lor nu este una stabilă. Din cauza propriilor circumstanțe, m-am simțit extrem de vinovată de faptul că, fiind într-o situație incertă, urma să aduc pe lume un copil. Totuși, am fost asigurată, de către spirite, că sufletul fiului meu, Charlie, nu mă va judeca niciodată. Asta pentru că sufletele care se întorc simt foarte pure și nu au obiceiul de a-i judeca pe alții.

Ca suflet, Charlie ne-a observat, pe mine și pe tatăl lui, Simon, cu ceva timp înainte de a se naște - adevărul acestui fapt l-am aflat de la însuși fiul meu.

Doar cu câteva săptămâni înainte de conceperea lui Charlie, Simon și cu mine am fost în Scoția, pentru o mică vacanță. Niciunul dintre noi nu mai fusese în acea zonă și ne-am simțit grozav. Făcusem din timp rezervare la hotel, totuși, când am ajuns, s-a dovedit că rezervările se suprapuseseră, așa că am fost mutați la un alt hotel, pe aceeași stradă. În timp ce eram acolo, am mers la cumpărături și am luat niște haine pe care nu le-am probat. Când m-am întors în cameră, am descoperit că lucrurile cumpărate nu mi se potriveau și că trebuia să le duc înapoi. Simon și cu mine am mers să vedem un film și, mai târziu, în acea seară, am mâncat pentru prima oară somon.

Într-o zi, când Charlie avea aproximativ trei ani, dintr-o dată a început să afirme cu insistență că fusese în Scoția. A continuat spunând că a fost la film și la cumpărături cu Simon și cu mine, că eu m-am reîntors la magazin să returnez niște haine, ba chiar și că la cină am fost greu de convins să încerc somonul. Am fost șocată! Apoi el mi-a spus că la început tatăl lui nu a fost foarte mulțumit, pentru că nu am reușit să stăm la hotelul unde aveam camera rezervată.

Povestirea lui Charlie m-a lăsat absolut perplexă... mai ales că în perioada evenimentelor pe care le descriese, el nu exista nici măcar sub formă de idee. Nu era nicio explicație de ce știa atât de multe despre călătoria noastră în Scoția - în fond, nu fusese conceput încă! - alta decât că sufletul lui ne alesese deja pe mine și pe Simon ca părinți și ne privea tot timpul.

Provocările vieții

Precum se vede, ca suflet, știm multe despre viitorii noștri părinți. Știm, de asemenea, ce se va întâmpla în viața pe care urmează să o avem, din moment ce totul a fost stabilit și planificat dinainte de către noi înșine. În acest mod, circumstanțele în care ne vom găsi ne vor ajuta să evoluăm și - dacă le tratăm corect - ne vor face să devenim un suflet mai puternic.

Viața nu este ușoară, dar nici nu trebuie să fie așa. Cu toții trebuie să întâmpinăm provocări, din moment ce aceasta a fost structura existenței,

încă de la început. Totuși, s-ar putea ca propriile provocări să ni se pară dificile și să ne plângem că viața noastră este mai grea decât majoritatea celorlaltor vieți. Dacă vi se întâmplă să priviți la anumiți oameni și să gândiți că ei au primit partea ușoară, trebuie să știți că nu aveți deloc dreptate. Ca și noi, au lecții de învățat, iar lumea lor nu este atât de minunată cum poate că ne-o imaginăm noi. Ceea ce vedem este modul în care ei au decis să își prezinte viețile, nu realitatea.

Să luăm, de exemplu, cuplurile de celebrități. În revistele glossy, cei bogați și faimoși par atât de fericiți, iar căsătoria și copiii lor par atât de perfecți. Dar, în realitate, au aceleași probleme ca noi toți. Nu sunt decât tot niște oameni - trebuie să ia decizii legate de carieră, au necazuri în relație și pot chiar avea probleme serioase de sănătate. Chiar și căsătoria care pare cea mai perfectă nu este atât de perfectă (lucru pe care îl știu din experiență personală).

Nu putem evita asta: nu există viață perfectă. Toată lumea are obstacole de învins și, mult înainte de a ne întoarce pe pământ, în timp ce sufletele noastre se află încă în lumea cealaltă, decidem cu toții care sunt ele cu exactitate - detaliile, actorii și circumstanțele.

S-ar putea să descoperim că ne-am reîncarnat pentru a învăța ceea ce avem nevoie pentru următoarea noastră slujbă în lumea cealaltă, cum ar fi să fim călăuzele unui alt suflet, atunci când el se va întoarce. Sau s-ar putea ca în perioada de pregătire să ne petrecem viața alături de o anumită familie sau situație. Ca om, poate că nu înțelegem această imagine de ansamblu; dar ca suflet, știm motivul pentru care trecem prin anumite probleme sau chiar și traume, în viața noastră.

De exemplu, îmi amintesc de o ședință anume de comunicare spirituală pentru o femeie, a cărei călăuză mi-a spus că ea urmează să fie într-un mare pericol. I-am transmis mesajul călăuzei, spunându-i femeii că va fi implicată într-o anumită formă de abuz fizic, dar în cele din urmă va fi bine. Călăuza ei nu mi-a dat mai multe detalii și m-am simțit recunoscătoare pentru asta, deoarece nu voiam să mă consider responsabilă pentru faptul că nu transmiteam totul.

În mod tragic, acea femeie a fost violată. Atunci când am revăzut-o, mi-a spus că, deși trecuse printr-un adevărat calvar, era bucuroasă de faptul că ghidul ei nu o prevenise în mod exact asupra a ceea ce urma să se întâmple. Violul a avut un impact uriaș asupra ei, dar nu în modul în care ați putea să credeți - ca rezultat, a ajuns să își dea seama ce voia să facă în viață. Fusese fără scop și fără concentrare în cariera ei mult timp,

dar acum lucra într-un centru de ajutor pentru cei violați, condus de poliția locală din orașul ei. Avea bucuria de a ajuta ca alte femei, care au avut experiențe similare, să își schimbe viața. Această persoană a trebuit să treacă printr-o tragedie pentru a face o schimbare majoră în viața ei și pentru a îndeplini, în cele din urmă, lucrarea pe care a fost trimisă pe pământ să o îndeplinească.

Revenirea în corp

Înapoi în camera de selecție, după ce ne-am ales viitorii părinți, începem să adunăm multă dragoste și respect pentru ei. Privim momentele vesele și pe cele triste din timpul sarcinii, ascultăm muzica pe care o pun și poveștile pe care le citesc copilului nenăscut și descoperim numele la care se gândesc.

Părinții observă adeseori cum un bebeluș care se află încă în pântecul mamei reacționează și dă din picioare când se rostește un anumit nume la care ei se gândesc sau când se ascultă o anumită melodie. Asta se întâmplă deoarece, chiar dacă sufletul nu se află încă în trup, poate influența modul în care corpul, care este în perioada de creștere dinainte de naștere, răspunde la diverși stimuli.

În cele din urmă, este timpul să intrăm în noul trup și să trecem prin procesul nașterii. Josiah descrie ce se întâmplă acum:

Atunci când sunteți absolut pregătiți pentru întoarcerea voastră, iar trupul vostru crește în pântecul mamei pe care ați ales-o, va exista o scurtă perioadă de timp pentru ca voi să intrați în el. Acest lucru se petrece într-un moment premergător nașterii, poate cu câteva zile înainte de ea. Când se întâmplă asta, întâi simțiți cum alunecați printr-o ușă, sunteți pe cale să porniți în cădere liberă, dar apoi de voi este legată instantaneu o nouă viață, care este cordonul vostru de argint. Ați ajuns să vă iubiți mult părinții, în perioada în care vi se dezvoltă trupul, le-ați auzit fiecare cuvânt, ați simțit bucuria lor, ca și celelalte emoții pe care le-au experimentat. Ați trăit tot ce a trăit și mama voastră, pentru că, de obicei, pe mamă o urmăriți mai îndeaproape. În timpul sarcinii, poate că ați fost martorii unui eveniment sau ați simțit o emoție care vă va lega, în viață, mai mult de o persoană decât de alta. Apoi, când sosește

ziua și apar primele dureri ale facerii, vi se va părea, în noul vostru trup, că sunteți sub atac. În timpul procesului nașterii trebuie să fiți foarte hotărâți să vă întoarceți și să aveți grijă să protejați noul vostru trup, pentru a vă asigura că va veni pe lume în siguranță pentru noua voastră viață.

Călătoria înapoi pe pământ este adeseori traumatică pentru suflet. Când am fost la o ședință de terapie regresivă, pentru a trece prin viețile anterioare, mă temeam să îmi re trăiesc propria naștere, fiindcă auzisem că a fost grea. Din fericire, nu a trebuit să fac asta! Dar am avut viziuni despre asta în timpul meditațiilor și am trăit senzația sufletului care reintră în trup după experiența mea la limita morții. Intrarea s-a petrecut foarte repede și m-am simțit de parcă eram trasă prin tubul unui aspirator. Apoi mă mișcam rapid printr-un tunel întunecat și pe urmă în trup. A fost o senzație ciudată și înspăimântătoare!

Josiah îmi confirmă experiența mea și poate și pe a dumneavoastră, dacă ați avut experiența morții clinice sau v-ați re trăit propria naștere:

Călătoria voastră înapoi are loc foarte rapid. Ați devenit atașați energetic de părinți, prin cordonul de argint, viața care vă leagă de existența pământească. Începeți să vă simțiți din ce în ce mai umani. Apoi, când este timpul să intrați în trupul fizic, adeseori într-un moment când acesta doarme, vep fi trași prin lumina albă, strălucitoare, veți trece cu mare viteză printr-un tunel, apoi vep intra cu forță în trupul fizic - devenind din nou oameni.

Din scurta perioadă petrecută de mine în lumea cealaltă, în timpul trecerii mele parțiale în cealaltă parte, îmi amintesc cum sufletul meu trăia sentimentul că este extrem de liber. Știam că asta nu va dura prea mult, dar tot puteam să simt și să înțeleg totul în întregime. Reîntoarcerea în trup a fost o senzație extrem de diferită totuși; m-am simțit zdrobită, presată, ca și cum sufletul meu ar fi fost prizonier și forțat să intre într-un trup în care, din cauza durerilor bolii, nu voiam să mă aflu. În timp ce aterizam complet în corpul meu, am fost lovită de un șoc de energie, dar nu într-un mod eliberator. Era greu, amorf, ca și cum ar fi trebuit să simt, dar nu o făceam. Mi-am dat seama mai târziu că asta se întâmplă pentru că trupul meu mă proteja, oprind ceea ce ar fi fost o experiență extrem de dureroasă în acel moment.

Josiah descrie mai departe procesul care merge paralel cu ceea ce am trăit eu și care, de asemenea, ar putea să vă fie familiar:

Procesul renașterii este greu pentru voi, pentru că este dureros și fizic, și sufletește. Multe spirite nu vor să treacă prin el, dar altele abia așteaptă să se termine. Începe când vedeți un tunel, și, după ce intrați în el, pierdeți senzația de libertate și vă simțiți prizonieri. Vă târâți prin coridorul lung, întunecat - neobișnuiți cu senzația de apăsare, de restricționare - și, în cele din urmă, vedeți o lumină. Este lumina lumii oamenilor. Mâinile care vă apucă și vă trag în această lume sunt ciudate, dar apoi sunteți așezați în brațele unei persoane care vă pare familiară, fiecare celulă a voastră se simte scăldată în dragoste. Vă veți simți imediat acasă și alinați de acea persoană, pentru că o cunoașteți și o iubiți de mult, nu numai în lumea de unde ați venit, dar probabil din multele vieți trăite pe pământ înainte.

* * *

Din nou suntem întâmpinați în casa noastră de pe pământ, pentru a ne imbarca spre marile aventuri ale învățării și evoluției. Ca suflet, am supraviețuit, am trecut din viață în lumea cealaltă, de acolo ne-am reîntors la viață și așa mai departe, pe parcursul evoluției noastre. Ceea ce se va întâmpla în timpul vieții de pe pământ vom revedea după ce vom trece dincolo, așa că să facem lucrurile cât mai bine posibil - nu putem fugi de propria evoluție!

Capitolul 16

Trăind aici și acum

În timp ce scriam această carte și încercam să aștern lumină asupra supraviețuirii sufletului, am pus, desigur, la îndoială unele din informațiile care mi s-au oferit. Astfel s-a manifestat activitatea propriei

mele minți sceptice, cum probabil că a reacționat și mintea dumneavoastră la citirea acestor pagini.

Eu, personal, consider că este bine să fim oarecum sceptici, din moment ce noi, oamenii, suntem creați să fim așa. Totuși, a trebuit să ies din starea de scepticism și să cred, de aceea am făcut meditații periodice în timpul procesului elaborării acestei cărți, ca să mă asigur că primesc informațiile în cel mai bun mod posibil pentru mine.

Mereu am spus persoanelor care veneau la mine să le învăț cum să își folosească clarviziunea și darul de a fi medium că trebuie să aibă încredere în instincte și în reacțiile lor intuitive, exact cum m-a învățat și pe mine, acum mulți ani, Buni Frances.

Așa că, deși am fost sceptică la început, îmi place mult ceea ce mi s-a transmis și am primit! Îmi pare bine că acele călăuze spirituale și celelalte suflete care m-au ajutat pe parcursul acestei călătorii au prezentat informația într-un mod pe care mintea umană îl poate accepta și înțelege. Pentru asta mă simt binecuvântată.

Privind în urmă la supraviețuirea sufletului, observ că procesul este complex și incredibil - dar, înainte de toate, este frumos. Lumea cealaltă este plină de dragoste și de alinare, mai mult decât putem înțelege noi, cei de pe pământ. Dar înțelegerea pe care o avem acum, cu privire la lumea cealaltă,

ne ajută mult să trăim cea mai bună viață pe care o putem trăi în prezent, începând *chiar acum*.

A trăi „în prezent” este cel mai important lucru dintre toate. Nu putem să ne uităm mereu la viața noastră și să ne gândim: *Ce-ar fi fost dacă...?* Trebuie să acceptăm *ceea ce este* și ceea ce s-a întâmplat și apoi trebuie să mergem mai departe, pas cu pas.

Dacă o persoană apropiată a trecut dincolo, trebuie să știm că este cu noi și veghează asupra noastră, pentru a se asigura că suntem bine. Va fi de ajutor să cunoaștem faptul că viața acelei persoane fusese dinainte creionată să meargă exact așa cum a mers - nu există greșeli. Cu toții ne aflăm chiar unde ar trebui să ne aflăm în exact acest moment, iar acest lucru este adevărat și pentru sufletele care sunt în lumea cealaltă.

Aici aș vrea să vă asigur de faptul că animalele pe care le iubim, atunci când pleacă dintre noi, trec prin același proces prin care trec și oamenii. Ca suflete, ele vor fi acolo când vom trece, așteptându-ne în lumea cealaltă. Dar asta este o cu totul altă poveste!

Este alegerea noastră să trăim cu o minte deschisă și cu știința spirituală a faptului că suntem suflete eterne. Cum înaintăm pe cărarea noastră ține numai de noi, pentru că avem liberul-arbitru. Trebuie doar să reținem că tot ceea ce ni se întâmplă ne pregătește pentru următorul stadiu al călătoriei noastre, oricare ar fi acesta.

De acum înainte, când trecem prin momente bune sau rele, trebuie să știm că există un motiv pentru toate. Putem să ne asumăm totul cu dragoste și cu un zâmbet, pentru că, în cele din urmă, totul va merge așa cum a fost programat să meargă. Trebuie să ținem minte că ne-am planificat existența pe care o avem, pentru un motiv anume. Am făcut ca anumiți oameni să intre în viața noastră cu un scop - acela de a ne ajuta să ne învățăm lecțiile și să evoluăm.

Există o menire mai înaltă pentru *toate* acestea. Și da, trebuie să ne întoarcem pentru a trece prin asta din nou, dar este o călătorie a descoperirii de sine și o minunată aventură!

Este supraviețuirea sufletului...

Epilog

După ce am terminat de scris această carte, s-a petrecut un eveniment remarcabil, care așterne și mai multă lumină asupra călătoriei pe care cu toții va trebui să o facem în lumea cealaltă.

Există un motiv bine întemeiat pentru faptul că am fost canalul de transmisie pentru buna mea prietenă Elaine, pe care am ajutat-o în timpul trecerii ei. Chiar dacă emoțiile plecării ei sunt încă proaspete pentru mine, vreau să împărtășesc această experiență. Sper că povestirea aceasta vă aduce informații, vă inspiră și vă determină să doriți să luați legătura cu cei dragi care au plecat. Vedeți, chiar dacă posibilitatea de a comunica cu spiritele este un dar, semnele trimise pot apărea oricărei persoane care este deschisă să primească mesaje de la un suflet care a trecut în lumea cealaltă și cu care are o legătură de dragoste.

Am întrebat-o pe Jennie, fiica lui Elaine, dacă pot spune povestea noastră cititorilor cărții *Supraviețuirea Sufletului*, iar ea s-a simțit onorată ca eu să fac aceasta. Ea crede, așa cum cred și eu, că plecarea mamei ei în lumea cealaltă îi va ajuta pe alții să își dea seama că, fără îndoială, sufletul supraviețuiește.

* * *

Elaine Saller a fost mamă, confidentă și umărul pe care să poți plânge - chiar dacă mă făcea să râd, fără ca măcar să-mi dau seama. Mai ales, a fost cea mai dragă și minunată prietenă pe care am avut-o vreodată. Din exterior, relația noastră este posibil să fi părut oarecum lipsită de sens, pentru că era cu aproape treizeci de ani mai în vârstă decât mine. Dar vârsta era irelevantă pentru noi, deoarece legătura noastră nu era una fizică, ci una cu adevărat sufletească.

Nu mă aștept să mai existe vreodată cineva care să intre în viața mea și să o influențeze în modul în care a făcut-o ea. Pur și simplu, fiind cine era ea, Elaine mi-a dat încrederea și curajul de a ști că pot face orice îmi pun în minte. Ea continuă să facă asta, chiar și după trecere.

Elaine era din Philadelphia și avea un temperament destul de irascibil. Nimeni nu îi putea sta în cale - iar dacă supărai pe cineva care îi era drag, Domnul să te ajute! Nu a lăsat nimic în viață să o doboare, nici măcar când a sosit momentul plecării.

Era, de asemenea, tare vorbăreață și mă înnebunea cu poveștile pe care deja le auzisem de cincizeci de ori. Mereu trebuia să facă gălăgie atunci când era liniște, ba vorbea chiar și în somn. Zâmbesc cu drag când mă gândesc la asta, pentru că asta era ea - mereu o poveste de spus și un râs căruia nu aveai cum să nu i te alături. Era, pur și simplu, o femeie grozavă.

Prietena mea părea că înflorește în ultimii doi ani pe care i-a petrecut pe această planetă, bucurându-se din plin de tot. Viața ei socială ar fi făcut-o de rușine pe Paris Hilton. Totuși, deși avea foarte mulți prieteni, nimic nu tulbura modul în care avea grijă de familia ei, mai ales de cele două frumoase fiice și de copiii lor. De asemenea, avea o relație uimitoare cu fostul ei soț, pe care încă îl considera parte a familiei. Și eu am fost binecuvântată să fac parte din familie, fiind pe de-a-ntregul acceptată în casa Saller.

În 2008, în săptămâna cu Ziua Recunoștinței, Elaine și cu mine am mers, alături de o altă prietenă de-a ei, Marilyn, la faimosul Canion

Ranch Spa, din Arizona. Ne-am relaxat bucuroase, am făcut fitness, ne-am lăsat îngrijite și răsfățate. Nimic nu o oprea pe Elaine să se bucure cu poftă de fiecare șansă pe care o avea, să se răsfete la maxim, ba chiar să și flirteze cu tinerii care ajutau la Spa, glumind că nu era o pisicuță nebună, ci chiar un tigru preistoric!

Nu s-a plâns decât o dată în timpul șederii noastre și atunci a fost vorba de o ușoară durere în șold. Eu nu eram deloc în dispoziția mea obișnuită („vrăjitoarească”) de medium și clarvăzătoare, așa că nu am dat importanță faptului. I-am spus să meargă la un control pentru șold, dar asta a fost tot. Ne-am concentrat amândouă asupra distracției, pentru a ne bucura de săptămâna petrecută una cu alta și cu Marilyn.

Aproape un an mai târziu, pe când mă pregăteam să părăsesc Australia și să mă întorc în America, am primit un e-mail de la Elaine. Niciodată nu îmi trimitea e-mailuri, prefera să sune, ca să discutăm, așa că am fost foarte surprinsă. Mi-a scris că a trebuit să facă o biopsie pentru o protuberanță care i-a apărut la gât, dar nu i se părea ceva serios. Nici eu nu voiam să cred că este ceva serios, așa că niciodată nu am trecut pe modul „vrăjitoare”, ca să analizez lucrurile mai în profunzime. Dar acum îmi dau seama că mă protejam pe mine însămi, nevrând să aflu adevărul despre prietena mea.

Am aterizat înapoi în State și imediat mi-am deschis celularul, ca să citesc mesajul de la Elaine. Spunea că s-a dovedit că are cancer, dar apoi adăuga în felul ei propriu, inimitabil: „O să mă lupt cu nenorocitul naibii!” *Oh, așa este, Elaine!* m-am gândit. Chiar înainte de a părăsi avionul am sunat-o și i-am spus: „OK, asta înseamnă numai că va trebui să îmi suporti prezența de două ori pe săptămână, pentru terapie, nu-i așa?” și am râs amândouă.

În următoarele cinci luni mergeam mereu să o văd, în perioadele când nu călătoream. Îl lăsam pe Charlie la școală marțea și vinerea, apoi porneam direct spre casa lui Elaine. În multe feluri, era modul meu de a evada din lume, pentru că nimic nu tulbura timpul petrecut împreună. Ignoram apelurile telefonice și alte întreruperi... și era o binecuvântare. Reușea chiar să păstreze tăcerea, în timp ce eu îi transmiteam energie vindecătoare, prin abilitățile mele de practicant de Reiki. Cred că eram singura persoană care o putea face să tacă - și asta făceam! - cel puțin până simțeam energia vindecătoare intrând în corpul ei. Apoi, îndată ce percepea acea infuzie, se pornea din nou, vorbind despre toate lucrurile de pe lume!

Dacă te uital la Elaine, nu ai fi ghicit nicicând că avea cancer. Păstrase o atitudine pozitivă cu privire la boala ei, mergând la serviciu în majoritatea zilelor, bucurându-se de viața ei socială activă, chiar dacă programările la chimioterapie erau epuizante. Desigur, chiar și atunci, era atât de energică și de distractivă, că toată lumea voia să facă chimio cu ea - a devenit un eveniment social pentru ea și pentru colegii de tratament.

A venit perioada sărbătorilor și cumpăram cadouri, când am dat peste două frumoase pahare de șampanie cu cristale Swarovski încrustate în picior. Erau uimitoare, și, din moment ce strigau în gura mare *Elaine!*, le-am cumpărat.

Data următoare când mi-am vizitat prietena, ea mi-a spus:

– Oh, Doamne, Lisa, am găsit *cel mai* grozav cadou pentru tine de Crăciun. O să-ți placă la nebunie. Dar nu pot să mă duc să îl iau, pentru că nu pot risca să merg la magazin când atâția oameni sunt răciți sau au gripă.

Am înțeles, desigur. Dar aveam, deja, cel mai bun cadou - o aveam pe Elaine.

Totuși, niciodată nu a știut să țină un secret, așa că, în timp ce mă duceam să aduc din mașină cadoul ei, a izbucnit:

— O să mori când o să vezi ce vreau să îți cumpăr de Crăciun! Sunt pahare de șampanie cu cristale Swarovski!

După ce i-am spus că vorbim imediat despre asta, m-am dus la mașină și m-am reîntors cu o cutie. Când a desfăcut ambalajul, am spus:

— Nu cumva astea sunt paharele?

Niciuneia dintre noi nu-i venea să creadă cât eram de legate, într-atât, încât plănuiserăm să ne facem una alteia același cadou! A insistat ca eu să păstrez paharele pe care i le dăruisem, iar apoi, după ce ea le va cumpăra pe ale ei, să facem schimbul.

* * *

Într-o dimineață, în februarie, tocmai mă întorceam la birou după o ședință de terapie cu Elaine, când prietena mea Jonesy m-a întrebat cum se simțea Elaine. Am izbucnit în lacrimi. Nu era niciun motiv logic pentru răspunsul meu, pentru că doctorul ei îi spusese că boala este pe cale să intre în remisie. Chiar și așa, i-am spus lui Jonesy că nu cred că Elaine va supraviețui.

În acea seară m-am întors acasă, am scos cele două pahare de cristal din cutia lor și le-am pus pe raftul de sus al dulapului de pahare, pentru ocazii speciale. Niciodată nu i-am spus lui Elaine că nu va supraviețui, de fapt, de fiecare dată când mă întreba dacă o să fie bine, îi răspundeam întotdeauna că da, ceea ce însemna că *sufletul* ei va fi bine. Minte mea conștientă voia să creadă că ea va învinge cancerul - dar în sufletul meu știam că nu va fi așa. Am ales să îmi ascult mintea conștientă.

Începând din februarie, puteam să observ modul în care prietena mea se schimba. Chiar dacă păstra o atitudine pozitivă, era ca și cum știa ceva. Acum, în timpul ședințelor de terapie, apăreau momente de tăcere între noi, lucru atât de nefiresc pentru ea. La un moment dat, îmi povestea despre o situație din viața ei care o preocupa, când am întrebat-o:

— Te-ai dat bătută, nu-i așa?

Ea mi-a răspuns că da. Poate că amândouă ne-am gândit că vorbeam despre situația ei, dar, la nivel sufletec, ne refeream la cancer.

Cred că eram singura persoană care știa cum se simțea cu adevărat. Poate că în sufletul ei înfruntase realitatea, dar conștiința nu voia să accepte asta și continua să lupte. Vorbea chiar despre o petrecere pe care plănuia să o dea cu ocazia însănătoșirii și mi-a spus că ar trebui să mergem împreună la Canyon Ranch, cam în perioada zilei mele de naștere, în iunie, ca să sărbătorim. Era convinsă că până atunci va scăpa de boală.

Totuși, încetul cu încetul, vedeam cum lupta ei devine mai slabă, ca și cum începea să accepte inevitabilul. A vorbit chiar și despre a aduce acasă pe cineva, să aibă grijă de ea, pentru că știa că lucrurile urmau să se înrăutățească. Nu aș fi crezut vreodată că voi ajunge să aud aceste cuvinte din gura ei. Prietena mea se luptase cu multe alte lucruri în viața ei, iar cei din jur credeau că se luptă în același fel și cu boala. Dar a început să îmi facă destăinuiți despre scrierea unui testament și alte asemenea, ca să se asigure că fiicele ei or să fie bine. Era clar că încerca să pună totul în ordine.

Într-o luni, în aprilie, tocmai mă întorceam dintr-o călătorie în Hawaii, când am aflat că Elaine era de o săptămână internată în spital, în urma unei embolii. Când i-am spus că simt în drum spre ea pentru o ședință de terapie, am fost surprinsă să o aud spunând că se odihnește. Știam că e ceva mai mult decât faptul că nu voia să o vad cum arată fără

machiaj și în pijama - o văzusem de multe ori în astfel de ipostaze, de-a lungul anilor.

Nu am lăsat să se observe asta, desigur, dar atunci am început să îi deplâng pierderea. Am plâns atât de mult, că nu mai știam ce să fac. Tot ce mi-a dat prin minte a fost să îl sun pe un prieten de-al ei și să îl rog să ne întâlnim la ea acasă de dimineață, ca să nu fiu eu singura persoană la care se va zbiera. Da, chiar îmi era frică de asta - deși Elaine era slăbită, tot mai era iute la mânie și s-ar fi supărat foarte tare ca eu să apar neanunțată și să o văd în starea în care se afla.

Am ajuns la Elaine marți de dimineață și am fost întâmpinată de fata care ajuta în casă. Mi s-a spus că amicul nostru comun era deja alături de prietena mea în dormitor și am intrat, iar Elaine era foarte adormită și avea dureri îngrozitoare. M-am apropiat și i-am spus că o să îmi pun mâinile pe ea pentru terapie Reiki, în timp ce se odihnea.

— Nu știu unde îmi sunt cristalele - a răspuns ea.

Mereu am lucrat cu cristale în timpul ședințelor noastre de terapie și era treaba ei să se ocupe să se afle la îndemână! I-am spus că nu trebuie să își facă griji din cauza asta, și mi-am pus mâinile pe ea. În acel moment, cele mai rele temeri ale mele s-au confirmat și trebuia să mă confrunt cu realitatea - asta era sfârșitul. Cu blândețe, i-am permis energiei vindecătoare să intre în trupul ei, iar trupul ei a luat ce avea nevoie. Am avut grijă să nu o încarc peste puteri și, cât timp era încă în stare conștientă, am convins-o să îmi promită că va merge la doctorul ei.

Dintr-odată mi-a spus:

— Ne-am întâlnit dintr-un motiv anume.

Amândouă am crezut întotdeauna că ne întâlniserăm una pe cealaltă pentru că am trecut printr-un divorț în aceeași perioadă. Totuși, adevărul este că eu am apărut în viața ei ca să îi ajut sufletul, iar ea a intrat într-a mea pentru a-mi da curajul de care aveam nevoie ca să fac tot ceea ce îmi propuneam.

Elaine a mers la spital în acea noapte, iar eu am vizitat-o de dimineață și i-am promis să mă întorc a doua zi. În acea joi am ajuns la spital în jurul orei trei după-amiaza - iar atunci când m-a privit, am putut să îi văd sufletul. Era același lucru care se întâmplase cu bunicul meu și nu îmi plăcea asta. Fiica lui Elaine mi-a explicat că doctorul le spusese, ei și surorii ei, că, dacă mama lor nu își găsea puterea să lupte, el nu mai avea cum să îi facă chimioterapie și ea nu va supraviețui.

Mi-am pus mâinile pe Elaine, până când a venit un prieten de-al ei, avocat. Au vorbit un timp, iar ea îi tot mulțumea pentru ceea ce făcuse în acea zi. Era ca și cum ar fi știut că aceasta urma să fie ultima ei zi în care mai putea gândi coerent pentru a se ocupa de astfel de probleme.

Apoi am rămas doar noi două în cameră. Elaine m-a apucat de mână, s-a ridicat și m-a privit direct în ochi:

— Ceva se întâmplă - de ce sunt toți oamenii ăștia aici? m-a întrebat, referindu-se la prietenii care veniseră să o viziteze. Știu că tu știi!

Nu am considerat că era cazul ca ea să afle ce spusese doctorul, pentru că trebuia să continue să lupte, cu orice preț. Așa că i-am spus că nu sunt sigură despre ce este vorba.

Dar apoi ea m-a privit, sufletul ei privea sufletul meu, și m-a întrebat:

— O să supraviețuiesc acestei nopți, Lisa?

Era atât de serioasă și dorea așa de tare să știe răspunsul, că nu am putut să o mint:

— Sincer, Elaine, nu știu! i-am răspuns.

Cât de mult mi-aș fi dorit să îi fi putut da un alt răspuns, dar, într-adevăr, *nu* știam.

În acel moment mi-a cerut să nu o părăsesc și să o ajut în ceea ce o aștepta, orice ar fi fost asta. M-am simțit onorată să mi se ceară să fiu acolo, într-unui dintre cele mai intime și mai personale momente ale vieții ei.

Apoi Elaine și-a chemat una dintre fiice și a început să vorbească cu ea despre probleme juridice, dar ea nici nu a vrut să audă de asta. Totuși, am insistat ca fiica ei să asculte, din cauză că, în multe cazuri când eram medium pentru diverși oameni, mi se spunea că regretau că nu fuseseră mai atenți la ultimele cuvinte ale celor dragi.

Am rămas la spital până la miezul nopții. Când am plecat, am insistat ca fetele să mă sune la cea mai mică schimbare, ca să mă pot întoarce imediat.

În dimineața următoare m-am trezit la ora șase cincizeci și cinci, pentru că am auzit-o pe Elaine strigându-mă. Cinci minute mai târziu eram în picioare, mă spălam pe dinți, mă îmbrăcam și încercam să le trimit un SMS fiicelor, totul în același timp, când am primit un mesaj: *Te rugăm, vino!*

Am dat fuga la parter, ca să îi găsesc pe Charlie și pe Inma, asistenta mea, ocupați cu o construcție LEGO. I-am dat un scurt sărut de la

revedere fiului meu și i-am spus că ne vedem după școală, recunoscătoare că Inma putea să aibă grijă de el.

Cincisprezece minute mai târziu, eram la spital. Fetele au fost șocate că am ajuns așa de repede și am glumit că de aia am mașină-sport - cu siguranță, uneori e de mare ajutor lucrul acesta. Dar adevărul era că, din moment ce fusesem trezită de sufletul Elainei, știam că trebuie să ajung la spital cât mai repede posibil.

Starea prietenei mele se înrăutățise în timpul nopții, dar încă mai avea un pic de putere să lupte. Se chinuia să respire, iar eu eram acolo, cu energie vindecătoare, să o calmez. Trupul ei accepta energia de care avea nevoie iar, la nivelul sufletului, ea știa că asta o să o ajute. S-a trezit, s-a uitat direct la cei din jur, a zâmbit și a spus că „se lupta cu nenorocitul naibii”, așa că toată lumea încă mai avea un strop de speranță. Dar nu a putut să se uite la mine - dacă *ne-am fi* uitat una la cealaltă, ea ar fi văzut adevărul și l-aș fi văzut și eu. Era foarte dificil pentru mine să accept și să fac față situației. Totuși, trebuia să rămân puternică și pozitivă, ca să îi susțin pe apropiații ei și să îi dau ei ceea ce avea nevoie, când avea nevoie.

În acea zi, familia a plecat de la căpătâiul ei ca să aranjeze serviciul funerar care, conform religiei evreiești, trebuia să aibă loc la numai câteva zile după momentul trecerii. Din nou am rămas până la miezul nopții și m-am întors devreme a doua zi de dimineață. Sâmbătă, pe la ora opt, am hotărât să aranjăm mobila, ca să intre toți cei care o vor vizita, și am mutat-o pe Elaine în mijlocul camerei.

Ea a rămas aceeași ea, înjurându-și fetele, spunându-le să tacă odată pentru că avea nevoie de liniște și pace ca să „lupte cu nenorocitul naibii”. Nu aveai cum să nu râzi - poate că trupul ei devenea din ce în ce mai slăbit, dar spiritul ei era puternic și aprig și lupta din răspuțuri.

Chiar și așa, acea zi a fost cea mai grea din toate. Am început dimineața, ținând-o de picioare și dându-i energie vindecătoare. Simțeam cum sufletul ei încearcă să părăsească trupul, apoi intervenea un gând, iar ea se reîntorcea cu o bufnitură. Nimeni altcineva în afara mea nu părea să observe asta.

La un moment dat, persoanele din cameră plângeau încetișor, crezând că Elaine dormea. Am simțit cum sufletul ei părăsește pentru un scurt timp trupul ca să converseze cu sufletele care veniseră să o ia și se adunaseră în spatele ei. Apoi am auzit: *Spune-le tuturor să termine*

naibii odată cu plânsul! (Sunt sigură că ați remarcat până acum că îi plăcea să folosească destul de multe înjurături!)

Îmi puteam da seama că sufletul lui Elaine simțea nevoia să părăsească trupul, ca să poată pregăti trecerea ei dincolo și să nu mai simtă durerea. Totuși, deși am fost chemată de mai multe ori să o ajut să respire, nu prea puteam face altceva în acel stadiu.

Un prieten apropiat de-al ei, care era și rabin, a venit în vizită, iar ea a început să mormăie. Deodată, cu voce foarte clară, ea a spus:

— E un cretin nenorocit!

— Sper că nu vorbești cu mine, Elaine - a spus el, și toți am râs. (Tot nu suntem siguri despre cine vorbea.)

Rabinul a rămas și ne-am rugat cu toții împreună, iar acest lucru a fost un moment extrem de intim și special. La o oră după plecarea lui, eu îi dădeam prietenei mele din nou energie. Ea a început să vorbească și cu toții ne-am aplecat să o auzim. Le-a vorbit fetelor, spunându-le să rămână drepte în fața lor însele, să se bucure de viață și să aibă grijă una de cealaltă și de copiii lor. Apoi a spus tuturor celor din cameră că eram persoane speciale pentru ea, fiecare în felul ei. A cerut familiei să formeze un cerc al dragostei în jurul ei. Fiecare dintre fiice o ținea de o mână, iar eu mi-am pus o mână peste una din mâinile lor și cealaltă mână pe capul ei. Cu toții, pe rând, i-am spus că îi suntem recunoscători pentru felul în care ne-a influențat viața.

Mai târziu, eu și cu ea rămăseserăm singure în cameră. Mi-a spus că trebuia să meargă la toaletă și a încercat să se ridice și să meargă la baie. Când am oprit-o, mi-a răspuns:

— Ai dreptate, Lisa. Ar trebui să rămân aici. Dar îmi e frică.

I-am spus să nu se teamă, că voi fi lângă ea ca să îi ajut sufletul să treacă dincolo și că trebuia să aibă încredere în mine. Am asigurat-o, din nou, că nu o voi părăsi. Și nu am făcut-o.

Am rămas peste noapte și am dormit la picioarele patului ei, cu capul sprijinit de o pernă. Totuși, eram foarte atentă și îi ascultam respirația, pentru a fi sigură că nu se sufocă. De fiecare dată când se trezea, eu eram acolo, cu energie, și o ajutam să rămână calmă. Asta este chiar tot ce am putut face în acel moment: să am o influență calmantă, în timp ce ea se confrunta cu inevitabilul.

A venit duminică și era ziua de care ne temeam cu toții, pentru că fiicele Elainei aveau de luat o decizie extrem de dificilă. Au hotărât ca doza ei de morfină să fie crescută la cele mai înalte niveluri, astfel ca ea să nu

mai simtă durerea. Cu toții am avut un moment personal petrecut cu ea și i-am spus că o iubim. Încă era conștientă și încerca să vorbească cu fiicele ei, dar fluidul îi obtura gâtul, așa că eram singura care înțelegea ce spunea.

Știu acum că o auzeam la nivel sufletesc, dar mintea mea conștientă intervenea și ea. Era foarte ciudat. De multe ori îmi spunea că se teme, lucru pe care am ales să nu îl împărtășesc celorlalți. În loc de asta, am conversat cu ea, suflet cu suflet, spunându-i că este timpul să plece și că toată lumea va fi bine.

Mai târziu am aflat că la casa lui Elaine, unde erau cazați nepoții ei, toate luminile au început să pâlpâie în acea seară. Și la mine acasă Charlie începuse să devină neliniștit - Inma mi-a spus că pe la ora nouă treizeci și cinci seara el a întrebat-o dacă poate dormi în patul meu; și aceea a fost clipa în care am simțit eu că începe tranziția lui Elaine.

În acel moment, Jennie, fiica Elainei, a avut senzația că mama ei vine spre ea, în timp ce în cameră se făcea frig. Puteam vedea cum spiritele se strâng din ce în ce mai aproape în jurul prietenei mele și mi-am întins mâinile să o ajut să le primească. Am simțit-o cum coboară în brațele mele deschise, spiritul ei era foarte greu din cauza bătăliei pe care o dăduse. Sufletul ei a rămas în brațele mele, odihnindu-se pentru o perioadă care a părut de aproximativ cinci minute, dar, de fapt, a fost numai de câteva secunde. Am auzit: *Spune-le tuturor că îi iubesc* și apoi sufletul ei a plecat din brațele mele. Avea nevoie de pace.

Oamenii și-au luat la revedere de la ea și au început să plece, chiar dacă Elaine încă mai respira. Mă implicasem într-atât, încât nu mai voiam să plec, dar, de asemenea, nu aș fi vrut să deranjez în timpul ultimelor momente pe care fiicele le mai aveau de petrecut împreună cu ea.

În jurul orelor douăsprezece și jumătate, în după-amiaza zilei de luni, 26 aprilie 2010, eram pe cale să plec, când Jennie m-a oprit ca să îmi mulțumească pentru tot ce făcusem. Brusc, am simțit cum mă izbește o energie puternică și am auzit următoarele cuvinte: *Oh, nu, n-ai să faci asta!*

Devrha, cealaltă fiică a Elainei, dormea lângă mama ei și o ținea de mână, când m-am întors în cameră și am început să cronometrez respirația Elainei.

— Dev, trezește-te, am spus într-un glas eu și cu Jennie, dându-ne seama că se apropia sfârșitul.

Toate trei am fost acolo să o vedem pe Elaine cum își dă ultima suflare.

A fost o trecere liniștită, calmă și ușoară, dar cred că Elaine a avut oarecare influență asupra modului în care au decurs lucrurile. Mi-a trimis mesajul: *Oh, nu, nu poți să mă părăsești până în ultimul minut - iar dacă nu ai de gând să stai, plec chiar acum!* Mai târziu am râs toți, gândindu-ne la încăpățânarea ei.

Trecerea lui Elaine a fost cel mai intim, dulce-amar, moment pe care l-am trăit vreodată. Deși deja scrisesem această carte și mă familiarizasem cu procesul, știam că trebuie să spun și altora despre experiența trecerii ei, pentru că i-ar ajuta pe mulți. Pierdusem o prietenă la care țineam enorm, dar, totodată, am fost acolo, martor al ultimelor ei momente, care au fost frumoase și m-au îmbărbătat. Iar faptul că i-am simțit sufletul în brațele mele... nu există cuvinte să descrie această senzație incredibilă.

* * *

Charlie auzise o conversație pe care o purtasem cu Inma, așa că știa că fusesem la spital cu Elaine. Mi-a spus de mai multe ori:

— Mamă, nu vreau să te întorci acasă până când Elaine nu se simte mai bine!

Și exact asta am făcut.

În noaptea ce a urmat trecerii ei am stat acasă și i-am spus fiului meu ce se întâmplase cu adevărat. Elaine se simțea mai bine acum, l-am asigurat - sufletul ei era împăcat, eliberat dintr-un trup obosit, care nu mai era de niciun folos pentru ea.

M-am hotărât că era timpul să șterg praful de pe paharele pe care le cumpărasem pentru Elaine. Charlie a luat unul, cu o picătură de șampanie în el, iar eu l-am luat pe celălalt. Am ridicat amândoi cupele de cristal și am toastat pentru acea minunată doamnă, râzând și povestind amintirile noastre preferate despre ea.

În weekendul următor, Devrha, fiica lui Elaine, a trecut pe la mine pentru o vizită. Am scos din nou paharele și, în onoarea mamei ei, am băut puțină șampanie. Am terminat-o pe a mea și am spălat paharul, așezându-l cu grijă, în mijlocul ștergarului pentru scurs vasele, ca să nu se spargă.

Vorbeam, când Dev a strigat brusc:

— Nu!

M-am întors exact la timp ca să văd cum paharul de cristal cade încet. Piciorul s-a spart pe când el lovea blatul de bucătărie și toate cristalele s-au împrăștiat. Era ca și cum Elaine îmi spunea: *Oh, nu... noi bem din paharele astea!* și mi-a lăsat numai unul. De atunci, am decis să îmi fac o bijuterie în care să pun cristalele acelea, ca să o pot purta în amintirea lui Elaine.

Un alt semn am observat pe 26 mai, la exact o lună după ce Elaine a părăsit această lume. Charlie și cu mine am găsit douăzeci și șase de viespi moarte în casă, chiar lângă fotografia ei. Căutând un cuib pe afară, nu am găsit nimic - și niciodată nu am mai văzut vreo viespe, moartă sau vie. Mai târziu am găsit poza lui Elaine pe podea, cu un cristal din pahar lângă ea. Acest lucru era ciudat, pentru că poza se afla în sufragerie, iar paharul se spărsese în bucătărie.

Au fost foarte multe semne care mi-au arătat că sufletul lui Elaine este încă legat de noi toți, dar cel mai special mi s-a oferit în noaptea dinaintea funeraliilor, când a venit la mine ca să îmi dea mesaje personale pentru oamenii speciali din viața ei, mesaje pe care voia ca eu să le transmit a doua zi. Înainte de înmormântare, am scris fiecare mesaj pe felicitări, pe care ea le alesese prin intermediul meu la magazin, în acea dimineață, apoi le-am dat. A fost un gest minunat și ne-a asigurat că spiritul Elainei ne veghează, plin de dragoste și la fel de puternic ca întotdeauna.

Chiar dacă de mulți ani comunic cu spiritele, trecerea lui Elaine mi-a dat posibilitatea să simt mai profund puterea pe care cu toții o avem în interiorul sufletului nostru. Mă consider extrem de binecuvântată că am trăit experiența de a mă afla lângă ea atunci când a trecut dincolo, oricât ar fi fost de trist, și știu că povestirea acestui lucru va ajuta mulți oameni, în propria lor cale, prin viață și prin moarte. Poate că Elaine nu mai este aici din punct de vedere fizic, dar încă mă mai ajută, mă călăuzește și mă inspiră să vorbesc despre *supraviețuirea sufletului*.

Mulțumiri

Sunt mulți oameni care mi-au influențat viața în timpul scrierii acestei cărți și sunt foarte recunoscătoare fiecăruia dintre ei. Doresc să mulțumesc în mod special lui:

Charlie, pentru sufletul special care ești, pentru că ai grijă să zâmbesc în fiecare zi, chiar și în perioade dificile.

Holly, care m-a făcut să văd lumina și m-a ajutat să cred în mine însămi. Ești o persoană care mă inspiră și sunt binecuvântată și recunoscătoare pentru faptul că faci parte din viața mea. Te iubesc.

Jonesy și Caroline, mulțumesc că ați avut grijă să mă țin de program și să respect termenele. Știu că nu a fost o sarcină ușoară!

Mike, pentru că m-ai inspirat și m-ai călăuzit în scrierea cărții... ești o stea călăuzitoare!

Janey, mulțumesc că ai fost alături mine și mi-ai dat voie să plâng pe umărul tău pentru ca apoi să mă simt ușurată. M-ai ajutat în nenumărate feluri să nu deraiez pe parcursul acestei călătorii dure; ești sora mea de suflet și mereu vei fi. Te iubesc, fetițo!

Michelle și Sarah, vă sunt îndatorată că ați citit și ați crezut în munca mea. Ați pus întrebările potrivite și m-ați ajutat să scriu într-un mod pe înțelesul oricui. Mulțumesc foarte mult!

Ryan, Steve și DD, vă simt recunoscătoare pentru că ați avut grijă de mine pe parcurs și m-ați făcut mereu să râd. Acum o să pot să merg să mă distrez, fără să mă gândesc tot timpul: „Am o carte de scris!”

Mark, managerul și prietenul meu, mereu ai fost alături de mine să mă susții și să mă îndrumi. Mulțumesc!

Reid Tracy, Louise Hay și ceilalți membri ai echipei de la Hay House, mulțumesc că ați crezut în darul meu și mi-ați oferit o scenă de pe care să îi pot ajuta și învăța pe alții despre supraviețuirea sufletului.

Nancy Marriott, redactorul meu, nu aș fi putut să fac asta fără munca, fără dragostea și pasiunea ta pentru această carte. Ai fost o binecuvântare în viața mea și sper că acesta este începutul unei relații armonioase.

Membrilor echipei LW și celor care mi-ați susținut darul, mulțumesc. Nu pot să exprim în cuvinte cât de mult înseamnă că sunteți alături de

mine și vă sunt recunoscătoare pentru cuvintele de încurajare și de dragoste. Sunteți cu adevărat în sufletul meu!

Mai sunt mulți alții cărora ar trebui să le mulțumesc, dar voi știți cine sunteți. Știți că veți avea mereu un loc în inima mea și că îi sunt recunoscătoare universului că v-a așezat în calea mea.

Despre autoare

Lisa Williams este cunoscută și iubită în toată lumea, fiind medium și clarvăzătoare cu o capacitate uimitoare de a comunica cu sufletele celor care au trecut în lumea cealaltă. Născută în Anglia, Lisa a fost descoperită de către Merv Griffin și prezentată publicului pe parcursul a două sezoane ale propriei ei emisiuni TV de mare succes, *Lisa Williams: Life Among the Dead*, precum și emisiunile *Lisa Williams: Voices from the Other Side* și *Lisa Williams Live*. Acestea au fost preluate și sunt difuzate, în prezent, în toată lumea.

Lisa este autoarea cărții *Life Among the Dead* și a fost prezentă în emisiunile *Oprah*, *Good Morning America*, *Larry King Live* și *Jimmy Kimmel Live*. În prezent se află într-un turneu mondial și susține reprezentații în fața unui public numeros. Deține un blog la: www.lisawilliams.com unde discută cu regularitate despre viața ei și învățăturile spirituale, interacționând cu publicul și cu membrii site-ului.

Lisa este, de asemenea, inițiată în tehnica Reiki și cristaloterapie. Trăiește în sudul Californiei, cu fiul ei, Charlie, și cei doi câini ai lor, Lucy și Max.